

MARY
HIGGINS
CLARK

PRAVI SE,
DA JE NE VIDIŠ

www.eLibar.net

Roman 'Pravi se da je ne vidiš' govori o mladoj agentici za prodaju nekretnina koja će se u jednom trenutku naći u pogrešno vrijeme na pogrešnom mjestu. U apartmanu koji je prodavala ubojica koji se predstavljao kao kupac okrutno će ubiti nasljednicu stana, majku mlade glumice koja je stradala u prometnoj nesreći pod sumnjivim okolnostima. Ubojica će, kroz staklo, ugledati lice nepoželjne svjedokinje, i nakon toga imat će samo jedan plan - ubiti je što prije!

Lacey se poslije tješila spoznajom da ne bi mogla pomoći Isabelle Waring niti da je došla nekoliko minuta ranije, nego bi stradala kao i ona.

Ali, zbilo se drukčije. Koristeći se ključem koji je dobila kao agentica za prodaju nekretnina, ušla je u dvoetažni stan u Istočnoj sedamdesetoj ulici i pozvala Isabelle baš u trenutku kad je ova viknula »Nemojte...!« i kad se začuo pucanj.

U djeliću sekunde morala je odlučiti, hoće li pobjeći ili se sakriti. Lacey je zalupila vrata stana i brzo se uvukla u ugrađeni ormar u predsoblju. Čak nije imala dovoljno vremena do kraja zatvoriti vrata prije nego što se dobro odjeveni muškarac kose boje pijeska sjurio niz stube. Kroz uzak otvor vidjela mu je lice koje joj se urezalo u pamćenje. Zapravo, već ga je vidjela, prije samo nekoliko sati. Izraz lica sad mu je bio zlokobno hladan, ali to je očigledno bio isti muškarac kojem je ranije istoga dana pokazala stan: ljubazni Curtis Caldwell iz Teksasa.

Sa svog položaja, vidjela je kako je protrčao pokraj nje držeći u desnoj ruci pištolj, dok je ispod lijevog pazuha nosio kožnate korice. Naglo je otvorio ulazna vrata i istrčao iz stana.

Dizalo i stubište nalazili su se na kraju hodnika. Lacey je znala da će Caldwell brzo shvatiti da se, tko god to došao u stan, još uvijek nalazi ondje. Nagon ju je natjerao da istrči iz ormara i za njim zatvori vrata. On se okrenuo i u jednom jezivom trenutku njihovi su se pogledi sreli. Blijede, čeličnohladne šarenice zurile su u nju. Bacio se na vrata, ali presporo. Vrata se zalupiše i ključ škljocne u bravi.

Naslonila se na vrata. Kad se kvaka pomaknula, bilo joj se ubrza. Nadala se da nema načina da Caldwell ponovno uđe unutra.

Mora nazvati 911.

Mora potražiti pomoć.

Isabelle!, pomisli Lacey. Potrčala je stubama obloženim debelim sagom pa kroz sobu za odmor, svu u bojama breskve i slonovače, u kojoj je posljednjih tjedana tako često sjedila s Isabelle i slušala nesretnu majku kako neprestano ponavlja da još uvijek ne može vjerovati da je smrt njezine kćeri Heather bila nesretni slučaj.

U strahu od onoga što bi mogla naći, Lacey požuri u spavaću sobu. Isabelle je otvorenih očiju skvrčena ležala na krevetu, krvavom rukom očajnički stežući snop papira koji su ležali ispod jastuka pokraj nje. Jedna je stranica odletjela na drugi kraj sobe nošena povjetarcem koji je dolazio od otvorenog prozora.

Lacey se spusti na koljena.. — Isabelle — reče. Toliko je toga još željela reći: da će pozvati hitnu, da će sve biti dobro, ali riječi nisu htjele na usta. Bilo je prekasno. Lacey je to vidjela. Isabelle je umirala.

Poslije se taj prizor ponavljao u njezinim snovima, i to sve češće. San je uvijek bio isti. Ona leži pokraj Isabellinog tijela i sluša posljednje riječi umiruće žene koja joj govori o dnevniku i preklinje da ga uzme. Zatim bi joj nečija ruka

dotakla rame, a kad se okrenula, ondje je stajao ubojica čiji je pištolj, kad je povukao obarač, bio uperen u njezino čelo.

Prošlo je tjedan dana od Dana rada, a po upornoj zvonjavi telefona u uredima tvrtke Parker i Parker, Lacey je bilo jasno da je ljetnom zatišju došao kraj. Prošli mjesec tržište nekretninama na Manhattanu poslovalo je iznimno slabo. Sad će se stvari ponovno pokrenuti.

— Već je bilo vrijeme — rekla je Ricku Parkeru kad je spustio šalicu crne kave na njezin stol. — Od lipnja nisam sklopila pošteni posao. Svi na koje sam računala ili su otišli u Hamptons, ili na Cape, ali, hvala Bogu, svi se polako vraćaju u grad. I ja sam uživala što sam imala mjesec dana odmora, ali došlo je vrijeme da se ponovno bacim na posao.

Uzela je kavu. — Hvala. Lijepo je što su me i gazda, i sin čekali.

— Uvijek. Dobro izgledaš, Lacey.

Lacey se trudila da ne pokaže kakav izraz primjećuje na Rickovom licu. Uvijek je imala osjećaj da je svlači pogledom. Pokvaren, zgodan, pun lažnog šarma koji je prema potrebi koristio, pokraj njega se osjećala osobito nelagodno. Lacey je iz dna duše žalila što ga je otac premjestio ovamo iz poslovnice na West Sideu.

Nije htjela stavljati na kocku svoj posao, ali u posljednje vrijeme bila je prava umjetnost držati ga na pristojnoj udaljenosti.

Njezin telefon zazvoni i ona s olakšanjem digne slušalicu. Spas u zadnji čas, pomisli. — Lacey Farrell — reče.

— Gospođice Farrell, ovdje Isabelle Waring. Upoznale smo se kad ste prošlog proljeća prodali jedan stan u mojoj zgradi.

Jedan krasan, sjeti se Lacey. Nagonski osjeti da će gospođa Waring dati svoj stan na prodaju.

Laceyin mozak prebaci se na režim rada traži-i-nađi. U svibnju je u Istočnoj sedamdesetoj ulici prodala dva stana, jedan posredno kad je sve dogovarala s upraviteljem zgrade, a drugi uobičajenim putem na uglu s Petom avenijom. Sigurno se radi o stanu Norstrumovih. I ona se kao kroz maglu sjećala razgovora u dizalu s privlačnom crvenokosom ženom pedesetih godina koja je tražila njezinu posjetnicu.

Stisnuvši palčeve, reče. — Dvoetažni stan Norstrumovih? Srele smo se u dizalu?

Činilo se da je gospođa Waring zadovoljna. — Točno! Prodajem kćerin stan pa ako vam to odgovara, voljela bih da vi to preuzmete u moje ime.

— Bit će mi drago, gospođu Waring.

Lacey je s njom dogovorila sastanak za sljedeće jutro, spustila slušalicu i okrenula se Ricku. — Koja sreća! Istočna sedamdeseta ulica broj tri. To je krasna zgrada — reče.

— Istočna sedamdeseta ulica broj tri? Koji stan? — pitao je brzo.

— 10 B. Znaš ga možda?

— Zašto bih ga znao? — zapita odrješito. — Pogotovo kad me je moj pametni otac pet godina držao na West Sideu.

Lacey se činilo da se Rick trudi biti ljubazan kad je dodao: — Po onome što sam ovako sa strane čuo, upoznala si se s nekim, dotičnoj osobi si se svidjela i ona ti sad želi povjeriti prodaju nečega. Uvijek sam ti spominjao što je moj djed govorio o ovom poslu, Lacey: »Sretan onaj koga se ljudi sjete.«

— Može biti, iako nisam sigurna da to baš uvijek mora biti sreća — rekla je Lacey nadajući se da će njezin pomalo grub odgovor okončati ovaj razgovor.

Nadala se također da će uskoro Rick početi o njoj razmišljati kao o samo još jednom zaposleniku njihovoga obiteljskog carstva.

Slegnuo je ramenima i krenuo prema svom uredu koji je gledao na Istočnu šezdeset drugu ulicu. Laceyini prozori gledali su na Aveniju Madison. Uživala je u pogledu na gusti promet, mnoštvo turista i bogataše iz Avenije Madison koji su ulazili i izlazili iz butika poznatih kreatora.

— Neki od nas rođeni smo Njujorčani — objašnjavala bi ponekad preplašenim suprugama direktora koji su premješteni na Manhattan. — Drugi nerado dolaze ovamo, ali prije nego što toga postanu svjesni, otkrivaju da je, usprkos svim poteškoćama, za život, ovo još uvijek najbolje mjesto na svijetu.

Potom bi, ako su je pitali, objasnila: — Odrasla sam na Manhattanu i uvijek sam živjela ovdje, osim dok sam išla na koledž. To je moj dom, moj grad.

Njezin otac, Jack Farrell, imao je isto takav odnos prema gradu. Od malih nogu zajedno s njim istraživala je New York. — Lace, mi smo kompići — govorio bi. — Ti si kao i ja, gradski tip. Tvoja majka čezne za tim da se preselimo negdje u predgrađe. Svaka joj čast što podnosi život ovdje jer zna da bih ja ondje svisnuo.

Lacey nije samo naslijedila Jackovu ljubav prema gradu već i njegove boje: svijetlu put, plavozelene oči i tamnosmeđu kosu. Na njezinoj sestri Kit vidjelo se majčino englesko podrijetlo — svijetloplave oči i prošarana kosa, poput pšenice zimi.

Jack Farrell, glazbenik, uglavnom je svirao u kazališnom orkestru, iako je ponekad svirao po klubovima i na prigodnim koncertima. Dok je bila mala, nije bilo brodvejskog mjuzikla čije napjeve Lacey nije znala otpjevati zajedno s tatom. Njegova nenadana smrt, baš kad je završila koledž, za nju je još uvijek bila šok. Zapravo, pitala se hoće li to ikada moći preboljeti. Kad bi se ponekad zatekla u kazališnoj četvrti, uhvatila se kako još uvijek očekuje da će naletjeti na njega.

Nakon pogreba, njezina majka je, lica izobličena od tuge, rekla: — Kao što je tvoj otac pretpostavljao, neću ostati u gradu. Kupila je stan u New Jerseyju kako bi mogla čuvati djecu. Htjela je biti blizu Laceyine sestre Kit i njezine obitelji. Kad se smjestila, prihvatila je posao u mjesnoj bolnici.

Lacey, koja je tek završila koledž, našla je maleni stan na East End Aveniji i posao kod Parkera i Parkera — trgovaca nekretninama. Danas, osam godina poslije, bila je jedna od njihovih najboljih agentica.

Pjevušeći je izvadila fasciكل s podacima o zgradi u Istočnoj sedamdesetoj ulici i počela ga proučavati. Prodala sam dvoetažni stan na drugom katu, pomisli. Lijepe velike sobe. Visoki stropovi — kuhinju je trebalo osuvremeniti. Sad mora nešto saznati o stanu gospođe Waring.

Kad god je to bilo moguće, Lacey je voljela unaprijed sastaviti listu svih pogodnosti. Da bi to uspjela, shvati da bi joj veoma pomoglo da se upozna s ljudima koji rade u zgradama s kojima se bavi tvrtka Parker i Parker. Prava je sreća što se dobro sprijateljila s Timom Powersom, nadstojnikom zgrade broj tri u Istočnoj sedamdesetoj ulici. Nazvala ga je, dobrih deset minuta slušala kako je proveo ljeto, prisjetivši se sjetno da je Tim oduvijek bio blagoglagoljiv, uspjevši konačno skrenuti razgovor na Waringičin stan.

Prema Timovim riječima, Isabelle Waring bila je majka Heather Landi, mlade pjevačice i glumice koja se tek počela probijati u kazalištu. Heather, također kći poznatog ugostitelja Jimmyja Landija, poginula je početkom prošle zime. Stradala je kad se njezin automobil survao niz padinu za jednog vikenda kad se vraćala sa skijanja u Vermontu. Stan je pripadao Heather, a sad ga je njezina majka očito htjela prodati.

— Gospođa Waring ne vjeruje da je Heather stradala nesretnim slučajem — rekao je Tim.

Kad se konačno maknula s telefona, Lacey je dugo sjedila sjetivši se da je prošle godine gledala Heather u jednom veoma uspješnom brodvejskom mjuziklu. Zapravo, nje se osobito dobro sjećala.

Imala je sve, pomisli Lacey. Ljepotu, dobar nastup i prekrasan sopran. Čista desetka, kako bi rekao njezin otac. Nije čudo da njezina majka tako razmišlja.

Lacey zadrhti, a onda ustane i isključi klima uređaj.

U utorak ujutro, Isabelle Waring prolazila je kćerinim stanom proučavajući ga kritičkim okom, kao da je ona trgovac nekretninama. Bilo joj je drago što je zadržala posjetnicu Lacey Farrell. Njezin bivši muž, Jimmy, Heatherin otac, gnjavio ju je da proda stan, a mora priznati da joj je dao dovoljno vremena.

Onaj dan kad je u dizalu sreća Lacey Farrell, mlada žena odmah joj se svidjela jer ju je podsjećala na njezinu Heather.

Iskreno govoreći, Lacey nije izgledala kao Heather. Heather je imala kratku kovrčavu svijetlosmeđu kosu sa zlaćanim pramenovima i oči boje lješnjaka. Bila je niska, jedva metar šezdeset pet i imala je nježno punašno tijelo. Samu sebe nazivala je kućnim patuljkom. Lacey je, s druge strane, bila viša, mršavija, imala je plavozelene oči i tamniju, dužu i ravniju kosu koja joj je dosezala do ramena, ali u njezinom osmijehu i pokretima bilo je nečega što ju je podsjećalo na Heather.

Isabelle se osvrne oko sebe. Shvati da neće svatko uživati u drvenoj oplati i sjenčanim mramornim pločicama u predsoblju, koje su se svidale Heather, ali

to se da lako promijeniti. Međutim, suvremena kuhinja i obnovljena kupaonica bit će dobar adut kod prodaje.

Nakon što je svaki mjesec nakratko dolazila iz Clevelanda u New York i bolnih udaraca koje je sama sebi zadavala pregledavajući pet velikih ugrađenih ormara i mnogobrojne ladice u stanu te opetovanih sastanaka s Heatherinim prijateljima, Isabelle je znala da tome mora doći kraj. Mora prestati tražiti odgovore i nastaviti živjeti svoj život.

Međutim, činjenica je da i dalje jednostavno nije mogla povjerovati da je Heatherina smrt bila nesretni slučaj. Znala je svoju kćer; ona ne bi bila tako nepromišljena da po mećavi ode iz Stowea, pogotovo tako kasno noću. Ali, mrtvozornik nije našao ništa sumnjivo. Ni Jimmy nije ništa sumnjao, jer da je, Isabelle je znala da bi naglavačke okrenuo Manhattan u potrazi za odgovorima.

Na posljednjem od njihovih rijetkih ručkova, ponovno je pokušao Isabelle nagovoriti da pusti sve to i nastavi normalno živjeti. Pokušavao joj je objasniti da Heather te noći nije mogla zaspati, da je bila zabrinuta zbog prognoze da se sprema snijeg, a znala je da se zbog probe sljedećeg dana mora na vrijeme vratiti. On jednostavno nije htio prihvatiti da je u njezinoj smrti bilo nečega neobičnoga ili sumnjivoga.

Isabelle se pak nije slagala s tim. Rekla mu je za čudan telefonski razgovor koji je vodila s njihovom kćeri prije njezine smrti. — Jimmy, kad smo razgovarale telefonski, Heather nije bila ona ista. Bila je zabrinuta zbog nečega. Strašno zabrinuta. Shvatila sam to po njezinom glasu.

Ručak je završio kad je Jimmy, potpuno sluđen, planuo: — Isabelle, prekini s tim! Prestani, molim te! Sve je to dovoljno mučno i bez toga što ti stalno dereš istu kozu i neprestano iznovice ispituješ njezine prijatelje. Molim te, pusti našu kćer počivati u miru!

Sjetivši se tih njegovih riječi, Isabelle zatrese glavom. Jimmy Landi volio je Heather više od ičega na svijetu. Uz nju, volio je i moć, pomisli gorko, što je uništilo njihov brak. Njegov poznati restoran, njegova ulaganja, a sada njegov hotel-kockarnica u Atlantic Cityju. Za mene nikada nije imao vremena, pomisli Isabelle. Da je prije mnogo godina našao partnera kakav je danas bio Steve Abbott, možda naš brak ne bi propao. Shvati da hoda po sobama ali da, zapravo, ništa ne vidi. Zato se zaustavila pokraj prozora koji je gledao na Petu aveniju.

New York je osobito lijep u rujnu, pomisli promatrajući džogere koji su trčali stazama koje prolaze Central Parkom, dadilje koje su gurale kolica, starije ljude koji su se sunčali na klupama u parku. Kad je bio takav dan, obično sam dolazila ovamo s Heather u kolicima, prisjećala se. Trebale su tri godine i tri pobačaja da je dobije, ali bila je vrijedna svih tih muka. Bila je tako posebno dijete. Ljudi su se uvijek zaustavljali, gledali je i divili joj se. A ona je, naravno, toga bila svjesna. Voljela je sjediti i sve ih zabavljati. Bila je tako bistra, tako pronicava, tako nadarena. Puna povjerenja...

Zašto si sve to odbacila, Heather? Isabelle si je još jednom postavila pitanje koje ju je proganjalo još od kćerine smrti. Nakon one nesreće dok si bila

dijete, kad si vidjela kako je auto sletio s ceste i slupao se, uvijek si se bojala zaleđenih cesta. Čak si govorila da ćeš se preseliti u Kaliforniju samo zato da izbjegneš zimu. Zašto si onda vozila preko snijegom zametene planine u dva po noći? Imala si samo dvadeset četiri godine, imala si zbog čega živjeti. Što se te noći dogodilo? Što te je natjeralo na taj put? Ili tko?

Zvonjava telefona trgne je iz žalovanja koje ju je gušilo. Bio je to vratar koji je javljao da je stigla gospođica Farrell na sastanak u deset.

Lacey nije očekivala da će je Isabelle Waring tako srdačno, ali i pomalo uzrujano, dočekati. — Sveti Bože, izgledate mlađi nego što vas pamtim — rekla je. — Koliko imate godina? Trideset? Znae, moja kći bi sljedeći tjedan navršila dvadeset pet. Ona je živjela u ovom stanu. Bio je njezin. Otac joj ga je kupio. Užasna nepravda, ne čini vam se? Bilo bi prirodno da ja odem prva pa da ona sređuje moje stvari.

— Ja imam dva nećaka i nećakinju — rekla joj je Lacey. — Ne mogu si zamisliti da se kojem od njih nešto dogodi, zato mislim da donekle razumijem kako vam je.

Isabelle je išla za njom dok je Lacey svojim izvježbanim okom procjenjivala i bilježila koliko je koja soba velika. Na prvom je katu bilo predsoblje, velika dnevna soba i blagovaonica, mala knjižnica, kuhinja i kupaonica. Na drugom katu kamo se dolazilo zavojitim stubama, nalazila se spavaća soba domaćina, soba za odmor, garderoba, gostinjska soba i kupaonica.

— Mnogo prostora za jednu mladu ženu — objasni joj Isabelle. — Znae. Heatherin otac je to kupio. Više nije znao što bi učinio za nju. Ali nije se zbog toga razmazila. Zapravo, kad je nakon koledža došla živjeti u New York, htjela je unajmiti mali stan na West Sideu. Jimmy je poludio. On je htio da živi u zgradi koja ima vratara. Htio je da bude na sigurnom. Sad hoće da prodam stan i zadržim novac. Kaže da bi Heather željela da ostane meni. Kaže da moram prestati turovati i da moram krenuti dalje. Samo se radi o tome da mi je teško ostaviti sve ovo iako... pokušavam, ali nisam sigurna hoću li moći... Oči joj se ispuniše suzama.

Lacey joj postavi pitanje na koje je morala čuti odgovor. — Jeste li sigurni da ga želite prodati?

Bespomoćno je promatrala kako se tvrd izraz lica Isabelle Waring promijenio, a oči se napunile suzama. — Htjela sam otkriti zašto je moja kći poginula. Zašto je te noći tako naglo otišla sa skijališta? Zašto nije pričekala i vratila se drugo jutro s prijateljima kao što je bilo dogovoreno? Što ju je natjeralo da se predomisli? Sigurna sam da netko to zna. Moram saznati razloge. Znam da ju je nešto strašno mučilo, ali nije mi htjela reći što. Mislila sam da bih ovdje mogla naći odgovor, ili u stanu, ili kod nekog od njezinih prijatelja. Ali njezin otac od mene traži da prestanem dodijavati ljudima i mislim da ima pravo, da svi moramo dalje. Zato da, Lacey, mislim da ga želim prodati.

Lacey položi ruku na ženinu. — Mislim da bi i Heather željela da to učinite — rekla je tiho.

Te večeri, Lacey se odvezla pedesetak kilometara do Wychoffa u New Jerseyju gdje su živjele i njezina majka, i njezina sestra. Nije ih vidjela od početka kolovoza kad je na mjesec dana otišla iz grada u Hamptons. Kit i njezin suprug Jay imali su vikendicu u Nantucketu i uvijek su pozivali Lacey da kod njih provede godišnji.

Kad je prešla most Georgea Washingtona, Lacey se počela pripremati na predbacivanja kojim će je, već je unaprijed znala, dočekati. — Samo ćeš tri dana biti s nama — podsjetit će je njezin svak. — Što East Hampton ima, a Nantucket ne?

Kao prvo, nema tebe, pomisli Lacey uz blagi osmijeh. Njezin svak, Jay Taylor, veoma uspješan vlasnik velike tvrtke za opremanje ugostiteljskih objekata, Lacey nikada nije bio osobito drag ali, podsjeti se, Kit je očito luda za njim i stvorili su troje prekrasne djece, dakle, tko sam ja da prosuđujem? Samo da toliko ne glumata. O nekim stvarima govori tako kao da se radi o papinskim bulama.

Kad je skrenula na cestu broj 4, shvati da jedva čeka da vidi ostale članove obitelji: svoju majku, Kit i djecu — dvanaestogodišnjeg Todda, desetogodišnjeg Andyja i svoju miljenicu, sramežljivu četverogodišnju Bonnie. Sjetivši se nećakinje, shvati da cijeli dan ne može prestati misliti na sirotu Isabelle Waring i ono što je rekla. Ženina bol bila je gotovo opipljiva. Ustrajala je na tome da Lacey ostane na kavi i sve to vrijeme govorila je o svojoj kćeri. — Nakon rastave preselila sam u Cleveland. Ondje sam odrasla. Heather je tada imala pet godina. Kako je rasla, uvijek je išla amo-tamo između mene i svog oca. Dobro smo to riješili. Ponovno sam se udala. Bili Waring bio je mnogo stariji od mene, ali veoma dobar čovjek. Umro je prije tri godine. Stalno sam se nadala da će Heather sresti pravoga muškarca, da će imati djecu, ali ona je odlučila prvo napraviti karijeru. Mada sam, malo prije nego što je poginula, imala osjećaj da je našla nekoga. Možda sam griješila, ali činilo mi se da to čujem po njezinom glasu. Zatim je, majčinski zabrinutim glasom, pitala: — Što je s vama, Lacey? Postoji li u vašem životu netko poseban?

Razmišljajući o tom pitanju, Lacey se gorko nasmiješi. Ne tako poseban, pomisli. A otkako sam došla do čarobne brojke trideset, jako sam svjesna toga da moj biološki sat otkucava. No, dobro, volim svoj posao, volim svoj stan, volim svoju obitelj i prijatelje. Dakle, nemam pravo žaliti se. Kad bude, bit će.

Vrata je otvorila njezina majka. — Kit je u kuhinji. Jay je otišao po djecu — objasnila je nakon toplog zagrljaja. — A unutra je netko koga želim da upoznaš.

Lacey je bila iznenađena i pomalo zatečena kad je ugledala nepoznatog muškarca koji je stajao pokraj masivnog kamina u dnevnoj sobi i pijuckao piće. Njezina se majka zacrvnjela i predstavila ga kao Alexa Carbinea, objašnjavajući da se već dugo poznaju, a da su se, preko Jayja, koji mu je prodao

opremu za novi restoran otvoren prije nekog vremena u Zapadnoj četrdeset šestoj ulici, nedavno ponovno sreli.

Dok su se rukovali, Lacey ga je pomnjivo proučila. Ima oko šezdeset, pomisli, maminih godina. Dobro izgleda, a mama je sva u oblacima. Što se događa? Čim se uspjela izvući, otišla je u predivnu kuhinju gdje je Kit miješala salatu. — Otkad to traje? — pitala je sestru.

Kit, koja je sa svojom plavom kosom skupljenom na zatiljku, pomisli Lacey, izgledala poput reklame za šampon, nasmijala se. — Oko mjesec dana. Drag je. Jay ga je doveo na večeru, a mama je slučajno bila ovdje. Alex je udovac. Cijeli se život bavi ugostiteljstvom, ali, čini mi se da je ovo prvi put da ima vlastiti restoran. Bili smo ondje. Zgodno je uređeno.

Obadvije su skočile kad su čule da su se zalupila ulazna vrata na prednjoj strani kuće. — Pripremi se — upozori je Kit. — Jay i djeca su stigli kući.

Kad je Todd navršio pet godina, Lacey ga je, a poslije i drugu djecu, počela voditi na Manhattan da ga upozna s gradom kao što je otac nju upoznao. Te su izlaske nazivali »Dani Jacka Farrella« — dani u koje je bilo uključeno sve — od jutarnjih predstava na Broadwayu (već je pet puta gledala Mačke) do obilaska muzeja (Prirodoslovni muzej sa svojom zbirkom kostiju dinosaura bio im je najdraži). Njuškali su po Greenwich Villageu, išli tramvajem do Roosevelt Islanda, trajektom do Ellis Islanda, ručali na vrhu Svjetskoga trgovinskog centra i klizali na Rockefeller Plazi.

Dječaci su uobičajeno bučno pozdravili Lacey. Bonnie se, sramežljiva kao uvijek, samo privila uz nju. — Jako si mi nedostajala — priznala je. Jay je rekao Lacey da jako dobro izgleda i dodao da joj je mjesec dana u Hamptonu očito činilo dobro.

— Iskreno govoreći, bilo je strahobalno — reče Lacey presretna kad je vidjela da se trgnuo. Jay je mrzio izraze koji su graničili s prenemaganjem.

Za večerom, Todd koji je pokazivao zanimanje za nekretnine i tetin posao, pitao je Lacey o stanju na njujorškom tržištu.

— Poboljšava se — odgovorila je. — Zapravo, dobila sam posao koji obećava. Rekla im je za Isabelle Waring, a onda primijeti da Alex Carbine iznenada pokazuje zanimanje za to. — Poznajete ju? — pitala je Lacey.

— Ne — odgovori — ali poznajem Jimmyja Landija, a upoznao sam i njihovu kćer, Heather. Lijepa mlada žena. Strašna tragedija.

Jay, ti si poslovao s Jimmyjem Landijem. Sigurno si i ti upoznao Heather. Često se motala po restoranu.

Lacey je začuđeno gledala kako lice njezinog svaka postaje tamnocrveno.

— Ne, nisam je upoznao — rekao je otresitim glasom na rubu bijesa. — Radio sam s Jimmyjem Landijem. Tko je za još jedan komad janjetine?

Bilo je sedam sati. Bar je bio krcat, a počela je pristizati i gomila gostiju koji su dolazili na večeru. Jimmy je znao da bi trebao sići dočekati goste, ali jednostavno nije bio raspoložen za to. Imao je jedan od svojih loših dana,

potišten nakon telefonskog razgovora s Isabelle, koji je u njemu oživio sliku Heather zarobljene u plamtećem automobilu u kojem je živa izgorjela, koja ga je proganjala dugo nakon što je spustio slušalicu.

Zrake zalazećeg sunca ukoso su padale kroz visoke prozore crvenkastosmeđe zgrade u Zapadnoj pedeset šestoj ulici u kojoj se nalazila Venezia, restoran koji je Jimmy otvorio prije trideset godina.

Preuzeo je prostor u kojem su zaredom propala tri restorana. On i Isabelle, tek vjenčani, tada su živjeli u unajmljenom stanu na drugom katu. Danas je bio vlasnik cijele zgrade, a Venezia je bila jedno od najpoznatijih mjesta na Manhattanu gdje se odlazilo na večeru.

Jimmy je sjedio za svojim masivnim starinskim pisaćim stolom i razmišljao o razlozima zbog kojih mu je tako teško sići. Ne radi se samo o telefonskom pozivu njegove bivše žene. Restoran je bio ukrašen zidnim slikarijama, zamisao je pokupio od konkurencije, La Cole Basque. Na njima je bila oslikana Venezia, a od najranijih dana oslikavani su prizori u kojima se pojavljivala Heather. Kad je imala dvije godine, umjetnik ju je naslikao kao malo dijete čije se lice pojavljuje na prozoru Duždeve palače. Kao mladoj djevojci, gondolijer joj pjeva serenadu, a s dvadeset se pojavljuje kao mlada žena s notama u ruci, koja šeće Mostom uzdisaja.

Jimmy je znao da će je, zbog vlastitog mira, morati maknuti s tih slika, ali kao što Isabelle nije bila u stanju odbaciti pomisao na to da je za Heatherinu smrt sigurno kriv netko drugi, tako se ni on nije mogao odreći potrebe da njegova kći stalno bude uz njega, osjećaja da ga, dok prolazi restoranom, prate njezine oči, da je svaki dan ondje s njim.

On je bio preplanuli šezdesetsedmogodišnjak čija je kosa još uvijek bila prirodno tamna, sa zabrinutim očima ispod gustih divljih obrva, s očima koje su njegovom licu neprestano davale podrugljiv izgled. Srednje visine, njegovo čvrsto, mišićavo tijelo, ostavljalo je dojam životinjske snage. Znao je da se njegovi namještenici šale na njegov račun, da baca novac šivajući odijela po mjeri jer u njima svejedno izgleda kao najamni radnik. Skoro se nasmijao kad se sjetio kako je Heather bila ogorčena kad je prvi put čula tu opasku.

Rekao sam joj da se ne brine, sjeti se Jimmy smiješeći se u sebi. Rekao sam joj da ih sve mogu kupiti i prodati, da je jedino to važno.

Kimne glavom sjetivši se toga. Danas je, bolje nego ikad, znao da nije samo to važno, ali još uvijek je bilo dovoljan razlog da svako jutro ustane. Protekle mjesece uspio je preživjeti usredotočivši se na hotel-kockarnicu, koji je gradio u Atlantic Cityju. — Mići se, Donald Trump — rekla je Heather kad joj je pokazao maketu. — Kako bi bilo da ga nazovemo Heatherina kuća, a ja ću ondje nastupati isključivo kod tebe, baba?

Kad je kao desetogodišnjakinja bila na putu po Italiji, odabrala je za oca to ime od milja. Nakon toga, više ga nikada nije zvala tata.

Jimmy se sjećao svog odgovora. — Znaš da bi odmah dobila plaću zvijezde. Ali, bilo bi bolje da vidiš sa Steveom. I on je mnogo uložio u Atlantic

City pa mnoge odluke prepuštam njemu. Uostalom, kako bi bilo da zaboraviš na karijeru, udaš se i podariš mi nekoliko unuka?

Heather se nasmijala. — Joj, baba, pusti me nekoliko godina, tako mi je lijepo.

Uzdahnuo je sjetivši se njezinog smijeha. Sad neće biti unučica, pomisli, nikada, ni djevojčice zlatnosmede kose i bademastih očiju, ni dječaka koji bi, kad odraste, mogao preuzeti njegov posao.

Kucanje na vratima vrati Jimmyja u stvarnost.

— Uđi, Steve — reče.

Hvala Bogu da imam Stevea Abbotta, pomisli. Prije dvadeset pet godina propali plavokosi student s Cornella pokucao je na vrata njegovog restorana dok je još bio zatvoren. — Htio bih raditi kod vas, gospodine Landi — izjavio je. — Više mogu naučiti od vas nego na bilo kojem predavanju na koledžu.

Jimmyja je to i zabavljalo, i ljutilo. U sebi, procijeni mladića.

Neiskusani momak, zaključio, koji misli da sve zna. — Želiš raditi kod mene? — pitao je, a onda pokazao prema kuhinji. — Dobro, ondje sam ja počeo.

To je bio sretan dan za mene, pomisli Jimmy. Možda je izgledao kao razmaženi bogataš, ali bio je irsko dijete čija je majka, da ga podigne, radila kao konobarica, a on je dokazao da je iste sorte. Tada sam mislio da je lud što se odriče stipendije za školovanje, ali nisam imao pravo. Bio je rođen za taj posao.

Steve Abbott otvorio je vrata i kad je ušao u sobu, upali najbliže svjetlo. — Zašto je tako mračno? Meditiraš, Jimmy?

Landi ga pogleda kiselo se smiješeći. Primijeti sažaljenje u očima mladog čovjeka.

— Valjda su mi malo odlutale misli.

— Upravo je stigao gradonačelnik s četveročlanim društvom. Jimmy odmakne stolicu i ustane. — Nitko mi nije rekao da je predbilježio stol.

— Kad ga nije predbilježio. Njegova visost valjda ne može odoljeti našim hrenovkama u tijestu... Dugačkim koracima Abbott je prešao sobu i stavio ruku na Landijevo rame. — Vidim da si imao težak dan.

— Jesam — odvrati Jimmy. — Jutros je nazvala Isabelle da mi kaže kako je posrednica za trgovinu nekretninama došla radi Heatherinog stana i da misli da će biti brzo prodan. Naravno, svaki put kad me dobije na telefon, mora iznovice početi kako ne vjeruje da bi Heather ikada ušla u auto i vozila po zaleđenoj cesti. Kako ne vjeruje da je to bila nesreća. Ne može to ostaviti na miru. Izluđuje me.

Njegove nemirne oči gledale su negdje mimo Abbotta. — Kad sam upoznao Isabelle, vjerovao ili ne, bila je prava bomba. Ljepotica iz Clevelanda. Bila je zaručena i trebala se udati. Strgnuo sam joj s prsta prsten koji je dobila od momka i bacio ga kroz prozor automobila. Zakikotao se. — Morao sam dignuti zajam da frajeru otplatim prsten, ali dobio sam djevojku. Isabelle se udala za mene.

Abbott je znao tu priču, ali shvaćao je zašto Jimmy razmišlja o njoj. — Možda brak nije potrajao, ali u njemu se rodila Heather.

— Oprosti mi, Steve. Ponekad se osjećam kao starac koji se ponavlja. Sve si to već prije čuo. Isabelle nije nikada voljela New York, ni život ovdje. Nikada nije smjela otići iz Clevelanda.

— Ali je i ti si nabasao na nju. Daj, Jimmy, gradonačelnik čeka.

U sljedećih nekoliko tjedana, Lacey je dovela nekoliko mogućih kupaca da pogledaju stan. Oni očito nisu bili ozbiljni kupci, već oni čiji je hobi tratiti posrednikovo vrijeme.

— Ali, s druge strane, nikad se ne zna — rekla je Ricku Parkeru kad se jedan dan kasno popodne zaustavio pokraj njezinoga pisaćeg stola baš kad se spremala kući. Godinu dana vođaš nekoga okolo i radije bi se ubio nego da ga ponovno nekamo odvedeš i što se onda događa? Osoba koju si već skoro otpisao, ispuni ček na milijun dolara za kupnju stana.

— Imaš više strpljenja od mene — rekao joj je Rick. Na njegovom licu koje je odavalo njegovo otmjeno podrijetlo, vidio se prezir. '— Stvarno ne podnosim ljude s kojima gubim vrijeme. RJP bi htio znati jesi li dobila koju ozbiljnu ponudu za Waringičin stan. Rick je svog oca zvao RJE

— Mislim da ne. Ali, hej, tek je nedavno uvršten na popis, a sutra je novi dan.

— Hvala ti, Scarlet O'Hara. Prenijet ću mu. Vidimo se. Dok je odlazio, Lacey mu se iza leđa nakrevelji. Danas je bio jedan od onih dana kad Rick zna biti razdražljiv i zajedljiv. Što ga danas muči, pitala se? I zašto bi sada, kad njegov otac dogovara prodaju hotela Plaza, on razmišljao o prodaji Waringičinog stana? Čekaj malo. Zaključala je ladicu stola i protrljala čelo osjećajući da će je početi boljeti glava. Odjednom shvati da je strašno umorna. Otkako se vratila s godišnjeg, oko nje je ludnica — nastaviti započete poslove, uvrstiti nove stvari na prodaju, uhvatiti prijatelje, Batina djeca bila su preko vikenda kod nje... i, užasno je mnogo vremena posvetila Isabelle Waring.

Žena ju je zvala svaki dan često je pozivajući da dođe u stan. — Lacey, morate mi se pridružiti na ručku. Ionako morate jesti, zar ne? — govorila je. Ili samo: — Lacey, idete kući? Navratite usput na čašu vina, hoćete li? Doseljenici iz Nove Engleske to su nazivali smiraj dana. Doba dana kad se čovjek osjeća osamljeno.

Lacey baci pogled na ulicu. Izdužene sjenke igrale su po Aveniji Madison. Očiti znak da dani postaju kraći. To je stvarno doba dana kad se čovjek osjeća osamljeno. Isabelle je tako tužna osoba. Sad se prisiljava pregledati cijeli stan i riješiti se Heatherinih stvari i odjeće. Veliki posao. Izgleda da je Heather bila poput hrčka.

Isabelle ne traži mnogo od nje kad moli da s njom provede malo vremena i sasluša je, pomisli Lacey. Doista nemam ništa protiv toga. Zapravo, Isabelle mi

se veoma sviđa. Postale smo prijateljice. Ali, Lacey prizna samoj sebi, Isabellina tuga vraća mi u sjećanje sve ono što sam osjećala kad je umro tata.

Digla se. Idem kući. Opustiti se. Treba mi to.

Dva sata poslije, u devet, Lacey je, osvježena nakon dvadesetominutne masaže u jaccuziju, veselo pripremala SSR. Tata je to najviše volio. Sendvič sa slaninom, salatam i rajčicom nazivao je njujorškim obrokom bez premca.

Zazvoni telefon. Pustila je da se uključi telefonska sekretarica, a onda je začula poznati glas Isabelle Waring. Neću se javiti, odluči Lacey. Ovoga trenutka jednostavno nisam raspoložena dvadeset minuta razgovarati s njom.

Isabelle Waring počela je govoriti neodlučnim i tihim, ali razgovjetnim glasom. — Lacey, pretpostavljam da niste kod kuće. Moram vam ovo reći. U ormaru sam pronašla Heatherin dnevnik. U njemu ima nešto po čemu zaključujem da nisam luda kad tvrdim da njezina smrt nije bila nesretni slučaj. Mislim da ću moći dokazati da ju je netko htio maknuti s puta. Za sada vam neću reći ništa više. Razgovarat ćemo sutra.

Slušajući je, Lacey kimne glavom a onda nagonski isključi sekretaricu i zvono na telefonu. Uopće je nije zanimalo hoće li još netko pokušati doći do nje. Željela je ostatak noći ostaviti samo za sebe.

Mirna večer — sendvič, čaša vina, knjiga. Zavrijedila sam to, reče samoj sebi.

Čim je ujutro došla na posao, Lacey plati za to što je sinoć isključila telefonsku sekretaricu. Prvo je zvala njezina majka, a malo poslije nazvala je Kit. Obadvije su provjeravale što je s njom, zabrinute jer se nije javljala kad su prošlu večer zvale. Dok je pokušavala umiriti Kit, u njezinom se uredu pojavio Rick, očito ljut. — Isabelle Waring želi s tobom razgovarati. Spojili su je k meni.

— Kit, moram ići zarađivati za život. Lacey je prekinula i odjurila u Rickov ured. — Oprostite što vam se sinoć nisam mogla javiti, Isabelle — počela je.

— Sve je u redu, ionako ne bih trebala govoriti o tome preko telefona. Hoćete li danas dovesti koga?

— Za sada se nitko nije predbilježio.

Kad je to rekla, Rick joj preko stola gurne ceduljicu. »Curtis Caldwell, pravnik kod Kellera, Rolanda i Smythea, sljedeći se mjesec iz Teksasa seli ovamo. Traži stan s jednom spavaćom sobom negdje između 65., 72. ulice i Pete avenije. Danas ga može ići pogledati.

Lacey potiho zahvali Ricku i reče Isabelle: — Možda ću dovesti nekoga. Držite fige. Ne znam zašto, ali imam osjećaj da bi ovaj put moglo upaliti.

Gospođice Farrell, čeka vas neki gospodin Caldwell — rekao joj je Patrick, vratar, kad je izašla iz taksija.

Kroz izrezbarena staklena vrata, Lacey ugleda vitkog muškarca iznad četrdesete kako prstima lupka po stolu u predvorju. Hvala Bogu da sam došla deset minuta ranije, pomisli.

Patrick ju je zaobišao i uhvatio kvaku. — Postoji jedna poteškoća za koju morate znati — rekao je uzdahnuvši. — Pokvarila se klimatizacija. Sad je popravljaju, ali unutra je poprilično vruće. Velim vam, prvi dan sljedeće godine, odlazim u mirovinu. Već je vrijeme. Dosta mi je četrdeset godina na ovom poslu.

Koji peh, pomisli Lacey. Nema klime, a jedan je od najtoplijih dana u godini. Nije ni čudo da je frajer nestrpljiv. Ovo baš ne obećava da će prodaja biti uspješna.

Vrijeme, koliko joj je trebalo da predvorjem stigne do Caldwell, iskoristi da dobro pogleda muškarca kose boje pijeska, žućkastosmeđe kože i vodenoplavih očiju, ali nije znala što bi mislila o njemu. Shvati da se priprema kako će joj reći da ne voli kad nekoga mora čekati.

Ali kad se predstavila Curtisu Caldwellu, njegovo lice obasja osmijeh. Čak se i našalio. — Recite mi istinu, gospođice Farrell, jesu li klima-uređaji u ovoj zgradi uvijek tako hiroviti?

Kad je Lacey nazvala Isabelle Waring da potvrdi vrijeme sastanka, starija gospođa, koja je djelovala malo rastreseno, reče joj da će raditi u knjižnici pa neka Lacey samo uđe koristeći se ključem koji je imala kao posrednik za prodaju.

Kad je Caldwell izašao iz dizala, Lacey je već držala ključ u ruci. Otvorila je vrata, viknula — Isabelle, ja sam — i krenula prema knjižnici, a Caldwell je išao za njom.

Isabelle je sjedila za stolom u maloj sobi leđima okrenuta vratima. Kožnate korice s umetnutim listovima papira ležale su sjedne strane, otvorene, a neke su stranice bile raširene po stolu. Na Laceyin pozdrav, Isabelle niti je digla glavu, niti se okrenula. Umjesto toga, prigušenim glasom je rekla: — Molim vas, zaboravite da sam ovdje.

Dok je Lacey Caldwellu pokazivala stan, rekla mu je da se prodaje zato jer je pripadao kćeri Isabelle Waring koja je prošle zime stradala u prometnoj nesreći.

Činilo se da Caldwell ne zanima povijest stana. Očito mu se svidio i nije imao nikakve primjedbe na traženu svotu od šesto tisuća dolara. Kad je pomnjivo pogledao drugi kat, baci pogled kroz prozor sobe za odmor i okrene se Lacey. — Kažete da će biti useljiv sljedeći mjesec?

— Bezuvjetno — reče mu Lacey. To je to, pomisli. Dat će ponudu.

— Neću se cjenkati, gospođice Farrell. Voljan sam platiti koliko tražite pod uvjetom da se prvoga mogu useliti.

— Možda bi bilo dobro da još jednom porazgovaramo s gospođom Waring — kaza Lacey nadajući se da se na njoj ne vidi da je iznenađena ponudom. Ali, podsjeti se, kao što sam jučer rekla Ricku, to je obično tako.

Isabelle Waring nije odgovorila kad je Lacey pokucala na vrata knjižnice. Lacey se okrene budućem kupcu. — Gospodine Caldwell, ako nemate ništa protiv, pričekajte me u dnevnoj sobi, nakratko ću porazgovarati s gospođom Waring i odmah dolazim.

— Naravno.

Lacey otvori vrata i virne unutra. Isabelle Waring još uvijek je sjedila za stolom, ali glava joj je bila pognuta, zapravo, čelom je doticala stranice koje je čitala. Ramena su joj se tresla. — Idite — promrmlja. — Ne mogu se sada time baviti.

U desnoj je ruci stezala izrezbareno zeleno pero. Tresnula je njime o stol. — Idite.

— Isabelle — kaza Lacey nježno — ovo je veoma važno. Imamo ponudu za stan, ali postoji jedan uvjet o kojem moram prije s vama razgovarati.

— Zaboravite sve! Neću prodavati. Trebam još neko vrijeme provesti ovdje.

Glas Isabelle Waring posta kriještav. — Oprostite, Lacey, ali sada ne želim razgovarati. Vratite se poslije.

Lacey pogleda na sat. Bilo je već skoro četiri. — Vratit ću se u sedam — rekla je ne želeći izazvati sukob, ali zabrinuta jer joj se činilo da je starija žena na rubu histeričnog plača.

Zatvori vrata i okrene se. Curtis Caldwell je stajao u predsoblju između knjižnice i dnevne sobe.

— Ne želi prodati stan? U njegovom glasu uoči zaprepaštenje. — Ja sam shvatio da...

Lacey ga prekine. — Kako bi bilo da siđemo — reče tihim glasom.

Nekoliko minuta sjedili su u predvorju. Uvjerena sam da će sve biti u redu — kaza mu. — Večeras se vraćam k njoj na razgovor. Ovo je za nju bilo veoma bolno iskustvo, ali oporavit će se. Dajte mi broj da vas poslije mogu nazvati.

— Odsjeo sam u Waldorf Towersu u stanu koji pripada tvrtki Keller, Roland i Smythe.

Ustali su da pođu. — Ne brinite se. Sve će biti dobro — obeća mu. — Vidjet ćete.

Ljubazno se nasmiješio s puno povjerenja. — Siguran sam da hoće — rekao je. — Sve prepuštam vama, gospođice Farrell.

Napustio je stambenu zgradu i Sedamdesetom ulicom krenuo prema Essex Houseu s južne strane Central Parka i odmah pošao u javnu govornicu. — Imao si pravo — rekao je kad je dobio vezu. — Našla je dnevnik. Nalazi se točno u onakvim kožnatim koricama kako si ih opisao. Izgleda također da se

predomislila što se tiče prodaje stana, iako se agentica za prodaju nekretnina večeras namjerava vratiti onamo da je pokuša urazumiti.

Slušao je.

— Sredit ću to — rekao je i spustio slušalicu. Potom je Sandy Savarano, čovjek koji se izdavao za Curtisa Caldwella, otišao u lokal i naručio viski.

Držeći palčeve, Lacey je u šest sati nazvala Isabelle Waring. Laknulo joj je kad je vidjela da se žena smirila.

— Dodite, Lacey — rekla je — pa ćemo o svemu porazgovarati. Ali za sada ne mogu napustiti stan čak ni onda kad bi to značilo da se moram odreći prodaje. U Heatherinom dnevniku ima nečega što bi moglo biti veoma značajno.

— Doći ću u sedam — reče joj Lacey.

— Molim vas. Htjela bih vam pokazati što sam otkrila. Shvatit ćete što želim reći. Samo uđite. Bit ću na katu u sobi za odmor.

Rick Parker koji je prolazio pokraj Laceyina ureda primijeti njezino zabrinuto lice pa uđe i sjedne.

— Poteškoće?

— Jedna, ali krupna. Rekla mu je za čudno ponašanje Isabelle Waring i mogućnost da prodaja propadne.

— Možeš li je nagovoriti da se predomisli? — upita Rick brzo.

Lacey je na njegovom licu vidjela brigu, brigu koja nije imala veze ni s njom, ni s Isabelle Waring. Tvrtka Parker i Parker izgubila bi debelu proviziju kad bi Caldwellova ponuda bila odbijena, pomisli. To ga muči.

Ustala je i uzela svoj kaputić. Popodne je bilo toplo, ali za navečer su prognozirali nagli pad temperature.

— Vidjet ćemo što će se dogoditi — rekla je.

— Već ideš? Čini mi se da si rekla da ćeš se u sedam sastati s njom.

— Mislim da ću ići pješice. Vjerojatno ću usput otići na kavu. Posložiti svoje argumente. Vidimo se, Rick.

Još uvijek je stigla dvadeset minuta prerano. Međutim, odluči otići gore. Patrick, vratar imao je nekog posla s dostavom, ali nasmiješio se kad ju je spazio. Mahnuo joj je da se sama posluži dizalom.

Kad je otvorila vrata i zazvala Isabellino ime, začula je vrisak i pucanj. U djeliću sekunde se sledila, a zatim ju je iskonski nagon natjerao da zalupi vrata i uskoči u ugrađeni ormar prije nego što se Caldwell, s pištoljem u jednoj i kožnatim koricama pod drugom rukom, sjurio niz stube pa van u hodnik.

Poslije se pitala je li si umišljala da negdje u glavi čuje očev glas koji je govorio: »Zatvori vrata, Lacey! Zaključaj da ne može ponovno ući!« Je li to bio njegov duh koji ju je čuvao i dao joj snage da uspije zatvoriti vrata kad se Caldwell bacio na njih i potom navuče zasun?

Naslonila se na vrata i čula kako je škljocnula brava kad se pokušao vratiti u stan, pamteći ubojiti pogled vodenoplavih očiju koje je vidjela u onom djeliću sekunde kad su se našli oči u oči.

Isabelle!

Nazovi 911... Potraži pomoć!

Spotičući se, pojurila je zavojitim stubama, zatim kroz sobu za odmor u bojama slonovače i breskve pa u spavaću sobu gdje je preko kreveta ležala Isabelle. Bilo je mnogo krvi koja se širila i po podu.

Isabelle se micala nastojeći ispod jastuka izvući snop papira. I na njima je bilo krvi.

Lacey je htjela reći Isabelle da će dovesti pomoć... da će sve biti u redu... ali Isabelle se trudila da joj nešto kaže. — Lacey... dajte Heatherin... dnevnik... njezinom ocu. Činilo se da pokušava doći do zraka. — Samo njemu... zakunite se... samo... njemu. Vi... pročitajte ga... Pokažite mu... gdje... Glas joj se izgubi. Još jednom je isprekidano udahнула kao da pokušava odgoditi smrt. Zamutile su joj se oči. Lacey klekne pokraj nje. Posljednjim atomima snage, Isabelle stegne Laceyinu ruku. — Zakunite se... molim... man...!

— Kunem se, Isabelle, kunem — rekla je Lacey glasom isprekidanim jecajima.

Stisak na njezinoj ruci odjednom popusti. Znala je da je Isabelle mrtva.

Lacey, jesi li dobro?

— Valjda. Nalazila se u knjižnici u Isabellinom stanu i sjedila na kožnatoj stolici okrenutoj prema pisaćem stolu za kojim je prije samo nekoliko sati sjedila Isabelle i čitala sadržaj onoga što se nalazilo u kožnatim koricama.

Curtis Caldwell nosio je te korice. Sigurno ih je zgrabio kad me je čuo ne primijetivši da je Isabelle iz njih izvadila listove papira. Lacey ih nije vidjela izbliza, ali djelovale su teške, pomisli, i prilično debele.

Listovi papira, koje je pokupila u Isabellinoj sobi, sad su se nalazili u Laceyinoj torbi za spise, Isabelle ju je natjerala da se zakune da će ih dati samo Heatherinom ocu. Htjela je da vidi nešto što je našla u njima. Ali što, pitala se? Kao i treba li policiji reći za njih?

— Popij malo kave, Lacey. Treba ti. Rick je čučao pokraj nje pružajući joj šalicu iz koje se pušilo. Već je rekao istražitelju da nije imao razloga provjeriti poziv čovjeka koji je tvrdio da radi u odvjetničkoj tvrtki Keller, Roland i Smythe i da je odvjetnik koji iz Teksasa seli u New York. — Mnogo surađujemo s tom tvrtkom — objasni — nisam imao razloga nazvati ih da to provjerim.

— Jeste li sigurni da je čovjek kojeg ste vidjeli da trči iz stana bio baš Caldwell, gospođice Farrell?

Stariji od dvojice detektiva imao je oko pedeset godina i bio je prilično debeo. Ali okretan je, pomisli Lacey rastreseno. Poput jednoga glumca koji je bio tatin prijatelj, onoga koji je glumio oca u obnovljenoj predstavi *My Fair Lady*. Pjevao je *Get Me to the Church on Time*. Kako se zvao?

— Gospođice Farrell — po glasu se čulo da je detektiv pomalo nestrpljiv.

Lacey ga ponovno pogleda. Detektiv Ed Sloane, tako se čovjek zove, pomisli. Ali još uvijek se nije mogla sjetiti imena onoga glumca? A, da. Je li čovjek kojeg je vidjela kako trči niz stube po izlasku iz Isabelline sobe bio Curtis Caldwell?

— Posve sam sigurna da je to bio taj čovjek — rekla je. — Nosio je pištolj i kožnate korice.

U sebi si opali pljusku. Nije namjeravala spominjati dnevnik. Mora dobro razmisliti o svemu prije nego što bilo što kaže o njemu.

— Kožnate korice? — glas detektiva Sloanea posta oštar. — Kakve kožnate korice? Sad ste ih prvi put spomenuli.

Lacey uzdahnu. — Stvarno ne znam. Danas popodne ležale su otvorene na Isabellinom pisaćem stolu. To su onakve korice koje se zatvaraju patentnim zatvaračem. Kad smo ranije bili tu, Isabelle je čitala neke papire koji su bili u njima. Trebala im je reći za papire koji nisu bili u koricama kad ih je Caldwell uzeo. Zašto im ne kaže, pitala se? Zato jer se zaklela Isabelle da će ih dati Heatherinom ocu. Isabelle se borila da ostane na životu dok nije čula Laceyino obećanje. Ne može pogaziti zadanu riječ...

Odjednom Lacey osjeti da joj noge počinju drhtati. Pokuša ih smiriti tako da je rukama stegnula koljena, ali i dalje su drhtale.

— Mislim da bi bilo najbolje da vam pozovemo liječnika, gospođice Farrell — rekao je Sloane.

— Samo želim kući — prošapta Lacey. — Molim vas, pustite me kući.

Vidjela je da Rick nešto šapuće detektivu, nešto što nije mogla čuti, što ustvari nije htjela čuti. Protrlja ruke. Prsti su joj bili ljepljivi. Pogleda ih i duboko uzdahne. Nije ni primijetila da su joj prsti slijepjeni Isabellinom krvlju.

— Gospođice Farrell, gospodin Parker će vas odvesti kući — govorio je detektiv Sloane. — Sutra ćemo još razgovarati. Kad se odmorite. Tako glasno govori, pomisli Lacey. Ili ne? Ne. Radi se samo o tome da još uvijek čuje Isabellin vrisak. »Nemojte...«

Je li Isabellino tijelo još uvijek skvrčeno gore na krevetu, pitala se?

Lacey ispod pazuha osjeti nečije ruke koje su joj pomagale da ustane. — Idemo, Lacey — govorio je Rick.

Poslušno se digla, dopustila mu da je odvede do vrata pa kroz predsoblje. To popodne u ovom je predsoblju stajao Curtis Caldwell. Čuo je kako joj Isabelle govori da neće prodati stan.

— Nije čekao u dnevnoj sobi — rekla je.

— Tko? — upita Rick.

Lacey nije odgovorila. Odjednom se sjeti svoje torbe za spise. U njoj je dnevnik.

Sjeti se što je osjećala dok je u ruci držala te papire, zgužvane, natopljene krvlju. Otuda krv. Detektiv Sloane ju je pitao je li dirala Isabelle.

Odgovorila mu je da je držala Isabelle za ruku dok je umirala.

Sigurno je primijetio krv na njezinim rukama. Krvi sigurno ima i na torbi za spise. Lacey je u hipu postala potpuno bistra. Zamoli li Ricka da joj donese torbu iz ugrađenog ormara, na ručki će primijetiti krv. Mora je sama uzeti. I ne smije dopustiti da je drugi vide dok je ne očisti.

Toliko se ljudi motalo po stanu. Bljeskali su fleševi. Fotografiralo se. Prah se nanosio na stolove jer su se tražili otisci prstiju. Isabelle to ne bi bilo drago, pomisli Lacey. Bila je tako uredna.

Lacey je zastala na stubama i bacila pogled na drugi kat. Leži li Isabelle još uvijek ondje, pitala se? Jesu li pokrili tijelo?

Rick ju je čvrsto držao. — Idemo, Lacey — rekao je požurujući je prema vratima.

Prošli su pokraj ugrađenog ormara u kojem je ostavila torbu za spise.

Ne mogu ga zamoliti da ju izvadi, podsjeti se Lacey. Otrgnuvši se od njega, otvorila je ormar i lijevom rukom pograbila svoju torbu.

— Ja ću je nositi — reče joj Rick.

Namjerno je klonula oslonivši se desnom rukom na njega, natjeravši ga tako da je podupre, a ona je čvršće primila ručku svoje torbe.

— Lace, odvest ću te kući — obeća Rick.

Imala je osjećaj da su sve oči uprte u nju, da svi zure u okrvavljenu torbu za spise. Osjeća li se lopov tako, pitala se? Vрати se. Daj im dnevnik, nije tvoj da ga uzimaš, govorio joj je neki unutarnji glas.

Na tim je stranicama Isabellina krv. Nije ni moj da bih ga dala, pomisli klonulo.

Kad su se spustili u predsoblje, pristupi im mladi policajac. — Ja ću vas odvesti, gospođice Farrell. Detektiv Sloane želi biti siguran da ćete se bez poteškoća vratiti kući.

Laceyin stan nalazio se na uglu East End avenije i Sedamdeset devete ulice. Kad su stigli onamo, Rick je s njom htio poći gore, ali ona je odbila. — Jedino što želim to je leći u krevet — rekla je, uporno odmahujući glavom kad se on bunio da ne bi smjela ostati sama.

— Nazvat ću te onda odmah ujutro — obećao je.

Živjela je na osmom katu i bila je sama u dizalu koje se, kako joj se činilo, beskrajno dugo penjalo prije nego što je stalo. Hodnik je Lacey podsjećao na onaj ispred Isabellinog stana pa se u strahu osvrnula oko sebe dok je trčala niz hodnik.

Kad je konačno ušla u stan, prvo je gurnula torbu za spise pod kauč. Prozori dnevne sobe gledali su na East River. Lacey je dugo stajala uz prozor promatrajući svjetla koja su se zrcalila na vodi. Konačno, iako je drhtala, otvori prozor i udahne svježi, hladan noćni zrak.

Osjećaj da se sve ovo događa nekom drugom, a koji ju je preplavio prije nekoliko sati, polako se rasplinuo, a na njegovo mjesto došla je bolna spoznaja da je umorna kao nikad u životu. Okrenula se i pogledala na sat.

Deset i trideset. Prije tek nešto više od dvadeset četiri sata, nije htjela dignuti slušalicu i razgovarati s Isabelle. Sad je Isabelle više nikada neće nazvati...

Lacey se sledi. Vrata! Je li ih dvaput zaključala? Otrči provjeriti.

Da, je, ali sad je još povukla zasun i podmetnula stolac pod kvaku. Odjednom shvati da ponovno drhti. Bojim se, zaključa, a ruke su mi ljepljive, ljepljive od krvi Isabelle Waring.

Za jedan njujorški stan, njezina je kupaonica bila velika. Prije dvije godine, kad je obnovila cijeli prostor, dodala je prostrani, duboki jacuzzi. Nikada nije bila tako sretna što se bacila u taj trošak kao večeras, pomisli, dok se od vrele vode zamaglilo zrcalo.

Skinula se bacivši odjeću na pod. Ušla je u kadu, a kad je uronila u toplu vodu, uzdahne s olakšanjem, potom je gurnula ruke pod slavinu žustro ih ribajući. Na kraju je pritisnula gumb i oko njezinog tijela voda se uzburkala.

Tek poslije, kad se dobro umotala u frotirski ogrtač, Lacey je počela razmišljati o okrvavljenim stranicama u svojoj torbi.

Ne sada, pomisli, ne sada.

Još uvijek nesposobna riješiti se jezovitog osjećaja koji ju je cijelu večer proganjao, sjeti se da u ormaru s pićem ima bocu viskija. Izvadila ju je, natočila malo u čašu, čašu dopunila vodom i sve zagrijala u mikrovalnoj pećnici. Tata je obično govorio da ništa neće odagnati drtavicu kao vrući grog, pomisli. Samo što je njegova inačica bila poboljšana klinčićem, šećerom i cimetom.

Iako bez dodataka, postigla je željeni učinak. Dok je u krevetu pijuckala piće, osjećala je kako se polako opušta pa je zaspala čim je ugasila svjetlo.

Začas se probudila uz vrisak. Otvarala je vrata stana Isabelle Waring i naginjala se nad ženino mrtvo tijelo. Curtis Caldivell držao joj je pištolj uperen u glavu. Slika je bila tako živa i stvarna.

Trebalo joj je nekoliko minuta da shvati da prodorni zvuk potječe od telefona. Još uvijek drhteći, digla je slušalicu. Zvao je Jay, njezin svak. — Upravo smo se vratili s večere i na vijestima čuli da je ustrijeljena Isabelle Waring — rekao je. — Novinar kaže da postoji svjedok, mlada žena koja može identificirati ubojicu. Lacey, nadam se da to nisi ti.

Godila joj je briga u Javjovom glasu. — Da, to sam ja — rekla mu je.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina. Onda je tiho rekao: — Nikada nije dobro biti svjedok.

— No, ja to sigurno nisam željela postati — rekla je ljutito.

— Kit želi razgovarati s tobom — kaza Jay.

— Ne mogu sad razgovarati — reče Lacey znajući jako dobro da će joj Kit, draga i zabrinuta, postaviti takva pitanja da će biti prisiljena ponovno pričati o svemu — o odlasku u stan, o vrisku koji je čula, o tome da je vidjela Isabelleinog ubojicu.

— Jay, sad jednostavno nisam u stanju razgovarati! — preklinjala je. — Kit će shvatiti.

Spustila je slušalicu i nastojala se smiriti ležeći u mraku, prisiljavajući se da opet zaspi. Shvati da napeto osluškuje hoće li čuti još jedan vrisak a iza toga korake koji joj se približavaju. Caldwellove korake.

Posljednje čega se sjetila prije nego što je ponovno utonula u san, bile su Jayjove riječi. Rekao je da nikada nije dobro biti svjedok. Zašto je to rekao, pitala se?

Kad je ostavio Lacey u predvorju njezine stambene zgrade, Rick se taksijem odvezao ravno u svoj stan na zapadnoj strani Central Parka, na uglu Šezdeset sedme ulice. Znao je što se od njega očekuje i to ga je užasavalo. Do sada je smrt Isabelle Waring već objavljena u svim vijestima. Kad su izašli iz njezine zgrade, vani su već bili novinari pa je postojala mogućnost da ga je koja kamera ulovila dok je s Lacey ulazio u policijski automobil. Ako je, onda je njegov otac to vidio budući da uvijek gleda vijesti u deset. Rick pogleda na sat: sada je bilo jedanaest i petnaest.

Prema očekivanju, kad je ušao u mračan stan, vidio je da na telefonskoj sekretarici treperi žaruljica. Pritisnuo je tipku PLAY. Imao je jednu poruku, od svog oca:

»Bez obzira na to koliko je sati, nazovi me kad dođeš!«.

Ricku su se tako oznojili dlanovi da ih je morao obrisati maramicom prije nego što je dignuo slušalicu da ga nazove. Njegov se otac javio čim je telefon zazvonio.

— Prije nego što pitaš — rekao je Rick neprirodno kriještavim i ljutitim glasom — nisam imao izbora. Morao sam otići onamo jer je Lacey rekla policiji da sam joj ja dao Caldwellov broj pa su poslali po mene.

Rick je neko vrijeme slušao bijesan očev glas dok ga konačno nije uspio prekinuti da mu odgovori. — Tata, rekao sam ti da budeš bez brige. Sve je u redu. Nitko ne zna da sam imao bilo kakve veze s Heather Landi.

Sandy Savarano, čovjek kojeg je Lacey poznavala kao Curtisa Caldwell, istrčao je iz stana Isabelle Waring pa niz požarne stube u podrum gdje je izašao kroz vrata za dostavu. To je bilo opasno, ali čovjek se ponekad mora odvažiti.

Brzim dugačkim koracima, stigao je do Avenije Madison držeći pod rukom kožnate korice. Uzeo je taksu do malog hotela u Dvadeset devetoj ulici u kojem je odsjeo. Kad je stigao u sobu, bacio je korice na krevet i odmah si u čašu za vodu natočio obilnu količinu viskija. Polovicu je ispio odmah, a ostatak će polako pijuckati. Bio je to obred koji je uvijek uslijedio nakon ovakvog posla.

Noseći viski, uzeo je korice i smjestio se u jedini tapeciram naslonjač u sobi. Sve do nevolje koja se pojavila u posljednji trenutak, posao je tekao prilično lako. Neprimjetno se vratio u zgradu dok je vratar bio na ulici pomažući nekoj starijoj ženi da uđe u taksu. U stan je ušao s ključem koji je uzeo sa stola u predsoblju dok je Lacey Farrell bila u knjižnici s tom Waringicom.

Isabelle je našao u spavaćoj sobi, ispruženu na krevetu, zatvorenih očiju. Kožnate korice stajale su na noćnom ormariću pokraj kreveta. Kad je shvatila da je ondje, skočila je i pokušala pobjeći, ali on joj se prepriječio na vratima.

Nije počela vrištati. Ne, bila je suviše prestrašena. To je najviše volio. Istinski strah u njezinim očima, spoznaju da nema kamo pobjeći, saznanje da će umrijeti. Naslađivao se u tim trenucima. Uvijek je volio polagano vaditi pištolj i netremice gledajući žrtvu u oči uperio bi ga u nju i pomnjivo naciljao. Uzbudivala ga je kemija između njega i mete u tom djeliću sekunde prije nego što je povukao obarač.

Promatrao je Isabelle koja se počela povlačiti natrag prema krevetu, leđima okrenuta uzglavlju dok se trudila usnama oblikovati riječ. Konačno se čuo jedan jedini uzvik: — Nemojte!... koji se odjednom pomiješao s nečijim glasom koji ju je dozivao s donjeg kata — baš u trenutku kad ju je ustrijelio.

Savarano je prstima ljutito lupkao po kožnatim koricama. Farrellica je ušla baš tu sekundu. Da nije bilo nje, sve bi bilo savršeno. Bio je blesav, reče sam sebi, što joj je dopustio da mu pred nosom zaključa vrata prisilivši ga tako da pobjegne. Ali, dočepao se dnevnika i ubio Waringicu, a za taj je posao bio unajmljen.

A ako će Farrellica praviti poteškoće, naći će načina da i nju ubije... Učinit će ono što mora; sve je to dio posla.

Savarano je pomnjivo otvorio korice i pogledao unutra. Listovi papira bili su uredno pričvršćeni na svoje mjesto, ali kad ih je prelistao, otkrije da su svi prazni.

U nevjerici je zurio u prazne stranice. Prvo ih je počeo okretati u potrazi za rukopisom. Bile su prazne, sve do jedne — ni jedan papir nije bio iskorišten. Shvati da listovi pravog dnevnika moraju još uvijek biti u stanu. Što da radi? Mora dobro razmisliti.

Sad je bilo prekasno da se dokopa tih stranica. Oko stana sigurno sve vrvi od policajaca. Morat će pronaći drugi način da dođe do njih.

Ali nije bilo prekasno da se pobrine za to da ga Lacey Farrell nikada neće moći identificirati na sudu. Bit će to posao u kojem bi, ustvari, mogao i uživati.

Negdje pred zoru, Lacey je utonula u mučan, snovima ispunjen san u kojem su se dugačkim hodnicima polagano vukle sjene, s krikovima koji su dopirali iza zatvorenih vrata.

Bilo je pravo olakšanje kad se petnaest do sedam probudila iako se užasavala onoga što će, znala je to, donijeti taj dan. Detektiv Sloane rekao je da bi volio da dođe u postaju i pokuša pomoći policijskom crtaču da napravi skicu Curtisa Caldwellla.

Ali dok je sjedila umotana u ogrtač, pila kavu i gledala tegljače koji su se polagano vukli po East Riveru, shvati da postoji nešto o čemu prvo mora donijeti odluku. Dnevnik.

Što da učinim s njim, pitala se Lacey? Isabelle je bila uvjerenjena da u njemu postoji nešto što će potvrditi da Heatherina smrt nije bila nesretni slučaj. Curtis Caldwell je ukrao kožnate korice nakon što je ubio Isabelle.

Je li ju ubio zato što se bojava onoga što je Isabelle pronašla u tom dnevniku? Je li ukrao ono za što je mislio da je dnevnik kako bi bio siguran da ga nitko drugi neće moći pročitati?

Okrenula se i pogledala. Njezina torba za spise još je uvijek bila tu ispod kauča; torba u koju je sakrila krvlju umrljane listove papira.

Moram ih predati policiji, pomisli. Međutim, mislim da znam kako to izvesti, a da svejedno održim obećanje dano Isabelle.

U dva, Lacey se nalazila u malom uredu u policijskoj postaji i sjedila za konferencijskim stolom nasuprot detektivu Edu Sloaneu i njegovom pomoćniku Nicku Marsu. Činilo se da je detektiv Sloane malo zadihan, kao da je žurio. Ili možda samo previše puši, zaključila Lacey. Iz džepa na prsima virila mu je otvorena kutija cigareta.

Nick Mars bio je druga priča. Podsjećao ju je na bruceša s fakulteta, koji se bavio nogometom, a s kojim je hodala kad je imala osamnaest godina. Mars je imao nešto više od dvadeset godina, imao je dječjačko lice s punašnim obrazima, nevine plave oči, bezbrižni osmijeh i bio je drag. Zapravo, bila je uvjerenjena da je on određen da u igri dobar/zločest detektiv glumi onoga dobrog. Sloane će vikati, povremeno se razbjesniti, a Nick Mars će biti ugladen, uvijek smiren i sladak.

Lacey je u postaji provela gotovo tri sata, dovoljno da shvati kakvu su igru smislili da od nje izvuku podatke. Dok je policijskom crtaču pokušavala opisati lice Curtisa Cawdwella, bilo je očito da se Sloane ljuti što nije malo određenija.

— Nije imao nikakvih ožiljaka, nikakvog madeža ili tetovaže — govorila je crtaču. — Barem koliko sam ja vidjela. Samo vam mogu reći da je bio mršav u licu, da je imao vodenoplave oči, preplanulu kožu i kosu boje pijeska. Na njegovom licu nije bilo ničega osobitog. Sve je bilo pravilno — osim možda njegovih usana. Bile su veoma tanke, možda malo pretanke. Ali kad je pogledala crtež, rekla je: — Nije baš tako izgledao.

— A kako je onda izgledao? — planuo je Sloane.

— Smiri se, Ed. Lacey je doživljela prilično snažan šok. Nick Mars joj se ohrabrujuće nasmiješio. Kad crtač nije uspio nacrtati lice koje bi bilo nalik onome koje je Lacey vidjela, pokazali su joj beskrajno mnogo fotografija kriminalaca, međutim, ni jedan nije bio sličan čovjeku kojeg je poznavala kao Curtisa Cawdwella, što je dodatno uzrujalo detektiva Sloanea.

Sad je Sloane konačno izvadio cigaretu i pripalio je što je bio jasan znak da je ljut. — Dobro, gospođice Farrell — rekao je oštro — da još jednom čujemo vašu priču.

— Lacey, jeste li za šalicu kave? — pitao je Mars.

— Jesam, hvala. Zahvalno mu se nasmiješila, a onda se ponovno upozori. Pazi. Zapamti, dobar momak, zločest momak. Bilo je očito da detektiv Sloane ima nešto novo u vidu.

— Gospođice Farrell, htio bih samo da ponovimo neke pojedinosti vezane za zločin. Kad ste sinoć nazvali 911, bili ste prilično uznemireni.

Lacey ga začuđeno pogleda. — S razlogom — reče, kimnuvši.

— Svakako. I ja bih rekao da ste doista bili u šoku kad smo došli i razgovarali s vama.

— Mislim da jesam. Iskreno govoreći, kao kroz maglu se sjećam svega što se događalo.

— Na odlasku vas nisam ja pratio do vrata, ali znam da ste bili dovoljno prisebni da se sjetite da ste u ugrađenom ormaru u predsoblju, odmah pokraj ulaznih vrata u stan Waringove, ostavili torbu za spise.

— Sjetila sam se kad sam prolazila pokraj ormara, da.

— Sjećate se da su policijski fotografi tada slikali po stanu? Razmisli. Sloj praška na namještaju. Bljeskanje bliceva.

— Da, sjećam — odgovori.

— Hoćete li onda, molim vas, pogledati ovu sliku? Sloane joj preko stola gurne jednu fotografiju osam sa deset. — Zapravo — objasni — ovo što vidite uvećani je dio jedne fotografije rutinski snimljene u predsoblju. Kimnu prema mlađem muškarcu. — Detektiv Mars je uočio ovu sitnu pojedinost.

Lacey je zurila u fotografiju. Pokazivala je nju iz profila kako čvrsto drži torbu za spise, podalje od Ricka koji ju je htio uzeti.

— Dakle, niste se samo sjetili torbe već ste je sami htjeli nositi.

— No, to uglavnom ima veze s mojom naravi, a uz onakve suradnike kakve imam, mislim da je osobito važno da se uzdam u vlastite snage — objasni mu Lacey tihim i smirenim glasom. — Istina je vjerojatno to da sam se ponašala kao automat. Doista se ne sjećam što se zbivalo u mojoj glavi.

— Naprotiv, ja mislim da znate — rekao je detektiv Sloane. — Ja, međutim, mislim da ste postupili veoma svjesno. Vidite, gospođice Farrell, u tom ormaru nađeni su tragovi krvi, krvi Isabelle Waring. Što mislite, kako je dospjela onamo?

Heatherin dnevnik, pomisli Lacey. Okrvavljene stranice. Nekoliko ih je palo na dno ormara dok ih je trpala u torbu za spise. I, naravno, njezine su ruke bile krvave. Ali dakako, to nije mogla reći, barem ne još. Treba vremena da prouči te stranice. Pogleda svoje ruke koje su joj počivale u krilu. Trebala bih nešto reći, pomisli. Ali što?

Sloane se nagnuo preko stola, njegov je nastup bio grub, štoviše, optužujući. — Gospođice Farrell, ne znam kakvu igru igrate, ali ovo očito nije bilo obično ubojstvo. Čovjek koji sebe naziva Curtis Caldwell nije opljačkao stan, niti je slučajno ubio Isabelle Waring. Cijeli je zločin pomnjivo pripremljen i izveden. Vaše pojavljivanje na mjestu zločina vjerojatno je jedina stvar koja nije bila po planu. Zastao je, a potom nastavio veoma razdraženim glasom. —

Rekli ste da je nosio kožnate korice koje su pripadale gospođi Waring. Opišite mi ih još jednom.

— Opis će ostati isti — kaza Lacey. — Bile su uobičajene veličine, s patentnim zatvaračem uokolo tako da ništa ne može ispasti iz njih kad su zatvorene.

— Gospođice Farrell, jeste li ikada vidjeli ovo? Sloane je na stol stavio komad papira.

Lacey ga pogleda. Bio je to ispisani list papira. — Nisam sigurna — rekla je.

— Pročitajte to, molim vas.

Na brzinu preleti pogledom po njemu. Nosio je datum od prije tri godine. Počinjao je: Baba je opet došao pogledati predstavu. Poslije nas je sve pozvao u restoran na večeru...

Heatherin dnevnik, pomisli. Sigurno mi je promakla ova stranica. Odjednom pomisli koliko joj ih je još promaknulo.

— Jeste li to ikada prije vidjeli? — ponovno je zapita Sloane.

— Jučer popodne kad sam dovela čovjeka kojeg poznajem kao Curtisa Caldwellla pogledati stan. Isabelle je bila u knjižnici, sjedila je za pisačim stolom. Kožne korice bile su otvorene, a ona je čitala stranice koje je iz njih izvadila. Ne mogu sa sigurnošću tvrditi da je ovo jedna od njih, ali vjerojatno je.

Barem je to istina, pomisli. Odjednom joj je bilo žao što jutros nije našla vremena da prije odlaska u policijsku postaju preslika dnevnik.

To je odlučila, izvornik će predati policiji, jednu presliku Jimmyju Landiju, a drugu će presliku ostaviti za sebe.

Isabelle je htjela da Jimmy pročita dnevnik, očito misleći da bi on u njemu mogao pronaći nešto značajno. Preslika bi trebala biti čitljiva kao i izvornik, i ona će pročitati presliku, budući da ju je iz tko zna kojih razloga, Isabelle natjerala da joj obeća da će dnevnik i ona pročitati.

— Ovu smo stranicu pronašli u spavaćoj sobi, ispod naslonjača — reče joj Sloane. — Možda je bilo još stranica. Mislite li da je to moguće? Nije čekao odgovor. — Vratimo se mrlji krvi nađenoj dolje u ugrađenom ormaru, za koju je utvrđeno da je pripadala Isabelle Waring. Imate li pojma kako je onamo dospjela?

— Na rukama mi je bilo Isabelline krvi — kaza Lacey. — Znate to.

— O, da, znam to, ali kad ste sinoć na odlasku zgrabili svoju torbu, nije vam s ruku kapala krv. Što se, dakle, dogodilo? Jeste li stavili nešto u torbu prije nego što smo mi stigli, nešto što ste uzeli iz spavaće sobe Isabelle Waring? Ja mislim da jeste. Zašto nam ne kažete što je to bilo? Možda je po sobi bilo razbacano još stranica poput ove koju ste upravo pročitali? Jesam li pogodio?

— Polako, Eddie. Pusti Lacey da u miru odgovori — smirivao ga je Mars.

— Ima vremena koliko hoće — prasne Sloane. — Ali istina će ostati takva kakva je. Nešto je uzela iz te sobe. Siguran sam. Zar se ti ne pitaš zašto bi

jedan nevini promatrač uzeo tako nešto iz žrtvina doma? Pogadate li zašto? — pitao je Lacey.

Očajnički mu je željela reći da je dnevnik kod nje i zašto je kod nje. Ali ako mu kažem, pomisli, tražit će da mu ga odmah dam. Neće me pustiti da ga umnožim za Heatherinog oca. A ni u kom slučaju im ne smijem reći da ću napraviti i jedan primjerak za sebe. Ponašaju se kao da ja imam neke veze s Isabellinom smrti, pomisli. Sutra ću im predati izvornik.

Ustala je. — Ne, nemam pojma. Jeste li gotovi sa mnom, detektive Sloane?

— Za danas jesam, gospođice Farrell, da. Ali imajte na umu da u slučaju ubojstva prikrivanje dokaza za sobom povlači ozbiljnu optužnicu. Krivičnu prijavu — dodao je dajući svojim riječima prizvuk prijetnje. — I još nešto. Ako ste uzeli koju od tih stranica, moram se zapitati jeste li uopće »nevini« promatrač. Uostalom, vi ste ubojicu doveli u stan Isabelle Waring.

Lacey nije ništa rekla na to. Mora u ured, ali prije toga mora otići kući po dnevnik Heather Landi. Do navečer će ostati na poslu, dok svi ne odu, a onda će napraviti preslike koje treba. Sutra će Sloaneu predati izvornik. Pokušat ću ga navesti da shvati zašto sam ga uzela, pomisli uznemireno.

Pokušavala je dozvati taksu, a onda odluči pješice otići kući. Godilo joj je popodneвно sunce. Još uvijek je imala osjećaj da je trese zimica, sve do kostiju. Kad je prelazila Drugu aveniju, osjeti da je netko iza nje pa se naglo okrenula i našla oči u oči s nekim starijim čovjekom koji ju je zbunjeno gledao.

— Oprostite — promrmljala je prije nego što je skrenula iza ugla.

Očekivala sam da ću vidjeti Curtisa Caldwell, pomisli Lacey uzrujana jer je shvatila da se opet trese. Ako se htio dočepati dnevnika, znači da nije uspio. Hoće li doći po njega? Zna da sam ga vidjela i da ga mogu identificirati kao ubojicu. Sve dok policija ne uhvati Caldwell — ako ga uhvati — ona je u opasnosti. Bila je uvjerena u to. Pokuša odagnati takve misli iz glave.

Predvorje njezine zgrade činilo joj se kao utočište, ali kad se Lacey našla na svojem katu, dugački hodnik djelovao joj je zastrašujuće i ona je, s ključem u ruci, pohitala u svoj stan te brzo uletjela unutra.

Više nikada neću nositi ovu torbu za spise, zaklela se kad ju je izvukla ispod kauča, odnijela u spavaću sobu i stavila na pisaći stol oprezno izbjegavajući dodirnuti krvavu ruku.

Iz torbe je oprezno izvadila stranice dnevnika, trgnuvši se kad je vidjela one natopljene krvlju. Na koncu ih je sve stavila u jednu veliku kovertu i u ormaru potražila vrećicu. Deset minuta poslije, čvrsto držeći vrećicu pod rukom, izašla je na ulicu. Dok je uzrujano mahala taksiju, pokušavala je samu sebe uvjeriti da je Caldwell, ma tko on bio i ma koji bili razlozi zašto je ubio Isabelle, sada već sigurno kilometrima daleko, u bijegu.

Sandy Savarano, odnosno Curtis Caldwell, nije mogao dopustiti da ga netko prepozna dok je koristio javnu govornicu udaljenu jedan blok od zgrade Lacey Farrell. Preko svoje kose boje pijeska stavio je sijedu periku, lice mu je prekrivala prosijeda kratka brada, a odijelo odvjetnika zamijenio je širokim puloverom koji je obukao na izbljedjele traperice. — Kad je Farrellica napustila policiju, pješice je otišla kući i ušla u zgradu — rekao je gledajući niz ulicu. — Neću se zadržavati u blizini. Pred zgradom stoji policijski automobil. Možda je ondje zato što je prate.

Krenuo je prema zapadu, a onda se predomislio i vratio. Odluči neko vrijeme promatrati policijsko vozilo, da vidi je li točna njegova pretpostavka da policajci imaju zadaću čuvati Lacey Farrell. Nije morao dugo čekati. Sa sigurne udaljenosti gledao je kako iz zgrade, noseći vrećicu, izlazi poznati lik mlade žene u crnom kostimu i zaustavlja taksi. Kad se odvezla, pogleda što će učiniti murjaci u policijskom autu. Trenutak poslije, na raskrižju je jedan automobil prošao kroz crveno svjetlo, a policajci, upalivši crveno svjetlo na krovu pojuriše za njim. Dobro, pomisli. Jedna stvar manje stoji mi na putu.

Kad su se vratili u restoran, dogovorivši se za Isabelleinu kremaciju, Jimmy Landi i Steve Abbott otišli su ravno u Jimmyjev ured. Steve je u velike čaše natočio popriličnu količinu viskija i stavio jednu na Landijev stol primijetivši: — Mislim da nam je obojici potrebno piće.

Landi posegne za čašom. — Znam da meni je. Ovo je bio užasan dan.

Isabelle će biti kremirana kad im predaju njezino tijelo, a urna s pepelom bit će položena u obiteljsku grobnicu na groblju Vrata raja u Westchesteru.

— Moji roditelji, moje dijete i moja bivša žena bit će ondje zajedno — rekao je gledajući Abbotta. — To nema smisla, zar ne, Steve? Neki frajer kaže da će kupiti stan, a onda se vrati i ubije Isabelle, bespomoćnu ženu. Ona nije imala skupocjenog nakita. Uopće ga nije imala. Čak joj nikada nije bilo stalo do toga.

Lice mu se iskrivilo od mješavine srdžbe i bola. — Govorio sam joj da se riješi tog stana! Ona i njezino neprestano spominjanje Heatherine smrti i tvrdnja da to nije bila nesreća! Izluđivala je i sebe, i mene s tim, a boravak u tom stanu samo je pogoršavao stvar. Osim toga, trebala je novac. Taj Waring za kojeg se udala nije joj ostavio ni prebite pare. Samo sam htio da nastavi normalno živjeti. I onda je ubijena! U očima su mu se caklile suze. — No, sad je s Heather. Možda je to i htjela, ne znam.

Abbott se nakašlja očito nastojeći promijeniti temu. Reče: — Jimmy, Cynthia oko podne dolazi na ručak. Kako bi bilo da nam se pridružiš?

Landi odmahnu glavom. — Hvala, ali ne. Doista, hvala. Već me skoro godinu dana tetošiš, Steve, otkako je Heather umrla, ali tako dalje ne može. Bit ću dobro. Prestani se brinuti za mene i posveti se svojoj djevojci. Hoćeš li je oženiti?

— Ne želim na brzinu uletjeti u vezu — reče Abbott smiješeći se. — Dovoljne su mi dvije rastave.

— Imaš pravo. Zato sam sve ove godine i ostao sam. A ti si još uvijek mlad. Još je dosta vremena pred tobom.

— Ne tako mnogo. Ne zaboravi da sam ovog proljeća navršio četrdeset pet.

— Da? No, ja ću drugi mjesec napuniti šezdeset osam — reče Jimmy gundajući. — Ali nemoj me još otpisati. Još moram mnogo toga obaviti prije nego što odem Bogu na račun. Zapamti si to!

Zatim namigne Abbottu. Oba muškarca se nasmijaše. Abbot je ispio ostatak svog viskija i ustao. — Ma naravno. I ja računam na to. Kad otvorimo naš objekt u Atlantic Cityju, ostali slobodno mogu zatvoriti svoja vrata. Točno?

Abbott primijeti da Jimmy Landi pogledava na svoj sat pa reče: — E, pa bilo bi bolje da odem dolje dočekivati goste.

Nedugo po Abbottovom odlasku, nazove ga recepcionarka. — Gospodine Landi, neka gospođica Farrell želi s vama razgovarati. Rekla je da vam kažem da je ona agentica za prodaju nekretnina, koja je radila za gospođu Waring.

— Spoji me — rekao je grubo.

Kad se vratila u ured, Lacey je neodređeno odgovarala na pitanja Ricka Parkera o tome kako je prošao njezin razgovor s detektivom Sloaneom. — Pokazivao mi je slike. Nitko nije bio nimalo sličan Caldwellu.

Još jednom je odbila Rickov poziv na večeru. — Htjela bih pozavršavati neke papirnatu poslove — rekla je uz nejasni osmijeh.

Što je istina, pomisli.

Čekala je dok svi iz odjela tuzemne trgovine nekretnina nisu otišli kući, a onda je vrećicu odnijela do aparata za fotokopiranje i napravila dvije preslike Heatherinog dnevnika, jednu za Heatherinog oca, drugu za sebe. Potom je nazvala Landijev restoran.

Razgovor je bio kratak. Jimmy Landi će je čekati.

U to doba dana bilo je teško doći do taksija, ali imala je sreću; baš ispred njezinog ureda taksi je upravo iskrcao jednog putnika. Lacey je potrčala preko pločnika i uskočila u taksi točno u trenutku kad ga je netko drugi htio uloviti. Dala je adresu Venezije u Zapadnoj 56. ulici, naslonila se i zaklopila oči. Tek tada je popustila stisak kojim je držala vrećicu, iako ju je još uvijek, sigurnosti radi, držala pod rukom. Zašto je tako uznemirena, pitala se? I zašto ima osjećaj da je netko prati?

U restoranu je uočila da je blagovaonica puna, a bar krcat. Čim je rekla svoje ime, recepcionarka pozove šefa sale.

— Gospodin Landi vas čeka na katu, gospođice Farrell — rekao joj je.

Na telefon je rekla samo toliko da je Isabelle našla Heatherin dnevnik i da je htjela da ga on dobije.

Ali kad se našla u njegovom uredu, sjedeći sučelice tom sjetnom, zgodnom muškarcu, Lacey je imala osjećaj da će ovim samo otvoriti stare rane. Bez obzira na to, znala je da mora biti otvorena i da mu mora reći što joj je Isabelle Waring kazala na umoru.

— Obećala sam joj da ću vam dati ovaj dnevnik — rekla je. Obećala sam i da ću ga sama pročitati. Ne znam zašto je Isabelle htjela da ga ja pročitam. Rekla je točno to »Pokaži... mu... gdje.« Htjela je da vam nešto u njemu pokažem. Pretpostavljam da je zbog nečega mislila da ću ja otkriti ono što je potvrdilo njezinu sumnju da smrt vaše kćeri nije bila običan nesretni slučaj. Nastojim poštivati njezinu želju. Otvorila je vrećicu i iz nje izvadila hrpu papira koje je donijela sa sobom.

Landi ih je pogledao, a onda se okrenuo na drugu stranu.

Lacey je bila uvjerena da je čovjeku bio bolan pogled na kćerin rukopis, ali njegova jedina primjedba je bila mrzovoljno: — To nije pravo.

— Nemam originalne stranice dnevnika kod sebe. Njih ću ujutro predati policiji.

Zacrvenio se u licu od iznenadne provale bijesa. — To nije ono što vas je Isabelle molila da učinite.

Lacey je ustala. — Gospodine Landi, nemam drugog izbora. Sigurno znate da ću morati naširoko i nadugačko objašnjavati zašto sam odnijela dokazni materijal s mjesta zločina. Uvjerena sam da će vam na koncu pravi dnevnik biti vraćen, ali bojim se da ćete se za sada morati zadovoljiti preslikom. Kao i ja, reče samoj sebi odlazeći.

Nije ni dignuo glavu dok je izlazila.

Kad se Lacey vratila u svoj stan, upalila je svjetlo na ulazu i napravila nekoliko koraka prije nego što je uočila nered pred sobom. Ladice su bile izokrenute, ormari prekopani, jastuci s naslonjača pobacani po podu. Čak je i hladnjak bio ispražnjen i ostavljen otvoren. Zaprepaštena i prestravljena, zurila je u taj nered, a onda se probila kroz sav taj krš da pozove nadstojnika zgrade. Kad je nazvala 911, zatraži da je spoje s detektivom Sloaneom.

Stigao je malo poslije policajaca iz obližnje postaje. — Znae što su tražili, zar ne? — rekao je Sloane uvjereno.

— Da, znam — kaza mu Lacey. — Dnevnik Heather Landi. Ali nije ovdje. U mojem je uredu. Nadam se da taj koji je ovo učinio, nije otišao onamo.

U policijskom automobilu na putu do njezinog ureda, detektiv Sloane je Lacey pročitao njezina prava. — Morala sam održati riječ koju sam dala ženi na umoru — bunila se. — Molila me da pročitam dnevnik i onda ga dam ocu Heather Landi i to sam učinila. Večeras sam mu odnijela presliku.

Kad su stigli u njezin ured, Sloane se nije micao od nje dok je otključavala ormarić i vadila veliku kovertu u koju je stavila prave stranice dnevnika.

Otvorio je preklop, izvadio nekoliko stranica, proučio ih, a onda je pogledao. — Sigurno ste mi dali sve?

— To je sve što je bilo kod Isabelle Waring kad je umrla — odgovori Lacey nadajući se da je neće puno gnjaviti. Iako je to bila istina, nije bila potpuna istina. Umnožene stranice dnevnika koje je napravila za sebe ležale su zaključane u njezinom pisaćem stolu.

— Bilo bi najbolje da odemo u postaju, gospođice Farrell. Mislim da moramo još jednom porazgovarati o svemu.

— Moj stan — pobunila se. — Molim vas, moram ga dovesti u red. Djelujem smiješno, pomisli. Netko je možda ubio Isabelle zbog Heatherinog dnevnika, ja sam mogla biti večeras ubijena da sam bila kod kuće, a mene muči onaj svinjac ondje. Shvati da je boli glava. Prošlo je deset, a ona satima nije ništa jela.

— Vaš stan može čekati s čišćenjem — reče joj Sloane oštro. — Sad moramo još jednom o svemu porazgovarati.

Ali kad su došli do policijske postaje, ipak je poslao detektiva Nicka Marsa da joj donese sendvič i kavu. Tada je počeo: — Dobro, krenimo ispočetka, gospođice Farrell — rekao je.

Stalno jedna te ista pitanja, pomisli Lacey odmahujući glavom. Je li ikada srela Heather Landi? Nije li čudno da je nakon slučajnog susreta u dizalu prije nekoliko mjeseci, Isabelle Waring nazvala baš nju i ponudila joj isključivo pravo za prodaju njezinog stana? Koliko se puta prošli tjedan sastala s Waringovom? Na ručku, večeri, ili kad ju je krajem dana došla posjetiti?

— Predvečerje je nazivala smiraj dana — čula se Lacey kako govori pokušavajući se sjetiti nečega što još nisu čuli. — Rekla je da su to doseljenici tako zvali, da je njoj to bio samotni dio dana.

— Nije imala starih prijatelja koje je mogla nazvati?

— Znam samo da je nazvala mene. Možda je mislila da bih joj ja, zato što sam neudana žena koja živi na Manhattanu, mogla pomoći da stvori sliku o tome kakav je bio život njezine kćeri — kaza Lacey. — I smrt — doda kao neku primisao. Mogla si je predočiti Isabellino tužno lice, visoke jagodice i široko razmaknute oči koje su dale naslutiti kakva je bila ljepotica dok je bila mlada. — Mislim da je to isto kao kad čovjek razgovara s taksistom ili barmenom. Nađete raspoloženo uho koje vas je voljno saslušati znajući da vas ta osoba, kad prevladate teško razdoblje, neće podsjećati na to što ste rekli.

Ima li to kakvog smisla, pitala se?

Sloane ničim nije pokazivao kako on to doživljava. Umjesto toga, reče: — Idemo porazgovarati o tome kako je Curtis Caldwell ponovno ušao u Waringičin stan. Nema znakova nasilnog ulaženja. Jasno je da ga unutra nije pustila Isabelle Waring, a onda se vratila u spavaću sobu i ispružila na krevetu dok je on još bio ondje. Jeste li mu vi dali ključ?

— Ne, naravno da nisam — pobunila se Lacey. — Ali, čekajte malo! Isabelle je uvijek ostavljala ključ u zdjeli na malom stoliću u predsoblju. Rekla mi je da je to zato jer tako ne mora tražiti privjesak s ključevima kad trči s kata

jer je stigao poštar. Možda ga je Caldwell vidio i uzeo. Ali što je s mojim stanom? — prosvjedovala je. — Kako je netko onamo ušao? Ja imam vratara.

— I otvorenu garažu u zgradi, i ulaz za dostavu. Te takozvane osigurane zgrade, to je smiješno, gospođice Farrell. Vi trgujete nekretninama. Vi to znate.

Lacey pomisli na Curisa Caldwella kako s pištoljem u ruci hita da je nađe kako bi je ubio. Njoj to baš i nije bilo tako smiješno. Shvati da je na rubu plača. — Molim vas, ja bih kući — rekla je.

Na trenutak pomisli da bi je još mogli zadržati, no tada je Sloane ustao. — Dobro. Za sada možete ići, gospođice Farrell, ali moram vas upozoriti da će protiv vas možda i službeno biti podignuta optužnica za odnošenje i prikrivanje dokaznog materijala s mjesta zločina.

Trebala sam se posavjetovati s odvjetnikom, pomisli Lacey. Kako sam mogla biti tako glupa?

Ramon Garcia, nadstojnik zgrade i njegova žena Sonya baš su sređivali Laceyin stan kad je stigla. — Nismo mogli dopustiti da se vratite u onakav svinjac — rekla joj je Sonya prelazeći krpom za prašinu preko komode u spavaćoj sobi. — Složili smo vam stvari u ladice, ne onako kako vi to radite, sigurna sam, ali sad bar više nisu na podu.

— Ne znam kako bih vam zahvalila — kaza Lacey. Kad je odlazila, stan je bio pun policajaca pa se bojala na što će naići kad se vrati.

Ramon je upravo mijenjao bravu. — Ovo je rastavio stručnjak — rekao je. — A imao je i pravi alat. Kako to da vam nije dignuo kutiju s nakitom?

Policajci su joj prvo rekli da to provjeri.

Njezinih nekoliko zlatnih narukvica, naušnice optočene dijamantima i bakina biserna ogrlica bili su na svom mjestu, netaknuti.

— Pretpostavljam da nije to tražio — kaza Lacey. Njezinim vlastitim ušima glas je zvučao prazno i umorno.

Sonya je oštro pogleda. — Sutra ujutro ću opet doći. Ne brinite se. Kad se vratite s posla, sve će biti uređeno.

Lacey s njima ode do vrata. — Je li sigurnosna brava još ispravna? — pitala je Ramona.

Provjerio ju je. — Dok je to zatvoreno, ovamo nitko neće ući, osim ako nema napravu za probijanje bedema. Sigurni ste.

Zatvorila je i zaključala vrata za njima. Onda se osvrnula po stanu i zadržala. U što sam se to uvalila, pitala se?

Maskara i svijetla olovka za usne obično su bili jedina šminka koju je Lacey stavljala, ali kad je na jutarnjem svjetlu ispod očiju vidjela tamne podočnjake i primijetila kako joj je koža blijeda, dodala je malo rumenila na obraze, sjenilo i u ladici potražila ruž. To joj je ipak malo popravilo izgled. Čak ni to što je odjenula svoj najmiliji zlatni kaputić, nije joj pomoglo da odagna

turobno raspoloženje. Posljednji pogled u zrcalo govorio joj je da još uvijek izgleda slabo i umorno.

Na vratima ureda je zastala, duboko udahnula i uspravila leđa. Pade joj na pamet nešto što ni sa čim nije imalo veze. S dvanaest godina naglo je postala viša od svih dječaka u razredu pa se počela pogrbljeno držati dok je hodala.

Ali tata mi je rekao da je visina divna stvar, sjeti se, pa je izmislio igru u kojoj smo nas dvoje hodali okolo s knjigom na glavi. Rekao je da uspravan hod kod ljudi ostavlja dojam samopouzdanja.

A meni to samopouzdanje treba, reče samoj sebi nekoliko minuta poslije kad su je pozvali u ured Richarda Parkera starijeg.

Unutra je s ocem bio i Rick. Bilo je očito da je stariji Parker ljut. Lacey pogleda Ricka. On joj neće pružiti podršku, pomisli. Danas su doista Parker i Parker.

Richard Parker stariji nije birao riječi. — Prema riječima službenika osiguranja, sinoć ste došli ovamo s jednim detektivom. O čemu se radi?

Ispričala mu je što je jednostavnije mogla objasnivši mu da je odlučila dnevnik predati policiji, ali da ga je prvo morala umnožiti za Heatherinog oca.

— U ovim ste prostorijama skrivali dokaze? — pitao je Parker pogledavši je začuđeno.

— Namjeravala sam ga danas dati detektivu Sloaneu — rekla je. Ispričala im je kako joj je netko provalio u stan. — Samo sam pokušavala izvršiti ono što je Isabelle Waring od mene tražila — rekla je.

— A izgleda da sam učinila krivično djelo.

— Čovjek ne mora biti pravni stručnjak pa da mu to bude jasno — dobaci Rick. — Lacey, to ti je stvarno bilo glupo.

— Nisam uopće razmišljala — reče. — Gledajte, žao mi je zbog toga, ali...

— I meni je žao — kaza joj stariji Parker. — Imate li što dogovoreno za danas?

— Dva sastanka popodne.

— Liz ili Andrew će to obaviti umjesto vas. Rick ti se pobrini za to. Lacey, računajte na to da ćete do daljnjega raditi na telefonu.

Lacey odjednom više nije bila ravnodušna.

— To nije pošteno — rekla je, odjednom ljuta.

— Kao što nije pošteno da ste tvrtku uvukli u istragu o ubojstvu, gospođice Farrell.

— Žao mi je, Lacey — reče joj Rick.

Ali ti si tatin sinčić, pomisli ona, suzdržavajući se da ne kaže nešto.

Čim je došla do svog stola, jedna od novih tajnica, Grace McMahon, došla je do nje i pružila joj šalicu kave. — Uživaj.

Lacey digne glavu da joj zahvali, a onda se napregnula da shvati što joj Grace pokušava reći, a da je nitko ne čuje. — Jutros sam došla rano. Ovdje je

bio neki detektiv i razgovarao s gospodinom Parkerom. Ne mogu točno reći o čemu su razgovarali, ali čula sam da ima neke veze s tobom.

Sloane je volio govoriti da dobar dio detektivskog posla počiva na predosjećaju. Nakon dvadeset pet godina provedenih u policiji, imao je dovoljno dokaza da su se mnoge njegove slutnje pokazale točnima. Zato je, dok su proučavali listove papira koji su tvorili dnevnik Heather Landi, svoje razmatranje tumačio Nicku Marsu.

— Velim ti da Lacey Farrell još uvijek nije do kraja iskrena s nama — rekao je ljutito. — Više je umiješana u ovo nego što želi priznati. Znamo da je iz stana uzela dnevnik; znamo da ga je umnožila i presliku dala Jimmyju Landiju.

Pokazao je na krvlju natopljenu stranicu. — A još ću ti nešto reći, Nick. Sumnjam da bismo ovo vidjeli da je jučer nisam prestrašio time što sam joj rekao da smo na podu u ormaru našli tragove krvi Isabelle Waring, baš tamo gdje je ostavila svoju torbu za spise.

— Jesi li razmišljao o ovome, Eddie — upita Mars. — Te stranice nisu obrojčane. Kako onda znamo da Farrellica nije uništila one koje nije htjela da vidimo? To se zove namještanje dokaza. Slažem se s tobom. Farrellica nema svoje prste samo na ovim stranicama već i u cijelom slučaju.

Sat poslije, detektiv Sloane primio je poziv od Matta Reillyja, stručnjaka Odjela za otiske prstiju koji je bio smješten u sobi 506. Matt je preko Državnog sustava za otkrivanje otisaka prstiju otkrio kome pripada otisak skinut s ulaznih vrata Laceyina stana. Obavijestio ga je da on odgovara otiscima Sandyja Savarana, sitnog mafijaša osumnjičenog za nekoliko ubojstava povezanih s drogom.

— Od Sandyja Savarana! — poviče Sloane. — To je ludo, Matt. Savarano je prije dvije godine zajedno sa svojim brodom odletio u zrak. Prisustvovali smo njegovom pogrebu na groblju Woodlawn.

— Prisustvujemo svačijem pokopu — kaza mu Reilly suho. — Ali mrtvaci ne provaljuju u stanove.

Ostatak dana Lacey je bespomoćno promatrala kako kupci koje je ona našla bivaju raspoređeni drugim agentima. Ovo je radila kao novajlija, ali to je bilo prije osam godina.

Uz to, bilo joj je neugodno jer je imala osjećaj da je nadziru. Rick je neprestano ulazio i izlazio iz prodajnog odjela gdje je bio smješten njezin odio pa je imala osjećaj da je promatra.

Nekoliko puta dok je odlazila po novi spis, uhvatila ga je kako ju promatra. Kao da ju je cijelo vrijeme promatrao. Imala je osjećaj da će joj prije kraja radnog vremena reći da ne mora dolaziti na posao dok ne završi istraga pa ako želi sa sobom uzeti presliku Heatherinog dnevnika, morat će ga izvaditi iz svog stola dok Rick ne bude gledao.

U deset do pet konačno joj se ukazala prilika da uzme te papire kad je Rick bio pozvan u očev ured. Jedva je uspjela spustiti kovertu u svoju torbu kad ju je Richard Parker stariji pozvao u svoju kancelariju i obavijestio ju da je suspendirana.

Alex, nadam se da nisi tako jako gladan — rekao je Jay Taylor još jednom pogledavši na sat. — Lacey obično ne kasni toliko.

Bilo je očito da je ljut.

Mona Farrell je skočila u kćerinu obranu. — Mislim da se, nakon svega ovoga što je Lacey doživjela, nitko ne bi trebao ljutiti ako malo zakasni. Bože mili, malo je nedostajalo da prije dva dana bude ubijena, a onda joj je netko provalio u stan. Ne bi je trebalo i s ovim gnjaviti, Jay.

— Slažem se — reče Alex Carbine spremno. — Ovih nekoliko dana bilo joj je teško.

Mona Farrell pogleda Carbinea smiješeći se zahvalno. Nika-da. Nikada nije bila potpuno opuštena u prisutnosti svog, često neraspoloženog, zeta. Nije mu trebalo mnogo da se oneraspoloži i obično nije imao previše strpljenja s ljudima, ali primijetila je da je prema Alexu popustljiv. Večeras su koktel pili u dnevnoj sobi, a dečki su u radnoj sobi gledali televiziju. Bonnie je, međutim, bila s odraslima, namolivši ih da ide kasnije u krevet kako bi vidjela Lacey. Stajala je uz prozor čekajući je.

Već je osam i petnaest, pomisli Mona. Lacey je trebala biti ovdje u pola osam. To nije njezin običaj. Što ju je moglo zadržati?

Lacey je u pola šest, kad je stigla kući i shvatila da je stvarno ostala bez posla, postala svjesna težine svega onoga što joj se dogodilo. Parker stariji obećao joj je da će i dalje dobivati svoju osnovnu plaću. — Barem neko vrijeme — rekao je.

Shvatila je da će dobiti otkaz. Izgovorit će se na to da je ugrozila tvrtku time što je ondje umnožavala i skrivala dokazni materijal. Osam godina radila sam za njega. Jedna sam od najboljih agentica.

Zašto bi me se želio riješiti? Njegov vlastiti sin dao mi je ime Curtisa Caldwellella i rekao da s njim ugovorim sastanak. Kladim se da mi, usprkos svih tih godina provedenih u tvrtki, ne namjerava dati nikakvu otpremninu. Reći će da je to zbog otkaza. Može li se izvući na temelju toga? Izgleda da sam višestruko u škripcu, pomisli kimajući glavom zbog zle kobi koja ju je iznenada snašla. Moram porazgovarati s nekim odvjetnikom, ali s kojim?

Pade joj na pamet jedno ime. Jack Regan!

On i njegova žena Margaret, par negdje oko pedeset pet, živjeli su na petnaestom katu njezine zgrade. Čavrljala je s njima prošle godine na božićnom domjenku i sjeti se da je čula kako ga ljudi ispituju o jednoj krivičnoj parnici koju je upravo dobio.

Odluči ga smjesta nazvati, ali otkrije da njihovog broja nema u telefonskom imeniku.

Najgore što joj se može dogoditi bit će da joj zalupe vrata pred nosom, zaključa Lacey i popne se dizalom na petnaesti kat. Pozvonivši, shvati da se uznemireno ogledava po hodniku.

Njihovo iznenađenje kad su je ugledali, pretvori se u iskrenu i toplu dobrodošlicu.

Upravo su ispijali liker prije večere pa su ustrajali na tome da im se pridruži. Čuli su za provalu.

— Djelomično je to razlog zbog kojega sam ovdje — počela je. Lacey je otišla nakon sata dogovorivši se s Reganom da će je zastupati u mogućoj krivičnoj prijavi zbog zadržavanja dokaza.

— Ako ništa drugo, optužit će vas za ometanje rada državne službe — rekao joj je Regan. — Ali ako sumnjaju da ste imali neki prikriveni motiv da uzmete dnevnik, stvar bi mogla postati mnogo ozbiljnija od toga.

— Moj jedini motiv bio je da održim riječ koju sam dala ženi na samrti — pobuni se Lacey.

Regan se nasmija, ali pogled mu je bio ozbiljan. — Mene ne morate uvjeravati u to, Lacey, ali to vam baš nije bilo jako pametno.

Auto je držala u podrumskoj garaži u svojoj zgradi, rastrošnost koju si, ako sve krene onako kako se bojala da će krenuti, više neće moći priuštiti. Bila je to još jedna neugodna spoznaja s kojom se taj dan morala suočiti.

Prometna gužva je prošla, ali promet je svejedno bio gust. Zakasnit ću jedan sat, pomisli Lacey dok je autom milila preko mosta Georgea Washingtona gdje je zbog zatvorenog voznog traka nastao zastoj. Jay je sigurno jako dobre volje, nasmiješi se pokajnički iako joj je bilo iskreno žao što će je obitelj morati čekati.

Vozeći cestom broj 4, dvoumila se koliko im reći o tome što se događa. Mislim sve, odluči na kraju. Ako me mama ili Kit nazovu na posao, a mene nema, moraju znati zašto.

Jack Regan je dobar odvjetnik, uvjeravala se skrenuvši na cestu br. 17. On će to riješiti.

Bacila je pogled u retrovizor. Slijedi li je taj auto otkako je skrenula na Aveniju Sheridan? Prestani, prekori samu sebe. Postaješ paranoična.

Evo je — viknula je Bonnie veselo. — Lacey je tu! Potrčala je na vrata.

— Već je bilo i vrijeme — gundao je Jay.

— Hvala Bogu — promrmlja Mona. Znala je da će usprkos tome što je Alex Carbine prisutan, Jay planuti.

Bonnie je s naporom dohvatila kvaku i otvorila vrata. Kad je pružila ručice da zagrla Lacey, začuli su se pucnji i oko njih zafijukaše meci. Glavom joj

prostruji bol i ona se baci naprijed, tijelom prekrivši Bonnie. Učini joj se da iz kuće dopiru krici, ali u tom trenutku kao da joj je u cijeloj glavi bubnjalo.

U iznenadnoj tišini koja je uslijedila nakon pucnjave, na brzinu u sebi preispita situaciju. Bol koju je osjećala bila je stvarna, ali s užasom shvati da lokvica krvi ispod njezinog vrata istječe iz malenog tijela njezine nećakinje.

U čekaonici dječjeg odjela medicinskog centra Hachensack, liječnik se ohrabrujuće smješкао Lacey.

— Bonnie je mogla gadno nastradati, ali izvući će se. I, gospođice Farrell, uporno vas želi vidjeti.

Lacey je bila s Alexom Carbineom. Kad su Bonnie dovezli iz operacijske dvorane, Mona, Kit i Jay krenuli su za kolicima u njezinu sobu. Lacey nije pošla s njima.

Ja sam kriva, ja sam kriva. Samo joj je to bilo na pameti. Jedva da je bila svjesna boli u glavi prouzročene metkom koji joj je okrznuo lubanju. Zapravo, kao da su joj i um, i tijelo bili neosjetljivi, kao da lebdi u nekom nestvarnom svijetu, kao da nije još u potpunosti svjesna užasa koji se dogodio.

Liječnik koji je shvaćao njezinu brigu i koji je bio svjestan da krivi sebe, rekao je: — Gospođice Farrell, vjerujte mi, trebat će vremena da se ta ruka i rame oporave, ali na kraju će sve biti kao novo. Djeca se brzo oporavljaju. I brzo zaboravljaju.

Kao novo, pomisli Lacey s gorčinom buljeći pred sebe. Trčala je otvoriti mi vrata — to je sve. Bonnie je samo čekala mene. A to ju je gotovo stajalo života. Može li išta opet biti »kao novo«?

— Lacey, hajde, idi pogledati Bonnie — nukao ju je Alex Carbine.

Lacey se okrenula da ga pogleda, sjetivši se sa zahvalnošću da je Alex nazvao 911 dok je njezina majka pokušavala zaustaviti krv koja je tekla iz Bonnielog ramena.

U nećakinjinoj sobi, Lacey je našla Jayja i Kit koji su sjedili svaki s jedne strane bolničkog kreveta. Majka je stajala u podnožju kreveta, sada mrtva hladna, a iskusno oko medicinske sestre promatralo je što se događa.

Bonnieno rame i nadlaktica bili su u debelom povezu. Snenim glasom prosvjedovala je. — Nisam mala beba. Ne želim biti u dječjem krevetiću. Onda je ugledala Lacey i lice joj se ozari. — Lacey!

Lacey se pokuša nasmiješiti.

— Baš ti je zgodan ovaj povez. Gdje da se potpišem? Bonnie joj uzvratil osmijeh. — Jesi li i ti povrijeđena? Lacey se nagnula nad krevet. Bonniena ruka počivala je na jastuku. Dok je umirala, Isabelle Waring gurnula je ruku pod jastuk da izvadi okrvavljene listove. Bonnie je večeras ovdje zato što sam ja prije dva dana bila tamo, pomisli Lacey. Moglo se dogoditi da se ovoga časa dogovaramo za njezin pogreb.

— S njom će stvarno biti sve u redu, Lacey — kaza Kit nježno.

— Zar nisi osjetila da te netko slijedi? — pitao je Jay.

— Za ime Boga, Jay, jesi li lud? — planula je Kit. — Naravno da nije. Bonnie je ranjena, a oni reže jedno na drugo. Sve zbog mene, pomisli Lacey. Ne mogu to dopustiti.

Bonnie su se sklapale oči. Lacey se nagne i poljubi je u obraz.

— Sutra dođi opet — molila je Bonnie.

— Prvo moram nešto obaviti, ali ubrzo ću ti opet doći — obeća joj Lacey.

Usne joj se časak zadrže na Bonnienom obrazu. Više te nikada neću izložiti opasnosti, zakune se.

Na povratku u čekaonicu, Lacey je ondje zatekla detektive iz ureda javnog tužitelja okruga Bergen, koji su je čekali. — Zvali su nas iz New Yorka — rekoše joj.

— Detektiv Sloane? — pitala je.

— Ne, mi smo iz ureda javnog tužitelja, gospođice Farrell. Zamoljeni smo da se pobrinemo da se sigurno vratite kući.

Gary Baldwin, javni tužitelj SAD-a za južni dio države, obično je imao bezazleni izraz lica, koji nitko tko ga je ikada vidio na suđenju, nije mogao pripisati istoj osobi. Naočale bez okvira davale su njegovom mršavom licu učen izgled. Srednje visine i krhke građe, tih u nastupu, tijekom unakrsnog ispitivanja bio je u stanju satrti svjedoka i postići ono što želi, a da uopće nije podizao glas. Četrdeset tri godine star, bio je poznat po političkim ambicijama na saveznoj razini i bilo je jasno da karijeru javnog tužitelja želi završiti velikim slučajem koji bi se našao na naslovnim stranicama.

Moguće da mu je takav slučaj upravo došao kao naručen. Mlada žena slučajno se našla na mjestu zločina u jednom stanu u Upper East Sideu, bogatom dijelu Manhattana s tim da je žrtva bivša žena vlasnika poznatog restorana. Što je najvažnije, žena je vidjela ubojicu i može ga identificirati.

Baldwin je znao da slučaj mora biti povezan s drogom ako se Sandy Savarano pojavio obaviti taj posao nakon tako dugog skrivanja. Sandy Savarano, za kojeg se dvije godine mislilo da je mrtav, napravio je karijeru tako što je uklonio svakoga tko se našao na putu narko-kartelu za koji je radio. Bio je najokrutniji od svih njihovih ljudi.

Ali kad je policija Lacey Farrell pokazala fotografiju Sandyja Savarana, nije ga prepoznala. Ili je imala loše pamćenje, ili se Savarano podvrgnuo tolikom broju plastičnih operacija da je potpuno promijenio svoj izgled. Postoji mogućnost da se radi o ovome drugome, pomisli Baldwin, a ako je to točno, onda je Lacey Farrell jedina osoba koja ga, zapravo, može identificirati.

San Garyja Baldwina bio je uhititi i optužiti Savarana, ili još bolje, nagoditi se s njim i dobiti dokaze protiv stvarnih šefova.

Ali poziv koji je upravo primio od detektiva Eddieja Sloanea, razbjesni ga. Dnevnik koji je izgleda imao ključnu ulogu u ovom slučaju, ukraden je iz policijske postaje. — Držao sam ga u svojem pretincu u zajedničkoj prostoriji, naravno, zaključanog, dok ga Nick Mars i ja ne pročitamo da vidimo ima li u

njemu nešto korisno — objasnio je Sloane. — Nestao je prošle noći u neko doba. Okrenut ćemo postaju naglavačke dok ne otkrijemo tko ga je uzeo.

Potom Sloane doda: — Jimmy Landi ima presliku koju mu je dala Farrellica. Upravo krećem k njemu da mu je uzmem.

Lacey je znala da je bila naivna kad se nadala da više neće biti umiješana u slučaj kad policiji preda dnevnik Heather Landi. Kad se prošle noći konačno vratila kući iz New Jerseyja već je skoro svanulo, ali svejedno nije mogla zaspati boreći se između samooptužbe što je dovela Bonnie u smrtnu opasnost i bijesa što joj je na neki način cijeli život krenuo nizbrdo.

Imala je osjećaj da je kužna, budući da je znala da zbog toga što može identificirati čovjeka kojeg je poznavala kao Curtisa Caldwellla, nije u opasnosti samo ona već i svatko u njezinoj blizini.

Ne mogu ići posjetiti ni mamu, ni Kit, ni djecu, pomisli. Ne mogu ni oni doći k meni. Bojim se izaći na ulicu. Koliko dugo će to trajati? I kako će završiti?

Jack Regan pridružio joj se u čekaonici ispred ureda javnog tužitelja SAD-a. Ohrabrujuće joj se nasmiješio kad je tajnica rekla: — Možete ući.

Baldwinov je običaj bio da ljudi koji su već ušli u njegov ured pusti čekati dok je on tobože dovršavao unošenje nekih bilježaka u svoj fascikl. Iza spuštenih kapaka proučavao je Lacey Farrell i njezinog odvjetnika dok su sjedali na svoja mjesta. Zaključio da Farrellica izgleda kao žena koja je pod velikim stresom. Nikakvo čudo ako se uzme u obzir da joj je sinoć metak okrznuo glavu, dok je drugi ozbiljno ozlijedio četverogodišnje dijete. Čudo da u toj pucnjava nitko nije ubijen, doda Baldwin u sebi kad je konačno pokazao da je svjestan njihova prisustva.

Nije birao riječi: — Gospođice Farrell — rekao je — veoma mi je žao zbog poteškoća koje imate, ali činjenica je da ste nanijeli ozbiljan udarac istrazi o teškom zločinu time što ste uklonili dokaze s mjesta zločina. Po našem saznanju, može biti da ste neke dokaze čak uništili. Ono što ste nam predali u međuvremenu je nestalo, što je nepobitni znak da je veoma značajno.

— Ja nisam uništila... — žestoko se počela buniti Lacey u istom trenutku kad je Jack Regan planuo. — Nemate prava optuživati moju klijenticu.

Baldwin ih prekine rukom im dajući znak da ušute. Ne obazirući se na Regana, ledenim glasom je rekao. — Gospođice Farrell, za to imamo samo vašu riječ. A vi imate moju riječ kad kažem: čovjek kojega poznajete kao Curtisa Caldwellla okrutni je ubojica. Potrebni ste nam kao svjedok kako bismo ga mogli osuditi i namjeravam se osigurati da se ne dogodi ništa što bi to spriječilo.

Zastao je i zagledao se u nju. — Gospođice Farrell, imam ovlasti zadržati vas kao materijalnog svjedoka. Tvrdim vam da to neće biti ugodno. To znači da ćemo vas dvadeset četiri sata na dan držati pod posebnim nadzorom u posebnoj ustanovi.

— O koliko dugom razdoblju govorite? — upita Lacey.

— Ne znamo, gospođice Farrell. Onoliko dugom koliko će nam trebati da, uz vašu pomoć, ubojicu osudimo. Ja samo znam da vaš život ne vrijedi ni pišljiva boba dok ne uhitimo ubojicu Isabelle Waring, a do sada još nismo imali slučaj u kojem smo dobili priliku da ga osudimo.

— Hoću li biti sigurna nakon što svjedočim protiv njega? — pitala je Lacey. Dok je sjedila ovako, sučelice javnom tužitelju SAD-a, odjednom je obuze osjećaj da sjedi u autu koji bez nadzora juri nizbrdo i koji će se svakog trenutka razbiti.

— Ne, nećete — kaza Jack Regan odlučno.

— Naprotiv — reče im Baldwin. — On pati od klaustrofobije. Učinit će sve da izbjegne odlazak u zatvor. Sad, kad mu možemo prišiti ubojstvo, možda ćemo ga, kad ga se konačno dočepamo, privoljeti da prokaže ostale zločince kako bi izbjegao kaznu. U tom slučaju možda neće ni biti izveden pred sud. Ali dok se to ne dogodi, moramo vas držati na sigurnom, gospođice Farrell.

Stao je. — Jeste li ikada čuli za program zaštite svjedoka?

U tišini svoga zaključanog ureda, još jednom je proučavao Heatherin dnevnik. Pisalo je, točno. Ali to je riješio. Policija će ispitati sva imena na koja naiđu. Neka im je sa srećom. Potraga će im biti uzaludna.

Konačno je prelistao sve stranice. Krv se na njima već odavno osušila. Vjerojatno nekoliko minuta nakon što se po njima prolila. Svejedno, imao je osjećaj da su mu ljepljivi prsti. Obrisao ih je maramicom natopljenom vodom iz vrča koji mu je uvijek stajao nadohvat ruke. Zatim je sjeo, naizgled miran, a jedini pokret koji je činio bilo je širenje i stezanje prstiju, što je bio siguran znak da je uznemiren.

Lacey Farrell nije viđena već tri mjeseca. Ili su je zadržali kao materijalnog svjedoka ili je nestala zahvaljujući programu za zaštitu svjedoka. Navodno je napravila jednu presliku dnevnika za Jimmyja Landija, ali što ju je sprječavalo da učini jednu za sebe?

Ništa.

Ma gdje bila, shvatit će da u njemu ima dragocjenih podataka, ako je bio vrijedan toga da se zbog njega ubije. Isabelle je mnogo razgovarala s Farrellicom. Sam Bog zna što joj je sve rekla.

Sandy Savarano opet se skrivao. Činilo mu se da je on savršena osoba da se dokopa dnevnika i pobrine za Isabelle Waring, ali bio je neoprezan. Ludo neoprezan. Dvapat. Dopustio je da ga Farrellica vidi u Waringičinom stanu za vrijeme ubojstva tako da ga sada može identificirati. (A ako ga savezna policija uhvati i hoće.) Onda je ostavio otisak prsta na Farrelličinim vratima što ga dovodi u vezu s provalom. Sandy bi u sekundi sve odao samo da ne ode u zatvor, razmišljao je.

Treba saznati gdje je Farrellica i poslati Savarana da je ubije.

Onda će, možda, konačno biti siguran...

Ime na zvoncu male stambene zgrade u Aveniji Hennepin u Minneapolisu glasilo je »Alice Carroll«. Za susjede je ona bila zgodna mlada žena blizu trideset koja nije radila i koja je bila prilično povučena.

Lacey je znala da je tako doživljavaju. Što se tiče toga da je povučena, imaju pravo, pomisli. Nakon tri mjeseca, izgubila je osjećaj kao da hoda u snu, a pojavio se osjećaj nevjerojatne usamljenosti.

Nisam imala izbora, podsjećala se dok je noću ležala budna prisjećajući se kako su joj rekli neka spakira kovčeg s toplom odjećom, da ne smije uzeti nikakvu obiteljsku fotografiju i ništa na čemu bi bilo njezino ime ili inicijali.

Kit i mama došle su se oprostiti i pomoći joj da se spremi. Svi smo mislili da je to samo privremeno, nešto slično prisilnom odmoru.

U posljednji trenutak njezina je majka pokušala poći s njom. — Ne možeš ići sama, Lacey — uvjerala ju je. — Kit i Jay imaju jedno drugo, i imaju djecu.

— Bila bi izgubljena bez djece — podsjeti je Lacey — zato nemoj ni pomišljati na to, mama.

— Lacey, Jay će i dalje plaćati stanarinu za tvoj stan — obeća Kit.

Njezin nehotični odgovor: — Mogu to i sama neko vrijeme — bio je isprazna hvalisavost. Odmah je shvatila da, kad jednom ode i dobije novi identitet, više neće moći imati veze ni sa kime, ni sa čime od svog života u New Yorku. Čak se i čeku za stanarinu potpisanom lažnim imenom, može ući u trag.

Sve se dogodilo brzo i sve je bilo jako učinkovito. Dva policajca u odorama službenim su je vozilom odvezla kao da je vode u postaju na ispitivanje. Njezini kovčezi odneseni su dolje u garažu gdje je bio parkiran kombi bez oznaka. Zatim su je prebacili u oklopljeno vozilo kojim su je odvezli na, kako to oni nazivaju, »sigurno mjesto« i u sjedište za orijentaciju u okolini Washingtona.

Alica u Zemlji čudesa, mislila bi Lacey provodeći vrijeme u tom zatočeništvu, promatrajući kako njezin identitet polako nestaje. Tih tjedana radila je s jednim instruktorom koji joj je pomogao da usvoji svoju novu prošlost. Sve što je nekoć postojalo, nestalo je. Sve je to, naravno, bilo živo u njezinom sjećanju, ali s vremenom je počela sumnjati i u to. Sada se smjela samo jednom tjedno javiti preko sigurnih radiostanica, pisma su slana sigurnim kanalima, a drugih veza nije bilo. Ništa. Ni jednog. Samo užasna osamljenost.

Novi identitet postao je njezina jedina stvarnost. Instruktor ju je doveo do zrcala: — Pogledajte u njega, Lacey. Vidite li ovu mladu ženu? Ništa što mislite da znate o njoj, nije takvo, drukčije je. Jednostavno je zaboravite. Zaboravite sve o njoj. Neko vrijeme će biti teško — imat ćete osjećaj da igrate nekakvu igru pretvaranja. Postoji jedna stara pjesma Jerryja Valea u kojoj je sve rečeno. Ne znam je otpjevati, ali znam riječi, idu ovako:

Pretvaraj se daj ne vidiš... kasno je za bježanje... gledaj negdje iznad nje... pravi se da je uopće ne vidiš...

To je bio trenutak kad je Lacey odabrala svoje novo ime, Alice Carroll, Alice po Alici u Zemlji čudesa i Alice s one strane zrcala Lewisa Carrolla. Savršeno je odgovaralo trenutku.

Čim je izašao iz dizala, Ricka Parkera zagluši buka koja je dopirala iz stana koji se obnavljao tik do stana koji je pripadao Heather Landi u zgradi na uglu Pete avenije i 70. ulice. Prokletstvo, tko je izvođač radova, pitao se, kipteći od bijesa. Stručnjak za rušenje?

Vani je nebo bilo puno oblaka koji donose snijeg. Za navečer se prognozira oluja. Ali čak i slabo, sivo svjetlo koje je dopiralo kroz prozore, otkrivalo je zapušten izgled predsoblja i dnevne sobe stana Heather Landi.

Rick pomiriše. Zrak je bio ustajao, suh i prašnjav. Upalio je svjetlo i ugledao debeli sloj prašine koji je prekrio stolove, police za knjige i vitrine.

Tiho opsuje. Prokleti nadstojnik, pomisli. Njegov posao je pobrinuti se da izvođač radova hermetički zatvori prostor koji obnavlja.

Dignuo je slušalicu interfona s postolja i viknuo vrataru. — Recite onom niškoristi od nadstojnika da dođe ovamo gore. Odmah.

Tim Powers, krupan, ali po naravi miran čovjek, bio je nadstojnik zgrade na broju tri u Istočnoj sedamdesetoj već 15 godina. Jako je dobro znao da je u svijetu kućevlasnik/stanar, nadstojnik uvijek taj koji se nađe u škripcu, ali kao što bi njegova žena mudro rekla na kraju napornog dana: — Ako ne možeš podnijeti vrućinu, onda se nosi iz kuhinje. Naučio je pokazati suosjećanje prema stanarima unajmljenog stana kad su se bunili da je dizalo presporo, da kaplje slavina, da curi voda iz kotlića, ili da grijanje ne radi dobro.

Ali dok je stajao na vratima i slušao paljbu Ricka Parkera, Tim zaključí da sve ove godine koliko se paćao s ljutitim pritužbama, još nikada nije naišao na ovakav, gotovo luđački bijes kakvom je u ovom času bio izložen.

Nije htio reći Ricku da se nosi na jedno mjesto. Možda je on mladi klipán koji živi na tatinoj slavi, ali svejedno je Parker, a Parkerovi su vlasnici jedne od najvećih tvrtki za izgradnju i promet nekretninama na Manhattanu.

Rickov je glas postajao sve glasniji, a ljutnja sve izraženija. Kad je konačno prestao da udahne zraka, Tim je ulovio prigodu da kaže: — Idemo pozvati pravu osobu da to čuje. Izašao je u hodnik i pokucao na vrata susjednog stana vičući: — Charlie, dođi ovamo!

Vrata se otvoriše, a lupanje i nabijanje posta glasnije. Charlie Quinn, čovjek sivoga lica odjeven u traperice i majicu, izađe u hodnik noseći pod rukom smotuljak nacрта. — Radim, Tim — reče.

— Premalo — kaza Powers. — Rekao sam ti da prije nego što počneš razbijati zidove sve pošteno zaštitíš. Gospodine Parker, možda vi možete objasniti zbog čega ste se tako uzrujali.

— Sad kad je policija konačno oslobodila stan — vikao je Rick — mi smo zaduženi da ga u ime vlasnika prodamo. Ali, hoćete li mi, do đavola, reći

kako možemo nekoga dovesti ovamo u ovaj svinjac koji ste napravili? Odgovor glasi, ne možemo.

Gurnuo je Tima u stranu, izašao na hodnik i pozvao dizalo. Kad su se za njim zatvorila vrata, nadstojnik i izvođač radova se pogledaše.

— Frajer je pijan — reče Powers uvjeren. — Koji kreten.

— Možda je kreten — kaza Quinn tiho — ali meni izgleda kao tip koji je malo skrenuo. Uzdahne. — Ponudi mu da ćeš dovesti čistačicu, Tim, a mi ćemo je platiti.

Rick je bio dovoljno pametan da ne ode ravno na posao. Nije htio naletjeti na oca. Nisam trebao tako planuti, kaza samome sebi. Još se tresao od bijesa.

Siječanj u New Yorku je grozan, pomisli. Kad je skrenuo u Central Park i brzim koracima krenuo stazom za trčanje, jedan se džoger zabuba u njega. — Pazite! — izdere se Rick.

Džoger nastavi trčati. — Ohladite se, čovječe — vikne mu preko ramena.

Ohladi se! Točno, pomisli Riek. Stari mi je konačno dopustio da opet obavim nekoliko prodaja, a taj znatiželjni detektiv baš se danas morao pojaviti.

Detektiv Sloane pojavio se postavljajući jedna te ista pitanja. — Kad ste primili poziv čovjeka koji se predstavio kao Curtis Caldwell, je li vam uopće palo na pamet da se raspitate o njemu u odvjetničkoj tvrtki kod koje je tvrdio da radi — pitao je po ne znam koji put.

Rick je gurnuo ruke u džepove sjetivši se kako su neuvjerljivo zvučali njegovi odgovori. — Mnogo radimo s tvrtkom Keller, Roland i Smythe — rekao je. — Naša tvrtka upravlja njihovom zgradom. Nije bilo razloga da posumnjam u vjerodostojnost tog poziva.

— Imate li blage veze o tome kako je čovjek znao da nećete provjeravati tko je i što je? Koliko ja znam, tvrtka Parker i Parker ima običaj provjeriti sve moguće klijente kako biste bili sigurni da su ljudi, koje vodite vidjeti skupe stanove, pošteni.

Rick se sjeti kakav ga je užas spopao kad im se, ušavši bez kucanja, pridružio njegov otac.

— Već sam vam rekao i opet ponavljam da nemam pojma otkud je čovjek znao da se može koristiti imenom te tvrtke — rekao je.

Nogom je šutnuo grudu smrznutog snijega koja mu se našla na putu. Je li policiji bilo sumnjivo to što je on ugovorio taj sastanak? Jesu li počeli sumnjati da je taj poziv uopće postojao?

Trebao sam izmisliti bolju priču, pomisli, bijesno udarivši nogom po smrznutoj zemlji. Ali sada je prekasno. Uvalio se i mora se toga držati.

Ključna riječ ovog programa je »sigurnost«, pomisli Lacey započevši pismo za svoju majku. O čemu pisati, pitala se? Ne o vremenu. Ako spomenem da je deset stupnjeva ispod ništice i da je u jednom danu napadalo nevjerojatnih dvadeset šest centimetara snijega, točno će se znati da sam u Minnesoti. Čovjeka upozoravaju da ne iznosi takvu vrst podataka.

Ne mogu pisati o poslu jer ga za sada još nemam. Mogu napisati da sam upravo dobila lažni izvod iz matične knjige rođenih i lažnu zdravstvenu iskaznicu pa da sada mogu tražiti posao. Pretpostavljam da joj mogu reći da sam dobila i vozačku dozvolu i da me moj savjetodavac, zamjenik šerifa SAD-a, odveo kupiti polovni auto.

Program sve plaća. Zar to nije divno? Ali, naravno, ne mogu napisati da se šerif zove George Svenson i svakako neću mami i Kit otkriti da sam kupila tri godine staroga smeđeg bronca.

Umjesto toga, napisala je:

Moj savjetodavac je dobar čovjek. Ima tri kćeri, tinejdžerice.

Ne, ovo drugo izbacij, zaključij. Previše je određeno.

Moj savjetodavac je dobar čovjek. Veoma strpljiv. Išao je sa mnom kupiti namještaj za radnu sobu.

Previše određeno. Neka bude, za stan.

Ali, znate mene, ne patim previše za stvarima koje pristaju jedna uz drugu tako da me je nagovorio da odemo na rasprodaju rabljenog namještaja i kućnih potrepština gdje sam našla neke stvari koje su, ako ništa drugo, barem neobične.

Ipak mi strašno nedostaju moje stvari i reci Jayju da sam mu zahvalna što u moje ime plaća stanarinu.

To smijem napisati, pomisli Lacey, a Jayju sam stvarno zahvalna. No, vratit ću mu svaki novčić, samoj sebi dade riječ.

Bilo joj je dopušteno da preko sigurne telefonske veze jednom tjedno nazove kući. Kad je posljednji put zvala, u pozadini je čula Jayja kako požuruje Kit. Ma, bila je to gnjavaža, u određeno vrijeme sjediti i čekati poziv, nije to mogla poreći. Međutim, nju nitko nije mogao nazvati.

Čini se da su djeca provela krasne praznike i drago mi je da Bonniena ruka postaje sve jača. Izgleda da je dečkima na skijanju bilo super. Poručite im da sam dovoljno šašava da se s njima pokušam voziti na snowboardu kad se vratim.

Čuvaj se mama. Izgleda da se ti i Alex dobro zabavljate. Pa što ako je koji put previše brbljav. Mislim da je dobar čovjek, a nikada neću zaboraviti kako nam je bio od pomoći one večeri kad je Bonnie operirana.

Sve vas volim. Molite se i dalje da pronađu i uhite ubojicu Isabelle Waring, da pristane na nagodbu i da se ja izvučem iz svega ovoga.

Lacey se potpisala, presavinula pismo i stavila ga u kovertu. Zamjenik šerifa Svenson poslat će ga sigurnim poštanskim kanalima. Pisanje majci i Kit, ili telefonski razgovor s njima, donekle su ublažavali njezin osjećaj usamljenosti. Ali kad je završila pismo, ili dovršila razgovor, osjećaj da joj nedostaju bio je još jači.

Daj, upozori samu sebe, prestani se sažalijevati. To neće pomoći, a praznici su, hvala Bogu, gotovi. — U tome je bila glavna poteškoća — reče glasno, shvativši odjednom da joj prelazi u naviku razgovarati sama sa sobom.

Da si prikrati Božić, otišla je na večernju misu u crkvu sv. Olafa, crkvu koja je dobila ime po ratnički raspoloženom norveškom kralju, a potom je otišla na večeru u hotel Northstar.

Kad su na misi počeli pjevati »Adeste Fidelis«, suze su joj navrle na oči jer se sjetila posljednjeg Božića dok joj je otac još bio živ. Bili su zajedno na polnoćki u Sv. Malachyju u kazališnoj četvrti na Manhattanu. Njezina majka je uvijek govorila da bi Jack Farrell daleko dogurao da je pokušao izgraditi karijeru kao pjevač, a ne kao glazbenik. Stvarno je imao dobar glas. Lacey se sjećala kako je te noći prestala pjevati da bi samo slušala čistoću zvuka i toplinu koju je on unio u tu božićnu pjesmu.

Kad je pjesma završila, šapnuo je: — Ah, Lacey, u latinskom ima nečeg veličanstvenog, zar ne?

Ovako samoj, uz jelo, suze joj ponovno navriješe, kad se sjetila majke, Kit, Jayja i djece. Ona i majka na Božić su uvijek bile u Kitinom domu, donoseći sa sobom darove »koje je Isusek« ostavio kod njih.

S deset je Andy, kao i Todd u toj dobi, još uvijek vjerovao u to. Bonnie je već s četiri sve bilo jasno. Lacey je ove godine svima poslala poklone sigurnim kanalima, ali, naravno, to nije bilo isto kao da je ondje.

Dok se trudila pretvarati da joj jelo koje je naručila u Northstaru prija, ulovi se kako razmišlja o Kitinom blagdanskome stolu uz svjetlost skupocjenih svjećnjaka, čija se svjetlost odražavala na servisu od venecijanskog porculana.

Sad je dosta! — upozori Lacey samu sebe kad je spustila kovertu u ladicu odakle će je zamjenik šerifa Svenson pokupiti.

Budući da nije imala ništa drugo raditi, posegne u najdonju ladicu svog pisaćeg stola i izvadi presliku dnevnika Heather Landi koju je napravila za sebe.

Što bi to moglo biti što je Isabelle Waring htjela da nađem u njemu, pitala se po stoti put. Toliko ga je puta pročitala da je imala osjećaj da bi ga mogla izrecitirati od riječi do riječi.

Neki zapisi uneseni su u kratkim vremenskim razmacima, ponekad i nekoliko puta dnevno. Između drugih je razmak bio po tjedan, mjesec dana, a jednom čak i šest mjeseci. Sve u svemu, dnevnik je obuhvatio četiri godine koje je Heather provela u New Yorku. Do najsitnije pojedinosti opisala je svoju potragu za stanom, o tome kako je njezin otac uporno tražio da živi u čuvanoj zgradi na East Sideu. Heather se očito više sviđao manhattanski West Side, ili kako je ona to rekla: — Nije tako ozbiljan, u njemu ima života.

Pisala je o satovima pjevanja, o audicijama i prvoj njujorškoj ulozi u obnovljenoj predstavi Momak. Taj je dnevnički zapis nasmijao Lacey. Heather ga je dovršila napisavši: — Julie Andrews, kidaj. Stiže Heather Landi!

Iscrpno je pisala o komadima koje je gledala, a njihova raščlamba i raščlamba glumačkih nastupa bili su promišljeni i zreli. Zanimljivo je pisala i o nekim raskošnim zabavama kojima je prisustvovala, mnogima očito zahvaljujući tatinim vezama. Ali pretjerana ushićenost momcima, više je puta bila iznenađujuće nezrela. Uglavnom, Lacey je stekla dojam da su i otac, i majka, u

mladosti prilično sputavali Heather, sve dok se nakon dvije godine provedene na koledžu nije uspjela izboriti da dođe u New York i pokuša ostvariti karijeru u kazalištu.

Bilo je očito da je s oba roditelja bila bliska. Sve što se odnosilo na njih bilo je napisano s mnogo topline i ljubavi, iako se više puta žalila na pretjeranu potrebu da udovolji ocu.

Postojao je jedan zapis koji je kopkao Lacey još otkako ga je prvi put pročitala.

Tata je danas planuo na jednog konobara. Nikad ga nisam vidjela tako ljutog. Siroti se konobar skoro rasplakao. Sad mi je jasno što je mama mislila kad me je upozorila na njegovu narav i rekla mi neka razmislim o svojoj odluci da neću živjeti na East Sideu kad jednom dođem u New York. Ubio bi me kad bi saznao u kolikoj je mjeri imao pravo. Bože, baš sam bila glupa!

Što se to dogodilo, što je navelo Heather da to napiše, pitala se Lacey? To ne bi trebalo biti suviše važno. Štoga to bilo, dogodilo se četiri godine prije njezine smrti i spominje se samo ovdje.

Iz posljednjih nekoliko zapisa, bilo je vidljivo da je Heather zbog nečega veoma zabrinuta. Nekoliko je puta napisala da se »našla između čekića i nakovnja i da ne zna što joj je činiti«. Za razliku od drugih, posljednjih nekoliko zapisa napisano je na papiru bez crta.

U tim zapisima nije bilo ničega osobitog, ali oni su očito u Isabelle Waring pobudili sumnju.

Ali, to je moglo imati veze s odabirom posla, s dečkom ili bilo čim drugim, pomisli Lacey beznadno, spremivši listove natrag u ladicu. Bog mi je svjedok da sam u ovom trenutku ja između čekića i nakovnja.

Zato jer te netko želi ubiti, šapne joj neki unutarnji glas.

Lacey naglo zatvori ladicu. Prestani, reče oštro samoj sebi.

Mogla bi mi pomoći šalica čaja, pomisli. Skuhala je čaj i polagano ga pijuckala, nadajući se da će tako odagnati snažan osjećaj osamljenosti, koji je prijetio da će je ponovno obuzeti.

Osjećajući nemir, upali radio. Obično bi ga namjestila na neku glazbenu postaju, ali sada je bio namješten na postaju AM, a jedan glas je govorio: — Bog, ja sam Tom Lyneh, vaš domaćin u sljedeća četiri sata.

Tom Lynch!

Zaprepaštena, Lacey potpuno zaboravi na čežnju za domom. Napravila je popis imena spomenutih u dnevniku Heather Landi, a jedno od njih bilo je Tom Lynch, provincijski novinar u kojeg je, izgleda, Heather nekoć bila malo zaljubljena.

Radi li se o istoj osobi? Ako je tako, postoji li mogućnost da od njega sazna nešto o Heather, pitala se Lacey?

Vrijedi pokušati, zaključila.

Tom Lynch bio je srdačan čovjek sa srednjeg zapada. Odrastao u Sjevernoj Dakoti, bio je jedan od onih koji su mislili da je minus dvadeset stupnjeva najbolja temperatura i da se samo mlakonje žale na hladnoću.

— Ali danas će shvatiti što mislim — rekao je uz osmijeh Marge Peterson, recepcionarki minneapolisikog radija WCIV

Marge ga je pogledala pogledom punim majčinske ljubavi. Stvarno joj je osvježio dan, a otkad je preuzeo poslijepodnevi talk show, očito je imao sličan učinak i na druge ljude na području Minneapolisa — St. Paula. Po sve većem broju pisama obožavatelja, koja su prošla kroz njezine ruke, znala je da je pred tridesetogodišnjim voditeljem uspješna karijera. Njegov spoj vijesti, intervju, komentara i sočnih šala privlačio je slušatelje svih uzrasta. A tek kad ga vide, mislila je gledajući njegove živahne oči boje lješnjaka, malo valovitu smeđu kosu, topli osmijeh i privlačno nepravilne crte lica. Kao stvoren je za televiziju.

Marge se veselila njegovom uspjehu, a uz to i uspjehu postaje, ali shvaćala je da je to dvosjekli mač. Znala je da ga je nekoliko postaja već pokušalo preoteti, ali on je izjavio da je njegova namjera od WCIV-a stvoriti vodeću postaju prije nego što počne razmišljati o odlasku. A sada se to počelo ostvarivati, pomisli uzdahnuvši i uskoro ćemo ga izgubiti.

— Marge, nešto nije u redu? — upita Tom brižno. — Izgledate zabrinuto. Nasmijala se i odmahнула glavom. — Sve je u redu. Idete u teretanu?

Kad je Lynch to popodne objavljivao emisiju, rekao je svojim slušateljima da po ovom vremenu čak ni pingvini ne bi mogli vani džogirati i da on poslije posla ide u dvoranu Twin Cities te da se nada da će ondje naći neke od njih. Dvorana Twin Cities bila je jedna od njegovih sponzora.

— Vidimo se poslije, sigurno.

Kako ste čuli za nas, gospođice Carroll? — pitala je Ruth Wilcox kad je Lacey ispunila pristupnicu za članstvo u gimnastičkoj dvorani Twin Cities.

— U emisiji Toma Lyncha — odgovori Lacey. Žena ju je proučavala pa osjeti potrebu da joj detaljnije objasni. — Već neko vrijeme razmišljam o tome da se učlanim u neki gimnastički klub, a budući da ovu dvoranu mogu nekoliko puta provjeriti prije nego što se odlučim... — počela je otezati. — A i blizu stana mi je — dovrši tiho.

Ako ništa drugo, ovo će mi biti kakva-takva praksa kad budem pošla tražiti posao, kaza oštro samoj sebi. Malo ju je prestrašila činjenica da mora ispuniti obrazac, budući da je sada prvi put morala upotrijebiti svoj novi identitet. Sve je bilo dobro dok je vježbala sa svojim savjetnikom, zamjenikom šerifa Georgeom Svensonom, ali potpuno drukčije sada kad to mora primijeniti u stvarnosti.

Vozeći se prema dvorani, u sebi je ponavljala pojedinosti: ona je Alice Carroll iz Hartforda u Connecticutu, diplomirala je na koledžu Caldwell, sigurna alma mater jer je sveučilište u međuvremenu zatvoreno. Radila je kao tajnica kod jednog liječnika u Hartfordu. U isto vrijeme kad je prekinula s dečkom,

liječnik je otišao u mirovinu pa joj se činilo najbolje da ode. Odabrala je Minneapolis jer je u mladosti jednom bila ovdje i jako joj se svidjelo. Jedinica je. Otac joj je umro, a majka se preudala i živi u Londonu.

U ovom trenutku to je potpuno nevažno, pomisli, tražeći u torbici svoju novu iskaznicu socijalnog osiguranja. Morat će paziti, nesvjesno je počela pisati broj svoga pravog osiguranja, ali na vrijeme se ulovila. Po glavi joj se motala njezina adresa: East End avenija 1, New York, NY 10021. Nel Avenija Hennepin 520, Minneapolis, MN 55403. Njezina banka: Chase. Ne! First State. Posao. Na to je mjesto stavila crticu. Obitelj ili prijatelji koje treba obavijestiti u slučaju neke nezgode. Svenson joj je dao jedno lažno ime, adresu i telefon, koje je mogla koristiti u takvom slučaju. Svaki poziv na taj broj bit će proslijeđen njemu.

Došla je do pitanja o zdravstvenom stanju. Neke poteškoće? O, da, pomisli. Mali ožiljak ondje gdje mi je metak okrznuo glavu. Napetost u leđima jer neprestano imam osjećaj da mi je netko za petama i da ću jednog dana kad budem u šetnji iza sebe začuti korake, okrenuti se i...

— Zapeli ste na nekom pitanju? — vedro upita Wilcoxova. — Možda vam mogu pomoći.

Iznenada obuzeta paranoičnim strahom, Lacey je bila uvjerena da u ženinim očima vidi sumnjičavi pogled. Ona osjeća da je u meni nešto lažno, pomisli. Lacey se uspjela nasmiješiti. — Ne, uopće nisam zapela. Potpisala se na pristupnicu, »Alice Carroll«, i gurnula je preko stola.

Wilcoxova je prouči. — Saaavršeno. Na puloveru je imala ispleten lik mačkica koje se igraju klupkom vune. — Da vam sad sve pokažem.

Mjesto je bilo lijepo i dobro opremljeno raznim spravama za vježbanje. Bila je ondje dugačka staza za trčanje, prozračne prostorije za tečajeve aerobika, veliki bazen, sauna, zgodan šank za osvježavajuće napitke.

— Rano ujutro i odmah poslije posla prilična je gužva — reče joj Wilcoxova. — Gledajte, eno ga — rekla je prekinuvši se. Pozvala je muškarca širokih ramena koji je išao na suprotnu stranu od njih i pošao prema muškoj svlačionici. — Tom, dođi malo.

Stao je i okrenuo se, a gospođica mu je odlučno domahnula pokazujući mu da dođe do njih.

Malo poslije ih je upoznala. — Tom Lynch, ovo je Alice Carroll. — Alice se učlanila jer je čula kako u svojoj emisiji govoriš o nama — rekla mu je gđica Wilcox.

Iskreno se nasmiješio. — Drago mi je da sam tako uvjerljiv. Drago mi je, Alice. Na brzinu je kimnuo, još jednom se nasmiješio i otišao.

— Zar nije sladak? — pitala je Wilcoxova. — Da nemam dečka, stvarno bih... Ma, nema veze. Nevolja je u tome što slobodne žene ponekad previše navaljuju na njega i uporno žele razgovarati s njim. A kad on dođe ovamo, onda dođe vježbati.

Dragocjen podatak, pomisli Lacey. — I ja — reče kratko, nadajući se da je govorila uvjerljivo.

Mona Farrell sjedila je sama u omiljenom novom restoranu »Kod Alexa«. Bilo je jedanaest pa su i blagovaonica, i bar još uvijek bili krcati ljudima koji su bili u kazalištu. Klavirist je svirao Unchained Melody koja u Moni izazove osjećaj velike praznine. To je bila jedna od Jackovih najdražih pjesama.

Prisjeti se riječi. Vrijeme može toliko toga učiniti... Mona shvati da je u posljednje vrijeme neprestano na rubu plača. Ah, Lacey, pomisli, gdje si.

— No, mislim da mogu odvojiti toliko vremena da sjednem sa zgodnom ženom.

Mona se trgne, digne glavu i, vraćena u stvarnost, pogleda Alexa Carbinea čiji osmijeh se naglo izgubi.

— Plačeš, Mona? — upita zabrinuto.

— Ne, dobro sam.

Sjeo je preko puta nje. — Nisi dobro. Nešto posebno ili uobičajene stvari?

Pokušala se nasmiješiti. — Jutros sam gledala CNN, izvijestili su o slabom potresu u Los Angelesu. Nije bio baš tako slab. Mlada žena izgubila je nadzor nad automobilom koji se prevrnuo. Bila je mršava i imala je tamnu kosu. Pokazali su kako je stavljaju na nosila. Monin glas zadrhti. — U jednom užasnom trenutku, pomislila sam da je to Lacey. Mogla bi biti tamo, znaš. Može biti bilo gdje.

— Ali to nije bila Lacey — kaza Alex odlučno.

— Nije, naravno da nije, ali u takvom sam stanju da svaki put kad čujem za neki požar, poplavu ili potres, brinem se da bi Lacey mogla biti ondje pogođena time.

Pokušala se nasmiješiti. — Čak je i Kit već zlo kad me sluša. Neki dan se na planini Snowbird obrušila lavina u kojoj su stradali neki skijaši. Srećom, svi su spašeni, ali pažljivo sam slušala njihova imena. Lacey voli skijati, a njoj bi bilo slično da ode skijati po nevremenu.

Uzela je čašu s vinom. — Alex, ne bih te trebala sa svim tim opterećivati.

Carbine je uze za ruku. — Da, bi, Mona. Kad se čuješ s Lacey, možda bi joj trebala reći kako sve ovo djeluje na tebe. Hoću reći, kad bi samo otprilike znala gdje je, bilo bi ti lakše nositi se s time.

— Ne, ne mogu to učiniti. Moram se pobrinuti da ona to ne sazna. Njoj bi onda bilo mnogo teže. Ja imam sreću. Imam Kit i njezinu obitelj. I tebe. Lacey je sama.

— Reci joj — kaza Alex Carbine odlučno. — A ono što saznaš, zadrži za sebe.

Pogladi je po ruci.

Kad si zamišljate nekoga nepostojećeg momka, imajte na umu neku stvarnu osobu — zamjenik šerifa George Svenson upozori Lacey. — Morate si

pokušati predočiti tog momka, njegov izgled i način na koji govori tako da ćete lakše biti dosljedni kad budete morali odgovarati na neka pitanja o njemu. I zapamtite, morate savladati vještinu da na pitanja odgovarate tako da sami postavljate pitanja.

Lacey odluči da će taj zamišljeni momak s kojim je prekinula biti Rick Parker. Lako si je mogla zamisliti da s njim prekine, lakše nego da joj bude momak, ali njega si je bar lako mogla zamisliti.

Počela je svaki dan odlaziti u teretanu, uvijek kasno popodne. Vježbanje joj je godilo, a također joj je pružalo priliku da trijezno razmišlja. Sad kad je imala iskaznicu socijalnog osiguranja, jedva je čekala da pronađe posao. Zamjenik Svenson rekao joj je da u programu za zaštitu svjedoka ne daju lažne preporuke.

— Kako da dobijem posao bez preporuke? — pitala je.

— Predlažem vam da pristanete nekoliko tjedana raditi bez naknade pa ćete vidjeti hoće li vas primiti.

— Ja ne bih zaposlila nekoga bez preporuka — bunila se. Međutim, bilo je očito da će morati pokušati.

Osim s ljudima u teretani, ni s kim nije imala veze. Budući da je tako često bila sama, vrijeme joj je sporo prolazilo i Lacey je osjećala da je polako obuzima potištenost i spušta se na nju poput kakvog pokrivača. Čak se počela užasavati tjednih razgovora sa svojom majkom. Uvijek su završavali na isti način. Majka je plakala, a Lacey je bila na rubu da počne vrištati od jada.

Nakon prvih nekoliko dana otkako je počela odlaziti u teretanu, nekako se uspjela sprijateljiti s Ruth Wilcox. Na njoj je prvoj uvježbala priču o tome zbog čega je došla u Minneapolis: majka joj se preudala i otišla u London, liječnik kod kojeg je radila otišao je u mirovinu, a dečka je ostavila.

— Imao je naglu ćud i znao je biti veoma zajedljiv — objasnila je misleći na Ricka.

— Znam takve tipove — uvjerala ju je Wilcoxova. — Ali da ti kažem nešto. Tom Lynch me je pitao za tebe. Izgleda da mu se sviđaš.

Lacey je pazila da ne pokaže da je Lynch odviše zanima, ali pripremala je teren za namjerni susret. Namjestila je da završi s trčanjem baš kad je on počinjao. Upisala se na satove aerobika otkud je imala pogled na trkaću stazu i odabrala je mjesto gdje ju je vidio kad je trčao mimo. Na odlasku se ponekad znao zadržati u baru na soku, kavi ili vitaminskom napitku. Ona bi otišla u bar nekoliko minuta prije nego što je on završavao s trčanjem i sjela za stol za dvoje.

Drugi tjedan njezin je naum urodio plodom. Kad je ušao u bar, sjedila je sama za malim stolićem, a svi ostali stolovi bili su zauzeti. Dok se ogledavao okolo, pogledi im se sretoše. Držeći fige, nehajno je pokazala praznu stolicu.

Lynch je oklijevao, a onda je prišao.

Pročešljala je Heatherin dnevnik uzduž i poprijeko i zapisala sva mjesta na kojima ga je spomenula. Prvi put se njegovo ime pojavilo prije godinu i pol kad ga je Heather upoznala nakon jednog svog nastupa.

Divan frajer, išao je s nama k Barrymoru na hamburger. Tom Lynch, visok, stvarno zgodan, mislim oko trideset. Ima svoju emisiju u St. Louisu, ali kaže da uskoro odlazi u Minneapolis. Kate mu je sestrična, zato je večeras došao na predstavu. Kaže da je u New Yorku najgore to što ne možeš stalno ići u kazalište. Dugo smo razgovarali. Kaže da ostaje u gradu nekoliko dana. Nadala sam se da će me pozvati da negdje izađemo, ali nisam bila te sreće.

U zapisu napisanom četiri mjeseca poslije, stajalo je:

Tom Lynch bio je za vikend u gradu. Nekolicina nas išla je na skijanje u Stowe. Stvarno je dobar. Zgodan. To je tip muškarca s kojim bi me Baba volio vidjeti. Ali ne gleda ni mene, ni bilo koju drugu djevojku, a sad je ionako svejedno.

Tri tjedna poslije, Heather je poginula u prometnoj nesreći — ako je to bila nesreća. Kad je prepisala sve što se odnosilo na njega, Lacey se zapitala jesu li Isabelle ili policija ikada s njim razgovarali o Heather. I što je Heather time mislila kad je napisala »a sad je ionako svejedno«.

Je li time htjela reći da Lynch ima ozbiljnu djevojku? Ili je to značilo da se Heather sama spetljala s nekim?

Sva ta pitanja jurila su kroz Laceyinu glavu dok je Lynch sjedao za stol njoj nasuprot.

— Alice Carroll, zar ne? — pitao je tonom koji je više zvučao kao tvrdnja nego kao pitanje.

— Da, a vi ste Tom Lynch.

— Tako kažu. Čujem da ste se tek doselili u Minneapolis.

— Točno. Nadala se da njezin osmijeh ne djeluje namješteno.

Počet će postavljati pitanja, pomisli uzrujano. To bi mogao biti moj prvi test. Uzela je žličicu i promiješala kavu, a onda shvati da jako malo ljudi ima potrebu promiješati kavu.

Svenson joj je rekao da na pitanja odgovara protupitanjem.

— Ovdje ste rođeni, Tom?

Znala je da nije, ali činilo joj se prirodno pitati to.

— Ne. Rođen sam u Fargou u Sjevernoj Dakoti. Ne tako daleko odavde. Jeste li gledali film Fargot

— Svidio mi se — rekla je smiješeći se.

— Vidjeli ste ga, a svejedno ste se doselili ovamo? Ovdje su ga skoro zabranili. Ljudi misle da smo u njemu prikazani kao hrpa seljačina.

Čak je i njoj samoj njezin glas zvučao prazno kad mu je pokušavala objasniti zbog čega se doselila u Minneapolis. — Moja majka i ja bile smo ovdje u posjetu prijateljima kad sam imala šesnaest godina. Sve mi se u gradu jako svidjelo.

— Vjerujem da to nije bilo po ovakvom vremenu.

— Ne, bio je kolovoz.

— Za vrijeme najezde skakavaca?

Zafrkavao se. Znala je. Ali kad lažeš, sve ima drukčiji prizvuk. Sljedeće što ju je pitao bilo je gdje radi.

— Tek sam se smjestila — odgovorila je misleći kako je barem to istina.

— A sad je vrijeme da nađem posao.

— Kakav?

— A, radila sam u liječničkoj ordinaciji, na računima — a onda doda oklijevajući — ali sad ću pokušati nešto drugo.

— Ne krivim vas. Moj brat je liječnik, s tim silnim obrascima socijalnog, tri tajnice imaju posla. Kod kojega ste liječnika radili?

— Pedijatra. Hvala Bogu, slušajući mamu tolike godine, može se činiti da znam o čemu govorim, pomisli Lacey. Ali zašto sam, za ime Boga, spominjala račune? Ne znam razlikovati jedno osiguranje od drugoga.

Silno želeći promijeniti temu, rekla je: — Slušala sam vas danas. Dopao mi se vaš razgovor s redateljem novopostavljenog komada Chicago. Gledala sam tu predstavu u New Yorku prije nego što sam se doselila ovamo i svidjela mi se.

— Moja sestrična Kate pjeva u zboru putujućeg kazališta koje izvodi predstavu Kralj i ja i baš sad su u gradu — kaza Lynch.

Lacey je primijetila kolebanje u njegovim očima. Pokušava se odlučiti bi li me pozvao da je odemo zajedno pogledati. Da me bar pozove, molila je. Njegova sestrična Kate radila je s Heather; ona ih je upoznala.

— Sutra je premijera — rekao je. — Imam dvije karte. Biste li voljeli ići?

Čak i tri mjeseca nakon Isabelline smrti, Jimmy Landi bio je bezvoljan. Kao da je svaki djelić njegovog mozga koji upravlja osjećajima bio umrtvljen. Svu snagu i sve misli usmjerio je na otvaranje novog hotela kockarnice koji je gradio u Atlantic Cityju. Smješten između Trumpovog dvorca i Harrahove marine, bio je pomnijivo projektiran da zasjeni obadva objekta. Veličanstveno bijelo blistavo zdanje s mnogo stakla, okruglim tornjićima i pozlaćenim krovom.

I dok je stajao u predvorju te nove zgrade i promatrao posljednje pripreme za otvorenje za tjedan dana, pomisli u sebi, uspio sam! Stvarno sam uspio! Sagovi su bili položeni, slike i zavjese povješane, kutije i kutije pića spremljene su iza šanka.

Bilo je važno zasjeniti svakoga u četvrti, nadvisiti ih, biti drukčiji, biti osobit. Dijete s ulice, odraslo u zapadnom dijelu Manhattana, koje je s trinaest napustilo školu i otišlo raditi kao perač posuđa u The Stork Club, sada je bilo na vrhuncu i svakom će nabiti na nos taj uspjeh.

Jimmy se sjećao tih davnih dana, kako je, kad bi se kuhinjska vrata otvorila, pokušavao baciti pogled na poznate osobe u klupskoj blagovaonici. Tih dana svi su oni imali glamour, ne samo zvijezde, već svi koji su onamo dolazili.

Nije im padalo na pamet da se pojave u odjeći koja izgleda kao da su u njoj spavali.

Novinari su cijelu noć bili ondje. Imali su svoje stolove, šalter Winchell, Jimmy Van Horne, Dorothy Kilgallen. Kilgallenova! Bože, svi su puzali pred njom. Njezina kolumna u Journal-Americanu obavezno se čitala; svi su je htjeli na svojoj strani. Proučavao sam ih, prisjećao se Jimmy stojeći u predvorju dok je oko njega sve vrvjelo od radnika. I naučio sam sve što treba znati o poslu u kuhinji. Ako se glavni kuhar nije pojavio, bio sam u stanju preuzeti posao. Napredovao je postavši prvo pomoćni konobar pa konobar, a onda i šef sale. S navršenih trideset godina, Jimmy Landi bio je spreman otvoriti vlastiti lokal.

Naučio je kako se treba odnositi prema poznatima, kako im laskati, a pritom sačuvati vlastito dostojanstvo, kako ih srdačno dočekati, tako da im pritom bude drago kad im kimne jer ih je prepoznao i pokazao zadovoljstvo što su ondje. Naučio sam također kako se odnositi prema osoblju; strogo, ali pošteno. Nikome tko me je namjerno pokušao izigrati nisam pružio još jednu priliku. Nikada.

Zadovoljno je promatrao kako nadzornik oštro kori radnika koji je postavljao sag zato što je ostavio alat na stolu za rezervacije izrađenom od mahagonija.

Gledajući kroz široka vrata od prozirnog stakla, vidio je kockarske stolove postavljene u kockarnici. Ušao je u ogromnu prostoriju. S desna su stajali redovi blistavih automata koji kao da su pozivali da ih se pokrene. Uskoro, pomisli. Još tjedan dana, ako Bog da i stajat će u redu da zaigraju na njima.

Na ramenu osjeti nečiju ruku. — Prostor dobro izgleda, zar ne, Jimmy?

— Napravio si dobar posao, Steve. Otvorit ćemo na vrijeme i bit ćemo spremni.

Steve Abbott se nasmija. — Dobar posao? Napravio sam izvrstan posao. Ali ti si taj koji je imao viziju svega. Ja sam samo na sve pazio i sve nadgledao. Ali i ja sam želio da sve bude na vrijeme gotovo. Neće nam se valjda ličiodi motati ovuda na otvorenju. Sve će biti gotovo. Okrenuo se Landiju. — Cynthia i ja vraćamo se u New York. A ti?

— Ne. Ja ću se još malo zadržati ovdje. Ali kad se vratite u grad, hoćete li u moje ime obaviti jedan telefonski razgovor?

— Naravno.

— Znaš onog čovjeka koji održava murale?

— Gusa Sebastianija?

— Točno. Umjetnika. Nađi ga čim prije i reci mu da ukloni Heatherin lik sa svih murala.

— Jimmy, jesi li siguran? Steve Abbott ispitivački pogleda svog partnera. — Mogao bi požaliti, znaš.

— Neću požaliti. Vrijeme je. Naglo se okrene. — Bilo bi najbolje da kreneš.

Landi je nekoliko minuta čekao, a onda je krenuo do dizala i stisnuo najgornji gumb.

Soba na uglu bila je udobna, s ovalnim prozorima koji su gledali na ocean. Zidovi su bili obojeni toplom tamnoplavom bojom sa srebrnim notama iz poznatih napjeva nasumce pobacanim po nakupinama oblaka. Pjesme je Jimmy osobno odabrao. Sve su bile među Heatherinim najmilijima.

Htjela je da cijeli projekt nazovem Heatherina kuća. Šalila se. Uz blagi osmijeh, Jimmy se ispravi. Djelomično se šalila.

Ovo je Heatherina kuća, pomisli, osvrnuvši se oko sebe. Njezino će ime biti na vratima, njezine pjesme na ovim zidovima. Bit će dio svega ovoga kao što je i htjela, ali ne kao u restoranu gdje cijelo vrijeme moram gledati njezine slike.

Mora staviti točku na to.

Uzrujan, ode do prozora. Daleko dolje, točno iznad obzora, nad zapjenjenim valovima svjetlucao je polumjesec.

Heather.

Isabelle.

Obje su umrle. Iz nekoga nepoznatog razloga, Landi se uhvati kako sve češće razmišlja o Isabelle. Na samrti je prisilila onu mladu posrednicu za prodaju nekretnina da joj obeća da će mi dati Heatherin dnevnik. Kako se zove? Tracey? Ne. Lacey. Lacey Farrell. Bilo mu je drago da ga je dobio, ali što je u njemu bilo tako važno? Čim ga je dobio, policajci su od njega tražili da im ga preda kako bi ga usporedili s izvornikom.

Dao im ga je, iako nerado. Prelistao ga je iste noći kad mu ga je Lacey Farrell dala. Još uvijek je bio zbunjen. Što je Isabelle mislila da će naći u njemu? Napio se prije nego što ga je uspio pročitati. Previše ga je bolio pogled na njezin rukopis, njezin opis zajedničkih trenutaka. Naravno, pisala je i o tome kako je zabrinuta zbog njega.

— Baba — pomisli Jimmy.

Zvala me je tata samo onda kad je mislila da se ljutim na nju.

Isabelle je u svemu vidjela urotu, a onda je, koje li ironije, završila kao žrtva prevaranta koji je ušao u njezin stan pretvarajući se da je mogući kupac, a onda se vratio opljačkati ga.

Bila je to jedna od najstarijih igara na svijetu, a Isabelle je bila nevina žrtva. — Jednostavno, bila je na krivom mjestu u krivo vrijeme.

Ili nije? — pitao se Jimmy Landi ne mogavši se otresti mučnog crva sumnje. Postoji li ikakva mogućnost da je imala pravo, da Heatherina smrt nije bila nesretni slučaj? Tri dana prije Isabelline smrti, novinarka Posta napisala je da bi majka Heather Landi, Isabelle Waring, nekadašnja kraljica ljepote, »mogla biti na pravom tragu u svojoj sumnji da smrt mlade pjevačice nije bila nesretni slučaj«.

Policija je ispitala novinarku. Ona je priznala da je slučajno upoznala Isabelle koja joj je napunila uši svojom pretpostavkom o kćerinoj smrti. A što se tiče članka, ona je izmislila da Isabelle Waring ima dokaze.

Ima li Isabellina smrt kakve veze s tim, pitao se Jimmy Landi? Je li moguće da se netko prestrašio?

Bila su to pitanja koja je Jimmy izbjegavao. Ako je Isabelle ubijena da se ušutka, znači da je netko namjerno udesio da Heather izgori u autu na dnu one provalije.

Prošli tjedan policija je oslobodila stan i on je nazvao trgovca nekretninama i dao mu upute da ga opet da u prodaju. Htio je završiti s tim. Unajmit će privatnog detektiva da vidi je li policiji nešto promaknulo! Razgovarat će s Lacey Farrell.

U jednom trenutku posta svjestan lupanja čekića. Ogleda se oko sebe. Vrijeme je da krene. Teškim koracima prijeđe sobu i izađe na hodnik. Zatvori teška vrata od mahagonija, a onda se odmakne i pogleda ih. Jedan je umjetnik oblikovao zlatna slova koja će biti postavljena na vrata. Bit će gotova za dva dana.

Pisat će Heatherina kuća, za Babinu djevojčicu, pomisli Jimmy. Ako saznam da ti je netko namjerno nanio zlo, mala, sam ću ga ubiti. To ti obećajem.

Bilo je vrijeme da nazove doma, događaj za kojim je Lacey čeznula, a istovremeno ga se užasavala. Ovaj put sigurni telefon nalazio se u jednoj motelskoj sobi. — Nikada na istom mjestu — rekla je kad je George Svenson otvorio vrata odgovorivši na njezino kucanje.

— Ne — složio se. Zatim je dodao: — Linija je spremna. Spojit ću vas. Zapamtite sve što sam vam govorio, Aliee.

Uvijek ju je zvao Alice.

— Pamtim svaku riječ. Odverglala je cijeli popis: — Čak i spominjanje supermarketa može odati gdje se nalazim. Ako govorim o teretani, ne smijem reći da se nalazi u dvorani Twin Cities. Ne spominjati vrijeme. Budući da nemam posao, ta je tema sigurna. Drž' se nje.

Ugrizla se za donju usnu. — Oprostite, George — rekla je skrušeno — ali uvijek prije tih razgovora dobijem slom živaca.

Na njegovom bezizražajnom licu ugleda tračak razumijevanja.

— Spojit ću vas, a onda idem prošetati — rekao je. — Oko pola sata.

— Može.

Kimnuo je i dignuo slušalicu. Lacey osjeti da su joj se oznojili dlanovi. Trenutak poslije, čula je kako su se za njim zatvorila vrata. — Bog, mama? Kako ste svi?

Danas je bilo teže nego inače. Kit i Jay nisu bili kod kuće. — Morali su otići na nekakav prijam — objasni joj majka. — Kit te pozdravlja. Dječaci su dobro. Obadvojica su u školskoj hokejskoj momčadi. Trebala bi ih vidjeti kako kližu, Lacey. Rastapam se kad ih gledam.

Ja sam ih naučila, pomisli Lacey. Kupila sam im klizaljke čim su prohodali.

— Međutim, brine nas Bonnie — doda njezina majka. — Još uvijek je tako blijeda. Kit je tri puta tjedno vodi na terapiju, a ja vikendom vježbam s njom. Ali ti joj nedostaješ. Veoma. Utuvila si je u glavu da se skrivaš jer te netko želi ubiti.

Otkud joj ta pomisao, pitala se Lacey? Mili Bože, tko joj je to utuvio u glavu?

Njezina majka odgovori na nepostavljeno pitanje: — Mislim da je čula kako Jay razgovara s Kit. Znam da te on ponekad živcira, ali budimo poštteni, Lace, jako je dobar, plaća ti stanarinu i osiguranje. Od Alexa sam čula da je Jay dobio veliku narudžbu za nabavu opreme za hotel-kockarnicu koji Jimmy Landi otvara u Atlantic Cityju, a očito se je brinuo da bi Landi mogao, ako sazna da ima veze s tobom, mogao otkazati narudžbu. Alex kaže da je Landiju teško palo to što se dogodilo njegovoj ženi pa se Jay bojao da će na neki način tebe početi kriviti za njezinu smrt. Znaš, zato što si dovela tog čovjeka u njezin stan, a da prije nisi provjerila tko je i što je.

Možda je šteta da nisam ubijena zajedno s Isabelle, pomisli Lacey gorko.

Trudeći se djelovati veselo, rekla je majci da redovito odlazi u teretanu i da doista uživa u tome. — Dobro sam, doista jesam — rekla je. — A ovo neće dugo trajati, obećajem. Po onome što mi kažu, kad uhite čovjeka kojeg moram identificirati, nagovorit će ga da, umjesto odlaska u zatvor, svjedoči protiv vođa bande. Čim se s njim nagode, ja sam sigurna. Oni na koje pokaže prstom, ganjat će njega, a ne mene. Samo se moramo moliti da to bude čim prije. Dobro, mama?

Bilo joj je grozno kad je čula snažne jecaje s druge strane linije. — Lacey, ne mogu ovako živjeti — kukala je Mona Farrell. — Svaki put kad čujem da je stradala neka mlada žena, uvjerenam sam da si to ti. Moraš mi reći gdje si. Moraš.

— Mama!

— Molim te, Lacey!

— Ako ti kažem, to mora ostati strogo među nama. Nikom to ne smiješ reći. Čak ni Kit.

— Da, dušo.

— Mama, povući će zaštitu, izbacit će me iz programa saznaju li da sam ti rekla.

— Moram znati.

Lacey pogleda kroz prozor. Vidjela je kako se krupna pojava Georgea Svensona približava stubama. — Mama — šapnula je — u Minneapolisu sam.

Vrata su se otvarala. — Mama, moram ići. Čujemo se drugi tjedan. Poljubi sve. Volim te. Bog.

— Doma je sve u redu? — pitao je Svenson.

— Izgleda da je — odgovori Lacey u isto vrijeme kad ju je uhvatio mučan osjećaj da je upravo učinila strašnu pogrešku.

Landijev restoran u Zapadnoj pedeset šestoj ulici bio je krcat blistavom gomilom ljudi koja je bila u kazalištu. Steve Abbott igrao je ulogu domaćina dočekujući i pozdravljajući goste koji su dolazili na večeru. Bivši njujorški gradonačelnik Ed Koch bio je ondje. — Ona nova TV emisija u kojoj gostuješ izvanredna je, Ed — rekao je Steve potapšavši Kocha po ramenu.

Koch se rascvao. — Koliko ljudi dobiva toliko love da bude sudac u sitnim parnicama?

— Ti si vrijedan svakog tog novčića.

Zaustavio se pokraj stola za kojim je glavnu riječ vodila Calla Robbins, poznata zvijezda operete koju su povukli iz mirovine da nastupi u novom broadwayskom mjuziklu.

— Calla, priča se da si izvrsna.

— Zapravo, priča se da još od vremena Rexa Harrisona u *My Fair Lady* još nitko nije toliko prepravio neki napjev. Ako ljudi to očito vole što je onda loše u tome?

Abbott je zatvorio oči kad se nagnuo da je poljubi u obraz. — Savršeno ništa. Pozvao je glavnog konobara koji je stajao u blizini. — Znaš koji konjak voli gospođa Robbins.

— Vidiš kako sam dobro prošla — reče Calla Robbins smiješeći se. — Hvala ti, Steve. Ti znaš kako razveseliti jednu gospođu.

— Trudim se. Nasmiješio se.

— Čujem da će svi pasti na dupe kad vide novu kockarnicu — umiješa se Robbinsičin pratilac, poznati poslovni čovjek.

— Dobro ste čuli — potvrdi mu Steve. — Prostor je čaroban.

— Priča se da Jimmy namjerava vama prepustiti da ga vodite — doda čovjek.

— Istina glasi ovako — kaza Steve odlučno. Jimmy je stvarni vlasnik, Jimmy je šef. Tako je bilo i tako će biti. I nemojte to zaboraviti. U svakom slučaju, on ne dopušta da ja zaboravim.

Krajičkom oka primijeti da je Steve ušao u restoran. Mahnu mu.

Jimmy im se pridruži uz široki osmijeh namijenjen Calli.

— Tko je šef u Atlantic Cityju, Jimmy? — pitala je. — Steve kaže da si ti.

— Steve ima pravo — odvrati Jimmy smiješeći se. — Zato se tako dobro slažemo.

Kad su se Jimmy i Steve odmakli od stola Robbinsove, Landi upita: — Jesi li mi dogovorio večeru s onom Farrellicom?

Abbott slegne ramenima. — Ne mogu je naći. Napustila je posao, a telefon joj je kod kuće isključen. Pretpostavljam da je na nekakvom odmoru.

Jimmyjevo se lice smrkne. — Nije mogla daleko otići. Svjedok je. Jedino ona može identificirati Isabellinog ubojicu kad ga nađu. Onaj detektiv koji mi je uzeo Heatherin dnevnik mora znati gdje je.

— Želiš li da razgovaram s njim?

— Ne, ja ću. Hej, gle tko je tu.

Na vratima restorana pojavio se upadljiv lik Richarda J. Parkera.

— Žena mu ima rođendan — objasni Steve. — Imaju rezervirani stol za troje. Zato je R. J.-jeva žena za promjenu s njim.

A sretnu obitelj upotpunit će ona ništarija od njegovog sina, pomisli Jimmy žureći predvorjem da ih dočeka uz srdačan osmijeh.

Stariji Parker ovamo je redovito dovodio svoje klijente na večeru i to je bio jedini razlog zbog kojeg Jimmy nije već odavno najurio njegovog sina, Ricka Parkera, iz restorana. Prošli se mjesec napio i derao po baru tako da su ga morali »otpratiti« do taksija. Nekoliko puta dok je bio na večeri, Jimmy je primijetio da je očito drogiran.

Richard J. Parker srdačno se rukovao s Jimmyjem Landijem. — Postoji li svečanije mjesto od Landijevog restorana kamo bih izveo Priscillu, je li, Jimmy?

Priscilla Parker plaho se nasmiješila Landiju, a onda plašljivo pogleda muža tražeći njegovo odobravanje.

Jimmy je znao da R.J. ne samo što vara svoju ženu već je i nesmiljeno ponižava.

Rick Parker nehajno kimne. — Bog, Jimmy — reče uz sladunjavi osmijeh.

Gospodska milostinja pri pozdravljanju seoskog birtaša, pomisli Jimmy. Ah, bez očeve pomoći tom kretenu ne bi dali ni čistiti zahode.

Srdačno se smiješeći, Jimmy ih je osobno otpratio do njihovog stola.

Kad je Priscilla Parker sjela, pogleda uokolo. — Ovo je tako lijepa prostorija, Jimmy — reče. — Ali nešto se promijenilo. Ali što? A, vidim — kaza — nema Heatherinih slika.

— Mislio sam da je došlo vrijeme da ih maknem — reče Jimmy zlovoljno. Naglo se okrenuo i otišao pa nije vidio ljutit pogled kojim je R.J. Parker ošinuo svog sina, niti način na koji je Rick Parker zurio u Most uzdisaja na zidnoj slikariji na kojoj više nije bilo Heather iz djevojačkih dana.

I ovako je bilo dobro.

Prošla su gotovo četiri mjeseca otkako je Lacey posljednji put imala razlog da se dotjera. A nisam ponijela nikakvu svečanu odjeću, pomisli, tražeći u ormaru nešto prikladno za svečani izlazak.

Nisam ponijela mnogo stvari jer sam mislila da će do sada Caldwell, ili kako se već zove, biti uhvaćen, da će se nagoditi kako će svjedočiti protiv drugih kriminalaca, da ću ja biti slobodna i da ću se vratiti normalnom životu.

Takvo me razmišljanje skupo košta, podsjeti se uzevši dugačku crnu vunenu suknju i nešto svečaniji pulover koji je prošlog proljeća kupila na sezonskoj rasprodaji u Saksu na Petoj aveniji, a u New Yorku nije imala prigodu odjenuti ni jedno, ni drugo.

— Dobro izgledaš, Alice — reče glasno samoj sebi kad se nekoliko minuta poslije proučavala u zrcalu. Iako s rasprodaje, suknja i pulover bili su

neobični. Ali vrijedilo ih je kupiti, zaključiti. Nedvojbeno otmjen izgled malo joj popravi raspoloženje.

A treba mi nekakav podstrek, pomisli Lacey za kraj tražeći u kutiji za nakit naušnice i bakinu ogrlicu.

Točno u pola sedam s interfona na ulazu nazvao je Tom Lynch. Izašao je iz dizala i krenuo niz hodnik, a ona ga je čekala na otvorenim vratima stana.

Laskao joj je očiti izraz divljenja koji se pojavio na njegovom licu. — Alice, divno izgledate — rekao je.

— Hvala. I vi ste prilično otmjeni. Izvolite...

Nije uspjela reći izvolite ući. Vrata dizala počela su se ponovno otvarati. Je li netko slijedio Toma gore? Zgrabivši ga za ruku, uvukla ga je u stan i zaključala vrata.

— Alice, što se dogodilo?

Pokušala se nasmijati, ali bila je svjesna toga da taj njezin pokušaj djeluje prijateljski i da je sličniji vrisku. — Baš sam šašava — promucala je. — Prije nekoliko sati... ovaj, pozvonio mi je neki dostavljač. Stvarno je došao na krivi kat, ali budući da mi je prošle godine provaljeno u stan... u Hartfordu — doda brzo — a onda su se iza vas ponovno otvorila vrata... i... valjda sam još uvijek uzrujana — dovrši tiho.

Nije bilo nikakvog dostavljača, pomisli. Provaljeno mi je u stan, ali ne u Hartfordu. Ne samo da sam uzrujana, prestravljena sam jer, svaki put kad se vrata dizala otvore, bojim se da ću ugledati Caldwellu kako ondje stoji.

— Mogu shvatiti zašto ste uzrujani — reče Tom ozbiljnim glasom. — Često sam odlazio u Amherst pa sam znao posjetiti prijatelje u Hartfordu. Gdje ste živjeli, Alice?

— Na Lakewood Driveu. Lacey prizva u sjećanje sliku velikog stambenog naselja, koju je u sigurnosti utočišta proučavala na pripremama, moleći Boga da Tom Lynch ne kaže da i njegovi prijatelji ondje žive.

— Ne znam taj dio — kazao je, polagano odmahujući glavom. Onda se ogledao po sobi i dodao: — Sviđa mi se kako ste ovdje uredili.

Morala je priznati da stan izgleda zgodno i udobno. Lacey je zidove obojila svijetlom, krem bojom, a onda ih pomnjivo ostrugala da postanu malo hrapavi. Sag koji je kupila na rasprodaji, dovoljno star da dobije određenu patinu, bio je imitacija chelsea saga. Kauč presvučen tamnoplavim samtom i isto takav naslonjač bili su prilično trošni, ali još uvijek lijepi i udobni. Mali stolić koji je koštao dvadeset dolara imao je malo izgrebeni kožnati pokrov i staromodne noge. Bio je kao stolić iz njezinog djetinjstva i uz njega se nekako bolje osjećala. Police uz televizor bile su pune knjiga i raznih sitnica koje je sve nabavila na rasprodaji.

Lacey je počela pričati kako voli kupovati na rasprodajama, ali zaustavi se. Većina ljudi ne bi cijeli stan namjestila robom s rasprodaje. Ne, pomisli, većina ljudi koja se seli uzima sa sobom svoj namještaj. Izvukla se tako da je Tomu zahvalila na komplimentima i laknulo joj je kad je on predložio da krenu.

Večeras je drukčiji, pomisli sat poslije kad su zajedno sjedili, pijuckali vino i jeli pizzu. Kad bi se sreli u teretani, bio je ljubazan, ali suzdržan pa je pretpostavljala da se u posljednji trenutak odlučio da će je pozvati na večerašnju premijeru. Ali ovako, s njim, ustanovila je da je ugodno i zanimljivo društvo. Lacey shvati da po prvi put od one večeri kad je Isabelle umrla, istinski uživa. Tom Lynch otvoreno je odgovarao na pitanja koja mu je postavljala. — Odrastao sam u Sjevernoj Dakoti — kazao je — to sam vam već rekao, ali ne živim ondje otkako sam krenuo na koledž. Kad sam diplomirao, preselio sam u New York, naivno očekujući da će na radiju i televiziji svi poludjeti za mnom. To se, naravno, nije dogodilo, a jedan veoma mudar čovjek rekao je da je najbolji način da to postignem odlazak u manju sredinu, ondje stvoriti ime, a onda se postupno probijati na veće tržište. Tako sam u posljednjih deset godina bio u Des Moinesu, Seattleu, St. Louisu i sad ovdje.

— Uvijek na radiju? — pitala je Lacey.

Lynch se nasmijao. — Vječno pitanje. Zašto ne pokušam na televiziji? Htio sam nešto sam osmisliti, napraviti neki novi program, vidjeti što ide, a što ne. Znam da sam mnogo naučio, a nedavno su se za mene raspitivali iz jedne dobre kablovske postaje u New Yorku, ali mislim da je za takav potez još prerano.

— Larry King prešao je s radija na televiziju — kaza Lacey. — On je u svakom slučaju povukao dobar potez.

— Hej, taj sam, budući Larry King.

Podijelili su jednu malu pizzu. Lynch odmjeri posljednji komad i počeo ga stavljati na njezin tanjur.

— Uzmite je vi — prosvjedovala je Lacey.

— Stvarno ne bih htio...

— Sline vam cure nad njim.

Istovremeno se nasmijaše, a nekoliko minuta poslije, kad su izašli iz restorana, prešli ulicu i krenuli prema kazalištu, primio ju je pod ruku.

— Morate paziti — rekao je. — Ovdje posvuda ima tankog leda.

Kad bi samo znao, pomisli Lacey. Trenutačno sam neprestano na tankom ledu.

Ovo je bila treća postava predstave Kralj i ja, koju je gledala. Posljednji put ju je gledala kao brucošica. Bilo je to na Broadwayu, a otac je svirao u orkestru. Jack Farrell, voljela bih da i večeras sviraš, pomisli. Kad je započela uvertira, osjeti da joj suze naviru na oči, ali uspije ih zadržati.

— Dobro ste, Alice? — upita Tom tiho.

— Dobro sam. Kako je Tom osjetio da se rastužila? Možda je vidovit, pomisli. Nadam se da nije.

Tomova sestrična Kate Knowles igrala je ulogu Tuptim, robinje koja pokušava pobjeći iz kraljeve palače. Bila je dobra glumica, osobitog glasa.

Mojih godina, zaključila Lacey, možda malo mlađa. Za vrijeme stanke oduševljena ju je hvalila pred Tomom, a onda upita: — Hoće li se ona s nama odvesti na primanje?

— Ne, ona ide s ostalim članovima ansambla. Ondje ćemo se naći.

Bit ću sretna uspijem li je uhvatiti na nekoliko trenutaka, zabrinuto pomisli Lacey.

Kate i ostali glavni glumci iz predstave nisu bili jedine »zvijezde« na prijamu, primijeti Lacey. Tom Lynch neprestano je bio okružen ljudima. Pobjegla je od njega da zamijeni vino za vodu, ali nije mu se nanovo pridružila jer je vidjela da se zabavlja s privlačnom mladom ženom iz ansambla. Očito očarana njime, žena je živahno pričala.

Ne krivim je, pomisli Lacey. Dobro izgleda, pametan je i drag. Očito se sviđao i Heather Landi iako se, kad ga je drugi put spomenula u dnevniku, dalo naslutiti da je jedno od njih u vezi s nekim drugim.

Pijuckajući vodu, pošla je do prozora. Zabava se održavala u jednoj velikoj gospodskoj zgradi u Wayzati, nesumnjivo otmjenom predgrađu dvadesetak minuta udaljenom od središta Minneapolisa. Dobro rasvijetljeno imanje nalazilo se uz jezero Minnetonka i stojeći pokraj prozora, Lacey je iza čistine prekrivene snijegom vidjela poprilično zamrznuto jezero.

Primijeti da je trgovac nekretninama u njoj potpuno zaokupljen posjedom — njegovim izvanrednim položajem i prekrasnim namještajem ove osamdeset godina stare kuće. Neke pojedinosti u obliku i konstrukciji čovjek više ne može naći u novim kućama, bez obzira na cijenu, pomisli okrenuvši se kako bi proučila dnevnu sobu u kojoj se okupilo stotinjak osoba, a soba uopće nije djelovala natrpano.

Na trenutak se čeznutljivo sjeti svog ureda u New Yorku, novih stanova na listi za prodaju, povezivanja kupaca s vlasnicima, uzbuđenja kod sklapanja posla. Želim kući, pomisli.

Pristupi joj Wendell Woods, domaćin zabave. — Gospođica Carroll, zar ne?

Bio je to naočit čovjek oko šezdeset, sa čeličnosivom kosom.

Pitat će me odakle sam, pomisli Lacey.

Je, a ona se nadala da je djelovala uvjerljivo kad mu je ispričala dobro naučenu priču o svom hartfordskom podrijetlu. — No, sad sam se smjestila i spremna sam potražiti posao — rekla mu je.

— Kakav posao? — upita.

— Pa, ne želim se vratiti natrag u liječničku ordinaciju — reče. — Uvijek sam se željela okušati u poslu s nekretninama.

— Tu se prihod uglavnom zasniva na proviziji, znate. Osim toga, morat ćete upoznati ovaj kraj — rekao je.

— To mi je jasno, gospodine Woods — kaza Lacey. Potom se nasmijala: — Brzo učim.

Povezat će me s nekim, pomisli. Znam da hoće.

Woods je izvadio olovku i svoju posjetnicu. — Dajte mi svoj broj — reče. — Dat ću ga jednoj od svojih stranaka. Millieent Royce ima malu posredničku agenciju u Edini; pomoćnica ju je upravo ostavila jer treba roditi. Možda vas dvije nađete zajednički jezik.

Lacey mu drage volje da svoj broj. Preporuča me vlasnik jedne banke, a pretpostavka je da sam nova na polju trgovine nekretninama, pomisli. Ako Millieent Royce bude zanimalo da se nađe sa mnom, možda se neće opterećivati time da vidi moje preporuke.

Kad se Woods okrenuo porazgovarati s jednim drugim gostom, Lacey baci pogled po sobi. Vidjevši da je Kate Knowles trenutačno sama, brzo pođe do nje. — Bili ste divni — rekla je. — Vidjela sam Kralj i ja u tri postave i vaša je interpretacija Tupim izvrsna.

— Vidim da ste se vas dvije upoznale.

Tom Lynch im se pridružio. — Oprostite, Alice — ispričao se — zadržali su me. Nisam vas kanio tako dugo ostaviti samu.

— Ne brinite se. Sve je dobro ispalo — reče mu. I ne znaš kako dobro, pomisli.

— Tom, baš sam tražila priliku da porazgovaram s tobom — kaže njegova sestrična. — Dosta mi je ove zabave. Idemo pa ćemo negdje popiti kavu. Kate Knowles se nasmija Lacey. — Tvoja mi je prijateljica baš govorila da sam bila dobra. Htjela bih čuti još.

Lacey pogleda na sat. Bilo je pola dva. Ne želeći ostati cijelu noć budna, predloži da kavu popiju kod nje. Vozeći se natrag u Minneapolis, ustrajala je na tome da Kate sjedne naprijed s Tomom. Bila je uvjerena da neće dugo ostati kod nje pa će sigurno putem prepričati neke obiteljske tračeve.

Kako da spomenem Heather Landi, a da ne bude previše napadno, razmišljala je podsjetivši se da Kate ostaje u gradu samo tjedan dana.

Jutros sam ispekla ove kolače — reče Lacey metnuvši tanjur na stolić. — Kušate ih na vlastitu odgovornost. Još od srednje škole nisam ništa pekla.

Nakon što je natočila kavu, pokuša skrenuti razgovor tako da može spomenuti Heatherino ime. U dnevniku je Heather napisala da je Toma Lyncha upoznala nakon predstave. Ali ako kažem da sam tu predstavu vidjela, postoji mogućnost da bih se morala sjećati da sam u njoj vidjela i Kate, pomisli Lacey. Reče:

— Prije godinu i pol bila sam u New Yorku i vidjela sam novopostavljenu izvedbu Momka. Večeras sam u programu pročitala vaš životopis gdje piše da ste u njoj i vi nastupili, ali sigurna sam da bih se sjećala da sam vas vidjela.

— Sigurno ste je gledali onaj tjedan kad nisam nastupala jer sam imala gripu — kaza Kate. — To su jedine izvedbe koje sam propustila.

Lacey se trudila govoriti nehajno. — Sjećam se da je u glavnoj ulozi nastupala jedna mlada glumica s doista lijepim glasom. Pokušavam se sjetiti njezinog imena.

— Heather Landi — spremno će Kate Knowles okrenuvši se svom bratiću. — Tom, sjećaš je se? Ludovala je za tobom. Heather je poginula u prometnoj nesreći — rekla je kimajući glavom. — Bila je to velika šteta.

— Što se dogodilo? — upita Lacey.

— Ah, vozila je kući sa skijanja u Stoweu i sletjela s ceste. Njezina majka, sirota, nije to mogla prihvatiti. Dolazila je u kazalište, razgovarala sa svima nama, tražeći krije li se u pozadini nesreće kakav razlog. Rekla je da je Heather nedugo prije tog vikenda zbog nečega bila veoma uznemirena i htjela je čuti imamo li mi pojma o čemu bi se moglo raditi.

— Jeste li? — upita Tom.

Kate Knowles slegne ramenima. — Rekla sam joj da sam primijetila da je Heather onaj tjedan prije nego što je poginula, bila veoma tiha i složila sam se da je zbog nečega bila zabrinuta. Upozorila sam je da Heather sigurno nije bila usredotočena na vožnju kad je sletjela s ceste.

Ništa od toga, pomisli Lacey. Kate ne zna ništa više nego što znam ja.

Kate Knowles spusti šalicu od kave. — Bilo je fino, Alice, ali kasno je i moram krenuti. Ustala je a onda se ponovno okrenula Lacey. — Čudno da smo se sjetili Heather Landi, baš sam razmišljala o njoj. O pismu koje mi je njezina majka napisala moleći me da se još jednom pokušam sjetiti bilo čega što bi joj moglo pomoći da otkrije razlog Heatherinog ponašanja tog tjedna, a koje je konačno došlo do mene. Prije nego što je stiglo, slano je u druga dva grada. Zastala je, a onda odmahнула glavom. — Postoji nešto o čemu sam joj mogla pisati, iako se najvjerojatnije ne radi ni o čemu značajnome. Momak s kojim sam hodala, neki Bili Morrill — ti si ga upoznao, Tom — poznavao je i Heather. U razgovoru smo nekako došli na nju pa je spomenuo da ju je popodne prije nego što je poginula, vidio u baru skijaškog motela. Bili je bio ondje sa skupinom momaka, uključujući onog idiota Ricka Parkera koji se u New Yorku bavi nekretninama i očito da je imao nešto s Heather odmah nakon što se ona doselila u grad. Bili je rekao da je Heather, kad je ugledala Ricka, doslovce istrčala iz motela. To vjerojatno ništa ne znači, ali Heatherina mama tako željno iščekuje podatke o tom vikendu da sam uvjeren da bi htjela znati za to. Mislim da ću joj sutra ujutro odmah pisati.

Zvuk njezine šalice koja je pala i razbila se trgne Lacey koja se zaniijela kad je čula da Kate spominje Isabellino pismo, a potom i ime Ricka Parkera. Prikrivši brzo svoje zaprepaštenje i odbivši njihovu pomoć, zadubila se u čišćenje poda, poželjevši laku noć Kate i Tomu, koji su krenuli prema vratima.

Sama u kuhinji, Lacey se leđima nasloni na zid, nastojeći se smiriti i oduprijeti želji da pozove Kate i kaže joj da se ne mora mučiti s pisanjem pisma Isabelle Waring, budući da je kasno da bi joj to nešto značilo.

Nakon gotovo četiri mjeseca istrage, javni tužitelj SAD-a Gary Baldwin, nije bio ništa bliže utvrđivanju boravišta Sandyja Savarana nego što je bio onda dok je još uvijek vjerovao da je Savarano pokopan na groblju Woodlawn.

Njegovi namještenici pomnjivo su proučili dnevnik Heather Landi i ušli u trag svim osobama koje je u njemu spominjala. To je bila ista stvar koju je namjeravala učiniti Isabelle Waring, pomisli Baldwin, proučavajući još jednom sliku Sandyja Savarana koju je, prema opisu Lacey Farrell, načinio policijski crtač.

Crtač je na skicu pričvrstio ceduljicu na kojoj je pisalo: »Izgleda da svjedokinja nema oko za uočavanje pojedinosti koje bi osumnjičenog učinile prepoznatljivim.«

Pokušali su razgovarati s vratarom zgrade u kojoj se zbilo ubojstvo, ali on se doslovce ničega nije sjećao. Reкао je da na tom mjestu vidi toliko ljudi koji ulaze i izlaze, a osim toga, uskoro odlazi u mirovinu.

Znači da mi ostaje samo Lacey, pomisli Baldwin gorko. Ako joj se nešto dogodi, ode slučaj. Istina, imamo njegov otisak s Farrelličinih vrata, koji smo pronašli nakon provale u njezin stan, ali ne možemo dokazati da je bio unutra. Jedino ga Farrellica može povezati s ubojstvom Isabelle Waring. Bez nje koja ga mora identificirati, zaboravi na sve, reče samome sebi.

Jedini koristan podatak o ubojici do kojeg su njegovi tajni agenti uspjeli doći bio je taj da je prije njegove lažne smrti Savaranova klaustrofobija očito postala kronična. Jednom agentu je rečeno: — Sandyja je proganjala noćna mora da se za njim zatvaraju vrata ćelije.

Što ga je onda izvuklo iz mirovine, pitao se Baldwin? Velika lova? Usluga za koju se nekome morao iskupiti? Možda oboje? I, naravno, uzbuđenje zbog ponovnog sudjelovanja u lovu. Savarano je bio opasna zvjerka. Moguće da je to djelomično bilo i zbog obične dosade. U mirovini je vjerojatno suviše mirno.

Baldwin je napamet znao Savaranov dosje. Četrdeset dvije godine star, osumnjičen za više ubojstava. Ali još otkako je kao dijete bio u popravnom domu, nije vidio unutrašnjost zatvora! Pametan momak i rođeni ubojica.

Da sam ja Savarano, razmišljao je Baldwin, sad bi mi jedini cilj u životu bio, pronaći Lacey Farrell i pobrinuti se za to da nikada ne dođe u priliku da upre prstom u mene.

Zatrese glavom, a čelo mu se nabora od brige. Program za zaštitu svjedoka nije bez mane, znao je to. Ljudi postanu neoprezni. Kad zovu doma, obično nešto kažu na telefon što otkriva gdje se skrivaju, ili počnu pisati pisma. Jedan mafijaš, koji je bio uključen u taj program nakon što je počeo surađivati s vlastima, bio je tako glup da je poslao bivšoj djevojci rođendansku čestitku. Ustrijeljen je tjedan dana poslije.

Gary Baldwin bio je uznemiren zbog Lacey Farrell. Po njezinom profilu koji su izradili stručnjaci, doimala se kao osoba koja će teško dulje vrijeme podnijeti samoću. Osim toga, čini se kao osoba koja ima povjerenje u svakoga; značajka koja bi je mogla uvaliti u veliku nepriliku. Zatrese glavom. No, po tom pitanju ne može ništa učiniti osim da joj preko njezine veze poruči da i dalje bude na oprezu. U svakom trenutku.

Mona Farrell dovezla se na Manhattan na već uobičajeni subotnji sastanak uz večeru s Alexom Carbineom. Uvijek se veselila večeri s njim, iako se on često dizao od stola pozdraviti svoje stalne goste i poznate osobe koji bi s vremena na vrijeme navratili u njegov restoran.

— Zabavljam se — uvjerala ga je. — I doista mi to ne smeta. Ne zaboravi da sam bila udana za glazbenika. Nisi ni svjestan koliko sam broadwayskih predstava prosjedila sama jer je Jack sjedio u orkestru!

Jacku bi se Alex svidio, pomisli Mona silazeći s mosta Georgea Washingtona i skrenuvši južno na autoput West Side. Jack je bio domišljat, veliki zabavljač i veoma društven. Alex je mnogo mirniji čovjek, ali njega ta odlika čini veoma privlačnim!

Mona se nasmiješi sjetivši se cvijeća koje joj je Alex poslao. Na posjetnici je jednostavno pisalo. »Neka ti uljepšaju dan. Tvoj Alex.«

Znao je da joj Lacey ni tjedni telefonski pozivi paraju srce. Bilo mu je jasno da je to za nju jedno veoma bolno iskustvo, a cvijeće je bilo Alexov način da joj to kaže.

Priznala mu je da joj je Lacey rekla gdje živi. — Ali čak ni Kit nisam rekla — objasni. — Kit bi bilo krivo kad bi mislila da joj ne vjerujem.

Čudno je to, pomisli Mona dok se promet na West Side autoputu sve više usporavao i počeo militi jer je desna traka bila zatvorena za promet. Kit je uvijek sve išlo glatko za razliku od Lacey. Kit je upoznala Jayja dok je bila na koledžu u Bostonu, a on je bio na posljediplomskom studiju u Tuftsu. Zaljubili su se, vjenčali i sad imaju troje prekrasne djece i divan dom. Jay je možda malo težak i ponekad pretjeran, ali u svakom slučaju dobar je muž i otac. Baš neki dan, iznenadio je Kit skupocjenom zlatnom ogrlicom kojoj se divila vidjevši je u izlogu draguljarnice Groom's u Ridgewoodu.

Kit kaže da joj je Jay rekao da mu je posao odjednom opet dobro krenuo. Drago mi je, pomisli Mona. Neko vrijeme joj se činilo da stvari ne idu baš najbolje. Činjenica je da ga je na jesen očito mnogo toga mučilo.

Lacey zaslužuje sreću, reče Mona samoj sebi. Vrijeme je da nađe pravu osobu, da se uda i osnuje obitelj. Sigurna sam da je spremna za to. Umjesto toga sama je u nepoznatom gradu, a mora ondje ostati i pretvarati se da je netko drugi jer joj je život u opasnosti.

Stigla je na parkiralište u Zapadnoj četrdeset šestoj ulici u pola osam. Alex je u restoranu nije očekivao prije osam što znači da ima vremena učiniti nešto što joj je malo prije palo na pamet.

Na novinskom kiosku na Times Squareu držali su novine iz drugih gradova — pogledat će imaju li koje iz Minneapolisa. Tako će, ako bude upoznata s gradskim zbivanjima, imati osjećaj da je bliže Lacey, osim toga bit će joj lakše znajući da i Lacey možda čita iste novine.

Noć je bila vedra ali hladna i ona je uživala u poduljoj šetnji do pet blokova udaljenog Times Squarea. Kako često smo šetali ovuda dok je Jack bio živ, pomisli. Išli bismo nakon predstave zajedno s prijateljima. Kit kazalište nije

nikada toliko zanimalo kao Lacey. Bila je poput Jacka — zaljubljena u Broadway. Sigurno joj strašno nedostaje.

Na kiosku je našla Minneapolis Star Tribune. Lacey je možda jutros čitala isto izdanje, pomisli. Samo dotaknuvši novine, već je imala osjećaj da joj je Lacey bliže.

— Želite li vrećicu, gospođo?

— E, da, molim. Mona je u torbici potražila novčanik dok je prodavač presavinuo novine i stavio ih u plastičnu vrećicu.

Kad je Mona stigla, u garderobi je bio red. Vidjevši da je Alex već za njihovim stolom, požuri k njemu. — Oprosti, izgleda da sam malo zakasnila — reče.

Ustao je i poljubio je u obraz. — Nisi zakasnila, ali lice ti je hladno. Zar si pješačila od New Jerseyja?

— Ne. Došla sam ranije pa sam odlučila otići po novine.

— Ostavi to — predloži Alex. Uzeo je vrećicu od nje i stavio je na praznu stolicu za njihovim stolom.

Večer je, kao i uvijek, bila ugodna. Dok su pili kavu, Alex Carbine položi svoju ruku na njezinu.

— Večeras se baš nisi naradio — zadirivala ga je Mona. — Samo si desetak puta ustao i sjeo.

— Mislio sam da si možda zato kupila novine.

— Ni govora, iako sam bacila pogled na naslove. Mona dohvati svoju torbicu. — Na meni je red da ustanem. Odmah se vraćam.

U pola dvanaest, Alex ju je otpratio do automobila. U jedan je zatvorio restoran, a osoblje je otišlo kući.

U deset do dvanaest obavljen je jedan telefonski razgovor. Poruka je bila jednostavna. — Reci Sandyju da je vjerojatno u Minneapolisu.

I to se dogodilo između Heather Landi i Ricka Parkera?

Lacey je ostala zaprepaštena kad je saznala da su se njih dvoje poznavali. Kad su u petak u noći Kate Knowles i Tom Lynch otišli, nije mogla zaspati pa je satima bila budna pokušavajući u svemu tome naći neki smisao. Tijekom vikenda po glavi joj se neprestano motala ona noć kad je Isabelle Waring ubijena. O čemu je Rick razmišljao dok je sjedio ondje i slušao kako je ispituju o tome koliko je dobro poznavala Isabelle i je li ikada upoznala Heather? Zašto on nije ništa rekao?

Prema onome što je Kate čula, Heather je posljednjeg dana svog života bila vidljivo uznemirena kad je ugledala Ricka u motelu na skijalištu u Stoweu.

Kit je za Ricka rekla da je »kreten koji se bavi nekretninama«; rekla je da je navukao Heather na nešto kad je došla u grad.

Lacey se sjećala da je Heather u svom dnevniku neizravno natuknula jedan neugodni događaj koji se zbio dok je tražila stan na West Sideu. Je li moguće da je Rick bio upleten u to, pitala se Lacey?

Prije nego što je premješten u Aveniju Madison, Rick je pet godina proveo na West Sideu. Promijenio je poslovnicu prije otprilike tri godine.

Što znači, pomisli Lacey, da je radio na West Sideu u isto vrijeme kad je Heather Landi došla u New York i tražila stan. Je li otišla u tvrtku Parker i Parker i ondje upoznala Ricka? A ako je, što se među njima dogodilo?

Lacey ljutito zatrese glavom. Je li moguće da je Rick umiješan u svu tu zbrku, pitala se? Jesam li ovdje zatočena zbog njega?

Rick je bio taj koji me je povezo s Curtisom Caldwellom kao s mogućim kupcem Isabellinog stana, podsjeti se. Zbog njega sam Caldwellu odvela onamo. Kad bi Rick odnekud poznao Caldwellu, onda bi policija možda mogla doći do njega preko Ricka. A ako uhite Caldwellu, ja mogu kući.

Lacey je ustala i počela uzbuđeno hodati po sobi. Možda je to ono što je Isabelle vidjela u Heatherinom dnevniku. Mora o tome obavijestiti Garyja Baldwinu u javnom tužiteljstvu SAD-a.

Lacey su svrbjeli prsti da digne slušalicu i nazove ga, ali izravni pozivi bili su strogo zabranjeni. Morat će ostaviti poruku Georgeu Svensonu da je nazove, a onda pisati ili razgovarati s Baldwinom preko sigurnih kanala.

Moram ponovno razgovarati s Kate, pomisli Lacey. Mora saznati više o Billu Merrillu, momku koji joj je ispričao kako se Heather ponašala zbog Ricka Parkera i moram saznati gdje živi. Baldwin će, sigurna sam, htjeti razgovarati s njim. On može potvrditi da je Rick Parker bio u Stoweu samo nekoliko sati prije nego što je Heather poginula.

Kate je spomenula da ansambl ostaje cijeli tjedan u hotelu Radisson Plaza. Lacey pogleda na sat. Bilo je pola jedanaest. Čak i da Kate ide kasno spavati, kao većina ljudi u show-businessu, sad je vjerojatno već budna.

Još uvijek malo sneni glas javio se na telefon, ali kad je shvatila tko zove, Kate je živnula i bilo joj je drago kad je Lacey predložila da se sljedeći dan nađu na ručku. — Možda bismo mogle nagovoriti Toma da nam se pridruži, Kate — predloži. — Znaš kako je drag. Odvest će nas u dobar restoran, a uz to još i platiti račun. A onda je, smijući se, dodala: — Zaboravi. Upravo mi je sinulo da njegova emisija počinje u podne. I bolje, pomisli Lacey. Nema sumnje da bi Tom skužio da od Kate pokušava izvući neke podatke. Ali, stvarno je drag, pomisli sjetivši se kako mu je bilo krivo što joj na prijamu nije posvetio dovoljno pozornosti.

S Kate se dogovorila da će se drugi dan naći u Radissonu u pola jedan. Kad je spustila slušalicu, odjednom osjeti tračak nade. Gotovo kao da vidim malo svjetlosti nakon duge, strašne oluje, zaključi krenuvši prema prozoru gdje je razmaknula zavjese da pogleda van.

Bio je predivan zimski dan na Srednjem zapadu. Vanjska temperatura iznosila je svega dva stupnja, ali na nebu bez oblačka sjalo je toplo sunce. Činilo se da nema vjetrova, uz to Lacey je vidjela da su pločnici očišćeni od snijega.

Sve do danas bila je previše uzrujana da ode na trčanje, u strahu da bi se mogla okrenuti i iza sebe vidjeti Caldwell, njegove vodene, hladne oči zagledane u nju. Ali, odjednom osjeti kako postoji mogućnost da dođe do preokreta u slučaju, zaključi da barem mora na neki način pokušati uspostaviti normalan život.

Kad se pakirala, Lacey je spremila odjeću u kojoj je džogirala po hladnom vremenu: toplu trenirku, jaknu, rukavice, kapu, šal. Na brzinu se odjenula i krenula prema vratima. Baš kad je pritisnula kvaku, zazvoni telefon. Prvo je pomislila da ga pusti nek' zvoni, ali onda odluči da će se javiti.

— Gospođice Carroll, vi me ne poznajete — reče joj odriješit glas. — Ja sam Millicent Royce. Čujem da tražite posao u trgovini nekretninama. Wendell Woods mi je jutros govorio o vama.

— Tražim, ili bolje rečeno, htjela sam početi tražiti — kaza Lacey puna nade.

— Wendell je bio prilično oduševljen vama pa je predložio da se nađemo. Moj ured je u Edini.

Edina je bila udaljena petnaest minuta. — Znam gdje je to.

— Dobro. Zapišite adresu. Jeste li kojim slučajem slobodni danas popodne?

Kad je Lacey otišla iz stana i počela trčati niz ulicu, imala je osjećaj da joj se napokon počela smiješiti sreća. Ako je Millicent Royce zaposli, znači da će imati nešto čime će ispuniti dane do odlaska kući.

Uostalom, pomisli vragoljasto, gospođa Royce mi je upravo rekla da rad s nekretninama može biti veoma zanimljiv. Kladam se da ni približno ne zna koliko zanimljiv!

Četverosatni program Toma Lyncha bio je mješavina vijesti, razgovora i neobičnih šala. Emitirao se svakodnevno pod tjednom, od podne do četiri sata popodne, a raspon gostiju kretao se od političkih ličnosti i pisaca do poznatih osoba koje su bile u posjetu mjesnim VIP-ovcima.

Jutro prije emisije uglavnom je provodio u svojem uredu u postaji pretražujući Internet u potrazi za zanimljivostima ili prelistavajući novine i časopise iz svih krajeva zemlje, tražeći neobične teme o kojima bi mogao govoriti.

U ponedjeljak ujutro, nakon premijere predstave Kralj i ja, nije baš bio oduševljen činjenicom da je cijeli vikend mislio na Alice Carroll. Nekoliko je puta došao u napast da je nazove, ali uvijek je spustio slušalicu prije nego što je dobio vezu.

Podsjeti se da će je tijekom tjedna gotovo sigurno sresti u teretani; mogao bi joj, onako usput, predložiti da odu na večeru ili u kino. Moglo bi izgledati

preozbiljno da joj telefonira ili je pozove da izađu, a onda bi bilo nezgodno ako je ponovno ne izvede, ili ga ona odbije, a i dalje će se sretati.

Znao je da je njegova briga o tome uobičajena zafrkancija među njegovim prijateljima, kao što mu je jedan od njih nedavno rekao: — Ti si zgodan momak, Tom, ali ako dvaput ne nazoveš istu djevojku, preživjet će, vjeruj mi.

Sjetivši se tog razgovora, Tom prizna u sebi da će Alice Carroll, ako nekoliko puta izađe s njom, a onda joj se više ne javi, sasvim sigurno preživjeti i bez njega.

Neuobičajeno je suzdržana, pomisli pogledavši na sat i pomislivši da ima još jedan sat do emisije. Nije mnogo pričala o sebi, a nešto na njoj govorilo mu je da baš nije ni željna pitanja. To popodne, kad su prvi put u dvorani zajedno popili kavu, činilo se da joj baš i nije drago što je zadirkuje zbog preseljenja u Minneapolis. U petak navečer, kad je započela uvertira Kralj i ja, osjetio je da je na rubu plača.

Neke se djevojke ljute ako im njihov pratitelj na zabavi ne posvećuje punu pozornost. Alice nije nimalo smetalo što ju je ostavio samu kad su ga dohvatili ljudi koji su htjeli s njim razgovarati.

Odjeća koju je imala na premijeri, bila je skupa. To je i slijepac mogao vidjeti.

Čuo je kad je rekla Kate da je tri puta gledala Kralj i ja. I znalački je razgovarala s Kate o ponovnom uprizorenju Momka.

Skupocjena odjeća. Odlazak iz Hartforda u New York da bi otišla u kazalište. To nisu stvari koje si prosječan čovjek od činovničke plaće u liječničkoj ordinaciji može priuštiti.

Tom slegne ramenima i dohvati telefon. Nema koristi. Ova su pitanja znak njegovog zanimanja za nju; a istina je da ne može prestati misliti na nju. Nazvat će Alice i pitati je hoće li večeras izaći s njim na večeru. Htio ju je vidjeti. Uzeo je telefon, nazvao i čekao. Nakon što je telefon četvrti put zazvonio, uključila se telefonska sekretarica. Njezin glas, tih i ugodan, rekao je: — Dobili ste 555-1247. Molim vas, ostavite poruku pa ću vam se javiti.

Tom je oklijevao, a onda spusti slušalicu odlučivši da će je poslije nazvati. Osjećao se glupo kao nikad do tada zbog činjenice da je strašno razočaran što je nije našao.

U ponedjeljak ujutro, Sandy Savarano odabrao je let broj 1703 kompanije Worthwest iz zrakoplovne luke La Guardia u New Yorku do međunarodne zrakoplovne luke St. Paul u Minneapolisu.

Vozio se u prvom razredu, kao i iz Costa Rice gdje je sada živio. Ondašnji susjedi znali su ga kao Charlesa Austina, imućnog poslovnog čovjeka iz SAD-a koji je prije dvije godine, u četrdesetoj, prodao svoju tvrtku, otišao u mirovinu i pošao uživati u divnom životu u tropima.

Njegova dvadeset četiri godine stara žena dovezla ga je u zrakoplovnu luku u Costa Rici i natjerala ga da joj obeća da neće dugo ostati. — Koliko se meni čini, ti si u mirovini — rekla je ljupko se dureći poljubivši ga na rastanku.

— To ne znači da ću se odreći lake zarade — odgovorio je. Bio je to isti odgovor koji joj je davao prihvaćajući nekoliko sličnih poslova otkako je prije dvije godine odglumio vlastitu smrt.

— Lijep dan za letenje.

Glas je pripadao mladoj ženi oko trideset koja je sjedila pokraj njega. Po nečemu ga je malo podsjećala na Lacey Farrell. S druge strane, Farrellova mu je neprestano bila na pameti budući je ona bila razlog zbog kojeg je sada na putu za Minneapolis. Jedina osoba na svijetu koja ga može prokazati kao ubojicu, pomisli. Ne zavređuje živjeti. I neće dugo.

— Da, je — složi se kratko.

Po ženinom pogledu vidio je da joj je zanimljiv i to ga je zabavljalo. Ženama je očito privlačan. Dr. Ivan Yenkel, ruski emigrant koji mu je prije dvije godine dao ovo novo lice, bez sumnje je bio genij. Suzio mu je nos, više nije bilo kvrga koje je zaradio u popravilištu kad ga je slomio. Preoblikovao je njegovu snažnu bradu, smanjio uši i više ih priljubio uz glavu. Stanjio je nekada guste obrve i malo više ih razmaknuo. Podignuo je njegove viseće kapke i uklonio podočnjake.

Tamno smeđa kosa sada je bila boje pijeska, sitno zadovoljstvo koje si je priuštio u čast svog nadimka Sandy. Vodenoplave kontaktne leće doprinijele su njegovoj preobrazbi.

— Savršeno izgledaš, Sandy — likovao je Yenkel skinuvši posljednji zavoj. — Nitko te neće moći prepoznati.

— I neće.

Sandy je uvijek osjetio uzbuđenje kad bi se sjetio zaprepaštenja u Yenkelovim očima dok je umirao.

Nemam namjeru još jednom proći sve to, pomisli Sandy kad je uz odbojni smiješak odlučno uzeo časopis i otvorio ga.

Pretvarajući se da čita, ponavljao je svoj naum. Na dva tjedna rezervirao je sobu u hotelu Radisson Plaža na ime Jamesa Burgessa. Ako za to vrijeme ne pronađe Farrellicu, preselit će u drugi hotel. Nema potrebe izazivati znatiželju predugim boravkom u hotelu. Dobio je neke naznake gdje bi je mogao naći. U New Yorku je redovito odlazila na fitness. Ima smisla da to isto čini i u Minneapolisu pa će prošvrljati oko tih klubova. Ljudi ne mijenjaju navike.

Obožavala je kazalište. Dakle, u Orpheumu u Minneapolisu gotovo svaki tjedan je nekakvo gostovanje, pa je drugo mjesto gdje će pogledati kazalište Tyronea Guthrieja.

Jedini posao kojim se bavila bio je posao s nekretninama. Ako radi, postoji velika vjerojatnost da radi u nekoj agenciji za promet nekretninama.

Savarano je otkrio i uklonio druga dva svjedoka koji su bili u programu zaštite svjedoka. Znao je da vlada ne daje lažne preporuke — većina ljudi u

programu počinje raditi u malim poduzećima iz kojih su nekoga upoznali pa su ih uzeli na povjerenje.

Stjuardesa je upravo obavještavala putnike: — Počinje slijetanje u zrakoplovnu luku Twin Cities... uspravite sjedišta... zakopčajte sigurnosne pojaseve...

Sandy Savarano već se počeo veseliti pogledu koji će vidjeti u očima Lacey Farrell kad je ustrijeli.

Nekretnine Royce bile su smještene na uglu 50. ulice i Južne francuske avenije u Edini. Prije odlaska iz stana, Lacey je proučila kartu pokušavajući utvrditi najkraći put do tamo. Njezina je majka jednom primijetila da je pravo čudo kako je Lacey tako spretna, a nema osjećaj za snalaženje u prostoru. Što se ovoga drugoga tiče, ima potpuno pravo, pomisli Lacey vrteći glavom. U New Yorku je bilo lako, ona i klijent uzeli bi taksi koji ih je odveo gdje god su htjeli. Međutim, razvučeni grad poput Minneapolisa, s tako mnogo raštrkanih stambenih naselja, bio je nešto sasvim drugo. Kako ću uopće voditi ljude da pogledaju neki posjed kad se svakih pet minuta izgubim, pitala se.

No, pomnjivo slijedeći kartu, stigla je do ureda, a da je samo jednom krivo skrenula. Parkirala je auto, a onda kratko stajala pred ulazom u Nekretnine Royce, gledajući unutra kroz široka staklena vrata.

Vidjela je da je uredski prostor malen, ali zgodno uređen. Zidovi recepcije bili su obloženi hrastovom oplatom na kojoj su visjele fotografije kuća, pod je bio prekriven vedrim crveno-plavim kockastim sagom, na njemu je stajao klasični stol i po svemu sudeći udobne kožnate stolice.

Iz recepcije se kratkim hodnikom išlo u jednu kancelariju. Kroz otvorena vrata mogla je vidjeti jednu ženu koja je ondje radila za pisaćim stolom.

Da vidimo, pomisli duboko udahnuvši. Ako uspješno odigram ovu predstavu, moći ću nastupati na Broadwayu. Odnosno, ako se ikada vratim u New York, naravno. Kad je otvorila vrata agencije, zvončići oglasiše njezin dolazak. Žena dignu glavu, a onda je dođe pozdraviti.

— Ja sam Millicent Royce — rekla je i pružila ruku — a vi ste sigurno Alice Carroll.

Lacey se odmah svidjela. Bila je to zgodna žena oko sedamdeset čija je krupna pojava bila odjevena u dobro krojeni smeđi vuneni kostim i na čijem licu nije bilo šminke. Blistavu sijedu kosu skupila je u punđu i ta frizura podsjeti Lacey na njezinu baku.

Imala je srdačan osmijeh, ali čim je Lacey sjela, primijeti da je pronicave oči Millicent Royce pomnjivo proučavaju. Bilo joj je drago što je odlučila odjenuti kestenjastosmeđi kaputić i sive hlače. Bili su staromodni, ali lijepi — ništa luckasto, već s ukusom. Osim toga, oduvijek je vjerovala da joj ta odjeća donosi sreću pri prodaji. Možda joj sad pomogne da dobije posao.

Millicent Royce rukom joj pokaže da sjedne, a onda i sama sjedne na stolicu nasuprot njoj. — Slučajno je ispalo da danas imam stvarno puno posla —

reče ispričavajući se — pa nemam mnogo vremena. Recite mi nešto o sebi, Alice.

Lacey je imala osjećaj da se nalazi u prostoriji za ispitivanje s reflektorom usmjerenim u oči. Dok je ona pričala, Millicent Royce nije skidala pogled s nje. — Da vidimo. Upravo sam navršila tridesetu. Zdrava sam. Život mi se jako promijenio u posljednjih godinu dana.

Sam Bog zna da je to istina, pomisli Lacey. — Iz Hartforda sam u Connecticutu, a nakon završenog koledža, osam sam godina radila kod jednog liječnika koji je nedavno otišao u mirovinu.

— Koju vrstu posla? — pitala je gđa. Royce.

— Na recepciji, uobičajene uredske poslove, malo s računima, popunjavala sam medicinsku dokumentaciju.

— Onda znate raditi na računalu?

— Znam. Promatrala je kako stara žena pogledava računalo na stolu na recepciji. Pokraj njega je stajala hrpa papira.

— Posao uključuje: javljanje na telefon, sređivanje ponuda, priprema letaka za nove objekte, pozivanje mogućih kupaca kad se pojavi nova kuća ili stan, pomoć pri obilasku kuća. Prodaja ne. To je moj posao. Ali moram vas pitati. Zbog čega mislite da će vam se svidjeti trgovina nekretninama?

Zato jer volim povezivati ljude i prostore, pomisli Lacey. Volim dobro pogoditi i gledati kako čovjeku zaškri u očima kad ga dovedem u kuću ili stan koji točno odgovara onome što on ili ona želi. Volim mešetarenje koje počinje kad se utvrđuje cijena.

Odagnavši takve misli, reče: Znam da više ne želim raditi u liječničkoj ordinaciji, a oduvijek me je privlačio vaš posao.

— Razumijem. Dobro, dajte da nazovem vašeg umirovljenog liječnika pa ako on jamči za vas, a sigurna sam da hoće, onda ću vam, recimo to tako, pružiti priliku. Imate li njegov broj?

— Nemam, promijenio ga je i više ga nema u imeniku. Nikako nije htio da ga zovu bivši pacijenti.

Po laganom mrštenju, Lacey je znala da Millicent Royce smatra njezine odgovore previše neodređenima.

Sjeti se što joj je rekao George Svenson: — Ponudite da ćete nekoliko tjedana, možda čak i mjesec dana, raditi bez naknade.

— Imam prijedlog — reče Lacey. — Mjesec dana ne morate mi ništa platiti. Nakon toga reći ćete mi da nema ništa od posla, ako ustanovite da nisam za to.

Izdržala je prodorni pogled Millicent Royce, a da nije ni trepnula. — Nećete požaliti — reče tiho.

Gospođa Royce slegne ramenima. — U Minnesoti, zemlji jezera, to je ponuda koju ne mogu odbiti, i to se zna.

Zašto gospodin Landi nije prije obaviješten o tome? — pitao je Steve Abbott tiho.

Bio je ponedjeljak popodne. Abbott je ustrajao na tome da prati Jimmyja u 19. policijsku postaju na sastanak s detektivima Sloaneom i Marsom.

— Želim znati što se događa! — rekao mu je Jimmy to jutro, a bijes mu se odražavao ne samo u glasu već i na licu. — Nešto se događa. Policija mora znati gdje je Lacey Farrell. Nije mogla samo tako nestati. Ona je svjedok ubojstva!

— Jesi li ih nazvao? — pitao je Steve.

— Naravno da jesam. Ali kad pitam za nju, jednostavno kažu da od Parkera i Parkera tražim drugog agenta koji će preuzeti prodaju stana. A ja ne zovem zbog toga. Zar misle da me to muči, da zovem zbog love? Glupost! Rekao sam im da stižem i da hoću odgovore.

Abbott je znao da je micanje Heatherinog lika sa zidnih slikarija kod Jimmyja Landija samo pojačalo bijes i potištenost. — Idem s tobom — bio je uporan.

Kad su stigli, detektivi Sloane i March odveli su ih u prostoriju za ispitivanje. Nevoljko su priznali da su stavili Lacey Farrell u savezni program za zaštitu svjedoka jer ju je netko pokušao ubiti.

— Pitam vas, zašto gospodin Landi nije ranije bio obaviješten o tome što se dogodilo gospođici Farrell — ponavljao je Abbott. — Tražim odgovor.

Sloane uze cigaretu. — Gospodine Abbott, uspio sam uvjeriti gospodina Landija da se istraga nastavlja i to je točno. Nećemo odustati dok ne pronađemo i ne osudimo ubojicu Isabelle Waring.

— Pričate mi izmišljotine o nekom čovjeku čija je specijalnost da kao mogući kupac ulazi u skupe stanove, a onda se vraća opljačkati ih — kaza Jimmy planuvši još jednom. — Tada ste mi rekli da je Isabelle ubijena samo zato što se našla u krivo vrijeme na krivom mjestu. Sad mi govorite da je ta Farrellica stavljena u program za zaštitu svjedoka i priznajete da vam je pred nosom ukraden Heatherin dnevnik, ovdje, u ovoj postaji. Nemojte se igrati sa mnom. Ovo ubojstvo nije bilo slučajno i vi to znate od prvog dana.

Eddie Sloane vidio je bijes i gađenje koji su plamtjeli u očima Jimmyja Landija. Ne krivim ga, pomisli detektiv. Njegova je bivša žena mrtva; mi smo izgubili nešto što je bilo namijenjeno njemu, a moglo je biti ključni dokaz; žena koja je dovela ubojicu u stan njegove bivše žene, nestala je. Suosjećam s njim jer znam kako bih se ja osjećao.

Za oba detektiva, ova četiri mjeseca otkako je one večeri u listopadu iz Istočne sedamdesete ulice broj 3 za njih stigao poziv, bili su grozni. Kako se slučaj razvijao, Eddie je bio zahvalan što okružni tužitelj vodi paralelnu istragu s uredom državnog tužitelja Baldwina. Okružni tužitelj odlučno je tražio da njujorška policija ostane raditi na slučaju.

— Ubojstvo se dogodilo na području 19. policijske postaje — rekao je Baldwinu — i svidjelo se to vama ili ne, za sada mi radimo na tome. Obavještavat ćemo vas o svemu što saznamo, naravno, ali morate i vi nas. Kad

uhvatimo Savarana, zajedno ćemo raditi na nagodbi ako pristane na suradnju. Ali surađivat ćemo samo onda, ponavljam, samo onda ako nas nećete pokušavati izigrati. Ovaj nam je slučaj veoma važan i namjeravamo i dalje ostati na njemu.

— Nisu to izmišljotine, gospodine Landi — reče Nick Mars živo. — Želimo pronaći ubojicu gospođe Waring baš kao i vi. Ali da gospođica Farrell iz stana Isabelle Waring nije uzela taj dnevnik, očito s namjerom da ga da, vama, možda bismo došli mnogo dalje s istragom.

— Ali meni se čini da je dnevnik ukraden nakon što je dospio ovamo — kaza Steve Abbott tihim prijetećim glasom. — Hoćete li reći da je gospođica Farrell možda nešto mijenjala u dnevniku?

— To ne vjerujemo, ali ne možemo biti sigurni — prizna Sloane.

— Budite iskreni prema nama, detektive. U štošta niste sigurni osim u to da ste spetljali istragu — plane Abbott čiji je bijes sada bio očit. — Idemo, Jimmy. Mislim da je vrijeme da unajmimo vlastitog istražitelja. Dok policija to ima preko sebe, sumnjam da ćemo ikada saznati što se događa.

— To sam trebao učiniti istoga trenutka kad sam dobio obavijest o Isabelle! — reče Jimmy Landi dignuvši se na noge. — Želim presliku kćerina dnevnika koju sam vam dao, prije nego što i to izgubite.

— Napraviti ćemo ih još — kaza Sloane mirno. — Nick, daj gospodinu Landiju primjerak koji nam je dao.

— Odmah, Eddie.

Dok su čekali, Sloane reče: — Gospodine Landi, izričito ste nam rekli da ste pročitali dnevnik prije nego što ste nam ga dali. Jimmy Landi smrknuto pogleda. — Jesam.

— Rekli ste da ste ga pomnjivo pročitali. Kad sada razmišljate o tome, što biste rekli, je li to točno?

— Što znači pomnjivo? — upita Jimmy prilično razdražljivo. — Pogledao sam ga.

— Gledajte, gospodine Landi — kaza Sloane — ja samo mogu pretpostavljati koliko vam je sve ovo teško, ali zamolit ću vas da ga sada pomnjivo pročitate. Prošli smo ga uzduž i poprijeko kako smo najbolje znali i umjeli, a osim nekoliko dvosmislenih rečenica na prvim stranicama, o upletenosti u neki incident koji se dogodio na West Sideu, nismo pronašli ništa što bi nam barem malo moglo pomoći. Ali ostaje činjenica da je gospođa Waring rekla Laeey Farrell da će na tim stranicama naći nešto što bi moglo biti dokaz da smrt vaše kćeri nije bila nesretni slučaj.

— Isabelle bi pronašla nešto sumnjivo i u molitveniku — reče Jimmy odmahujući glavom.

Sjedili su u tišini dok se Nick Mars nije vratio u sobu za ispitivanje s velikom kovrtom koju pruži Landiju.

Jimmy je zgrabi i otvori. Izvadivši njezin sadržaj, pregleda ga, a onda stane na posljednjoj stranici. Pročita je pa se zagleda u Marsa. — Što sad pokušavate izvesti? — upita.

Sloane je imao mučan osjećaj da će uskoro čuti nešto što ne želi.

— Odmah vam mogu reći da je ovdje bilo više stranica — kaza Landi. — Posljednjih nekoliko stranica u kompletu koji sam vam dao nije bilo napisano na papiru s crtama. Sjećam se toga jer su bile zamrljane. Pravi primjerci stranica sigurno su bili zamrljani krvlju... Nisam ih mogao gledati. Onda, gdje su? Jeste li i njih izgubili?

Po dolasku u mineapolisku zrakoplovnu luku St. Paul, Sandi Savarano otišao je ravno do mjesta gdje se podiže prtljaga i uzeo svoj teški crni kovčeg. Zatim je pronašao muški zahod i zaključao se u jednu od kabina. Ondje je položio kovčeg na školjku i otvorio ga. Izvadio je džepno ogledalo i zatvoreni kovčežić u kojem je imao sijedu periku, guste sijede obrve i okrugle naočale s okvirom od kornjačevine.

Izvadio je kontaktne leće, otkrivajući kao ugljen smeđe oči, a onda je spretnim pokretom stavio periku na glavu, počešljavši je tako da mu je kosa prekrila dio čela, prilijepio je obrve i stavio naočale.

Olovkom za oči po čelu i rukama nacrtao je staračke pjege. Gurnuvši ruke sa svake strane kovčega, izvadio je ortopedske cipele i njima zamijenio Guccijeve mokasine koje je nosio.

Na posljatku je raspakirao široki ogrtač od tvida s debelo podstavljenim ramenima, a u torbu je stavio ogrtač marke Burberry koji je imao kad se iskrcao iz zrakoplova.

Čovjek koji je izašao iz kabine izgledao je dvadeset godina starije i potpuno drukčije od čovjeka koji je ušao u nju.

Zatim je Sandy otišao do šaltera za unajmljivanje automobila gdje ga je čekao automobil predbilježen na ime Jamesa Burgessa iz Philadelphije. Otvorio je novčanik, izvadio vozačku dozvolu i kreditnu karticu. Vozačka je bila dobra krivotvorina; kreditna kartica bila je prava; za njega je otvoren račun na ime Burgess.

Na izlazu iz terminala gdje se pridružio skupini ljudi koji su na zavoju čekali autobus koji će ih odvesti do prostora gdje su se preuzimali rent-a-car automobili, dočeka ga hladan, svježi zrak. Čekajući, proučavao je plan grada pokušavajući zapamtiti pravce koji vode u grad i iz grada, a koje je službenik označio, i procijeniti koliko mu za koji treba vremena. Volio je sve pomnjivo pripremiti. Njegova je krilatica bila — nikakvih iznenađenja. Zbog čega ga je neočekivani dolazak te Farrellice u stan Isabelle Waring još više uzrujavao. Ostao je iznenađen pa je pogriješio dopustivši joj da se izvuče.

Znao je da samo tome što je obraćao pozornost na sitnice može zahvaliti da je još uvijek slobodan čovjek, dok su toliki momci, njegove kolege iz popravnog doma, služili dugogodišnje zatvorske kazne. Zadrhti pri samoj pomisli na to.

Zatvaranje vrata ćelije... Buđenje sa spoznajom da je ondje zatočen i da će uvijek biti tako... Osjećaj da mu se zidovi i strop približavaju, pritišću ga, guše...

Sandy osjeti kako mu ispod pramenova kose koji su mu bili tako pomnjivo počesljani, na čelo izbijaju graške znoja. Meni se to neće dogoditi, obeća samome sebi. Prije bih umro.

Autobus se približavao. Nestrpljivo digne ruku kako bi bio siguran da će se vozilo zaustaviti. Bio je nestrpljiv da krene, nestrpljiv da započne potragu za Lacey Farrell. Dok god je živa, predstavlja trajnu prijetnju njegovoj slobodi.

Kad se autobus zaustavio da ga primi, osjeti da ga je nešto udarilo straga po nogama. Okrenuo se i našao oči u oči s mladom ženom koja je sjedila pokraj njega u zrakoplovu. Njezin kovčeg se prevrnuo na njega.

Pogledi im se sretoše i on duboko udahnu. Bili su udaljeni samo nekoliko centimetara pa ipak, na njezinom licu nije bilo ni traga prepoznavanja. Ispričavajući se osmjehnula se. — Oprostite — rekla je.

Vrata autobusa su se otvorila. Savarano je ušao svjestan da je ova nespretna žena upravo potvrdila da će se ovako prerušen moći približiti Farrellici bez bojazni da će ga prepoznati. Ovaj put neće imati priliku pobjeći. To je pogreška koju neće ponoviti.

Kad je Millicent Royce pristala zaposliti je na dobrovoljnoj osnovi, Lacey predloži da ostane ostatak popodneva, upozna se s podacima u računalu i pregleda gomilu pošte koja je stajala na pisaćem stolu na recepciji.

Nakon četiri mjeseca izvan ureda, bilo je pravo zadovoljstvo sjediti za pisaćim stolom, pregledavati ponudu nekretnina, upoznavati se s cijenama kuća na području koje je pokrivala ova agencija.

U tri sata, gđa Royce pvela je jednog mogućeg kupca u razgledavanje stana pa je zamolila Lacey da preuzme telefonske pozive.

Prvi je poziv završio gotovo pogubno. Javila se: — Nekretnine Royce, Lace...

Poklopila je slušalicu i zurila u telefon. Gotovo je odala svoje pravo ime. Malo poslije, telefon je opet počeo zvoniti.

Mora se javiti. To je vjerojatno ista osoba. Što da kaže?

Glas s druge strane djelovao je malo ljutit. — Izgleda da nas je nešto prekinulo — reče Lacey neuvjerljivo.

Sljedećih sat vremena telefon je neprestano zvonio, a Lacey je pomnjivo riješila sve pozive. Tek je poslije, kad su nazvali od zubara da potvrde dogovor koji je imala Millicent Royce za sljedeći tjedan, shvatila da povratak u poznato okruženje može biti opasan. Iz predostrožnosti je pregledala sve poruke koje je zapisala. Nazvala je neka žena i rekla da joj je muž premješten u Minneapolis i da joj je prijateljica predložila da nazove agenciju Royce da joj pomogne pronaći kuću.

Lacey je postavila uobičajena pitanja za jednog posrednika nekretninama: do koje cijene, koliko spavaćih soba, ima li nekih ograničenja vezanih za starost kuće, znači li joj što blizina škole, zavisi li kupnja od prodaje sadašnje kuće?

Čak je odgovore zapisala kraticama uobičajenim za jednog posrednika: min 4ss/5god./po prod./sred. grada.

Bila sam ponosna na samu sebe, mislila je zapisujući ženino ime i telefonski broj na drugi list papira, pomnjivo prikrivajući svoje poznavanje tog posla. Na kraju je dodala »vjerojatno dobar kupac jer se mora odmah preseliti«. Možda čak i to zvuči kao da previše toga zna, pomisli, ali odluči ostaviti tako jer je vidjela da Millicent Royce upravo dolazi.

Gđa Royce izgledala je umorno i bila je zadovoljna kad je dobila poruke i vidjela kako joj je Lacey razvrstala poštu. Bilo je skoro pet sati. — Vidimo se sutra, Alice? U njezinom glasu javio se tračak nade.

— Svakako — kaza joj Lacey. — Ali imam dogovor za ručak koji ne mogu odgoditi.

Na povratku u grad, Lacey osjeti kako je obuzima tuga. Kao i obično, nije imala nikakav dogovor za tu večer i zgadi joj se pomisao da se mora vratiti u stan i prirediti još jedan obrok za jednu osobu.

Idem u teretanu pa ću malo vježbati, odluči. Možda me vježbanje i jutarnje trčanje dovoljno umori da zaspim.

Kad je stigla u teretanu, Ruth Wilcox joj mahne da dođe do nje. — Pogodi što — reče joj zagonetnim glasom. — Tom Lynch bio je istinski razočaran kad se danas popodne nisi pojavila. Čak je došao do mene i pitao jesi li ranije bila ovdje. Alice, mislim da mu se sviđaš.

Ako je to točno, onda mu se sviđa netko tko u stvari ne postoji, pomisli Lacey uz osjećaj gorčine. Ostala je u teretani samo pola sata, onda se odvezla kući. Signalna žaruljica na telefonskoj sekretarici je žmirkala. Tom je zvao u pola pet. — Alice, mislio sam da ću vas vidjeti u teretani. U petak navečer bilo mi je lijepo. Ako čujete ovu poruku do sedam pa ako ste raspoloženi za večeru, nazovite me. Moj broj je...

Lacey pritisne tipku STOP i izbrisa poruku, a da nije pričekala da čuje Tomov telefonski broj. Lakše to nego da provede još jednu večer lažući nekome s kim bi se u drukčijim okolnostima rado viđala.

Za večeru si je napravila topli sendvič. Baš krepka hrana, pomisli. Zatim se sjeti — to sam jela večer prije nego što je umrla Isabelle Waring. Isabelle je nazvala, a ja se nisam javila. Bila sam umorna i nisam htjela razgovarati s njom.

Lacey se sjeti da je na poruci koju je ostavila na telefonskoj sekretarici Isabelle rekla da je pronašla Heatherin dnevnik i izjavila da ju je nešto u njemu ponukalo da pomisli da možda ima dokaz da Heatherina smrt nije bila nesretni slučaj.

Ali sljedeće jutro kad me je nazvala u ured, nije htjela govoriti o tome, sjetila se Lacey. A onda je, kad sam dovela Curtisa Caldwellu u stan, ostala u knjižnici čitati dnevnik. A nekoliko sati poslije bila je mrtva.

Slike u glavi odjednom su prijetele da će je ugušiti dok je gutala posljednji zalogaj sendviča: Isabelle u knjižnici plače čitajući Heatherin dnevnik. Isabelle posljednjim dahom preklinje Lacey da preda dnevnik Heatherinom ocu.

Što me to muči, pitala se Lacey? Nešto u vezi s knjižnicom tog posljednjeg popodneva, nešto što sam primijetila dok sam u njoj razgovarala s Isabelle. Što je to bilo? Vrtjela je u glavi događaje tog popodneva, trudeći se uhvatiti sliku koja joj je izmicala iz glave.

Konačno je odustala. Jednostavno, nije se mogla sjetiti.

Pusti sad to, kaza Lacey samoj sebi. Poslije ću pokušati svoj mozak prebaciti na program traži-nađi. Uostalom, mozak je neka vrst računala?

Te noći u snu je vidjela blijedu sliku Isabelle kako drži zeleno pero i plače čitajući Heatherin dnevnik u posljednjim satima svog života.

Nakon što je u hotelu Radisson Plaža uzeo sobu, jedan blok kuća udaljenom od trgovačkog centra Nicolette, Sandy Savarano proveo je ostatak prvog dana u Minneapolisu pretražujući telefonski imenik radeći popis klubova za rekreaciju i dvorana na području grada.

Na drugom popisu nalazile su se tvrtke za promet nekretninama, stavljajući u poseban stupac one u čijim je oglasima bilo naznačeno da su specijalizirani za kupoprodaju poslovnih prostora. Znao je da Lacey Farrell u pronalaženju posla neće moći koristiti nikakve preporuke, a velika je vjerojatnost da te tvrtke neće htjeti zaposliti nekoga čiju prošlost ne mogu barem nekako provjeriti. Sutra će početi nazivati one druge.

Njegova je zamisao bila jednostavna. Jednostavno će reći da provodi neslužbeno istraživanje za Državnu udruhu trgovaca nekretninama jer postoji sve više dokaza da se osobe između dvadeset pete i trideset pete ne upuštaju u poslove s nekretninama. Istraživanjem se traže odgovori na dva pitanja: Je li agencija u posljednjih šest mjeseci zaposlila nekoga iz te dobne skupine kao posrednika, tajnika ili recepcionara, a ako je, radi li se o muškoj ili ženskoj osobi?

Za rekreacijske klubove i dvorane morat će smisliti nešto drugo. Takva pitanja ondje ne bi prošla budući da je većina ljudi koja onamo odlazi te dobi. To znači da će pronalaženje Farrellice preko klubova biti mnogo opasnije.

Morat će sam otići onamo, praveći se da ga zanima pristupanje klubu, a onda pokazati Farrellicinu sliku. Fotografija je bila stara, izrezana iz njezinog fakultetskog godišnjaka, ali bila si je slična. Reći će da je ona njegova kći koja je otišla od kuće nakon obiteljske svađe. Pokušava je naći jer je majka bolesna od brige za nju.

Nije očekivao mnogo od provjera klubova za rekreaciju, ali srećom, nije ih bilo mnogo u blizini podzemne željeznice pa mu to neće oduzeti mnogo vremena.

U pet do deset Sandy je bio spreman krenuti u šetnju. Trgovački centar sada je bio u mraku, izlozi pomodnih trgovina više nisu blistali.

Sandy je znao da je rijeka Mississippi blizu. Skrenuo je desno i krenuo u tom smjeru, usamljeni lik koji bi običnom promatraču izgledao kao čovjek šezdesetih godina koji vjerojatno ne bi trebao noću šetati sam.

Obični promatrač ne bi imao pojma koliko je njegova briga neosnovana budući da je na toj šetnji Sandy Savarano počeo osjećati ono čudesno uzbuđenje koje ga je uvijek obuzimalo kad je vrebao žrtvu i kad je osjetio da se približava prebivalištu progonjene osobe.

U utorak ujutro, kad je u devet sati Millicent Royce stigla, Lacey je već čekala ispred Nekretnina Royce.

— Plaća nije tako dobra — reče Millicent Royce smiješeći se.

— Tako smo se dogovorile — odgovori Lacey. — A mogu vam reći da mi se posao sviđa.

Gđa Royce otključa i otvori vrata. Unutra ih dočeka toplina.

— Hladnoća Minnesote u zraku — reče Royceova. — Kao prvo, pristavit ću kavu. Kakvu volite?

— Crnu, molim.

— Regina, moja pomoćnica koja je otišla na porodni, stavljala je dvije pune žličice šećera, a nikada nije dobila ni grama. Rekla sam joj da je to ozbiljan razlog da je zamrzim.

Lacey se sjeti Janey Boyd, tajnice kod Parkera i Parkera, koja je uvijek grickala kekse ili čokoladu, a ostala je broj trideset osam.

— Postoji jedna takva djevojka kod... Zaustavi se. — Kod liječnika — završi, a onda brzo doda. — Nije dugo ostala. Baš dobro. Davala je loš primjer.

Recimo da se Millicent Royce uhvati toga i zatraži da nazove kolegicu s posla da joj ona da svoju preporuku. Budi oprezna, kaza Lacey samoj sebi, budi oprezna.

Uto je, kao dobrodošao prekid, stigao prvi telefonski poziv tog jutra.

U dvanaest je Lacey otišla na dogovoreni ručak s Kate Knowles. — Vratit ću se do dva — obeća — a ubuduće ću pojesti sendvič na poslu pa ako želite dogovoriti sastanke izvan tvrtke, bit ću ovdje.

Stigla je u Radisson u 12,25 i vidjela da je Kate već za stolom i da žvače pecivo. — Meni je ovo i doručak, i ručak — rekla je Lacey — pa sam počela. Nadam se da te ne smeta.

Lacey je sjela na stolicu nasuprot njoj. — Ni najmanje. Kako ide predstava?

— Izvrsno.

Obje su naručile omlet, salatu i kavu. — To se traži — naceri se Kate. — Moram priznati da postajem znatiželjna. Jutros sam razgovarala s Tomom i rekla sam mu da idemo na ručak. Rekao je da bi nam se, da može, rado pridružio i da te pozdravlja.

Kate uze još jedno pecivo. — Tom mi je ispričao da si se tek tako odlučila pokupiti i doseliti ovamo, da si ovdje bila samo jednom kao dijete. Po čemu ti se ovo mjesto tako urezalo u pamćenje?

Na pitanje odgovori protupitanjem.

— S kazalištem si često na putu — kaza Lacey. — Zar neke gradove ne pamtiš bolje od drugih?

— O, svakako. One lijepe, kao što je ovaj i one koji nisu tako lijepi. Da ti ispričam o jednom koji mi se nikad nije svidio...

Lacey otkrije da se opušta uz Kateinu priču, da uživa slušajući je. Mnogi ljudi iz svijeta show-businessa su takvi, pomisli Lacey sjetno. Tata je imao isti dar; on je bio u stanju i popis za nabavu učiniti zanimljivim.

Uz drugu šalicu kave, uspjela je skrenuti razgovor na Billa, prijatelja kojeg je Kate spomenula. — Onu večer si spominjala nekoga s kim se sastaješ — počela je. — Bili i još nekako, zar ne?

— Bili Merrill. Drag momak. Mogao bi čak biti i onaj pravi, iako po onome kako se stvari razvijaju možda nikada neću saznati. Ali, truditi ću se — Kateine oči zasjaše. — Poteškoća je u tome što sam stalno na putu, a i on mnogo putuje.

— Čime se bavi?

— Bankar je, bavi se ulaganjima i gotovo neprestano putuje u Kinu.

Bože, ne daj da je sada u Kini, molila je Lacey. — U kojoj banci radi, Kate?

— Chase.

Lacey je naučila paziti na iskru iznenađenja u očima koja joj je govorila da je izazvala pozornost. Kate je bistra. Osjetila je da izvlači obavijesti iz nje. Saznala sam što me je zanimalo, pomisli Lacey. Pustiti ću Kate da dalje priča.

— Mislim da je za tebe najbolje rješenje dobiti ulogu u nekom broadwayskom hitu koji će se davati deset godina — primijeti.

— E, to ti je pametno — reče Kate uz osmijeh. — Kad bi se to dogodilo pala bi mi sjekira u med. Kad bih mogla, voljela bih stalno boraviti u New Yorku. Prvenstveno zbog Billa, naravno, a jasno je da će za nekoliko godina Tom završiti ondje. Očito ide prema uspjehu i u New Yorku će se skrasiti. Za mene bi to bilo vrhnje na šlag. Oboje smo jedinci pa smo bili više kao braća i najbolji prijatelji nego bratić i sestrična. Uvijek mi je pomagao. Uz to, Tom je po naravi takav da osjeti kad čovjek treba pomoć.

Pitam se je li me zato prošli tjedan izveo, a jučer nazvao, pomisli Lacey. Zatraži račun. — Moram juriti — objasni na brzinu. — Prvi cijeli radni dan na poslu.

Nazvala je iz govornice u predvorju i Georgeu Svensonu ostavila poruku. — Imam neke nove podatke vezane uz slučaj Heather Landi, koje moram priopćiti izravno gospodinu Baldwinu iz javnog tužiteljstva SAD-a.

Kad je zaklopila slušalicu, požuri kroz predvorje svjesna da kasni s povratkom u agenciju.

Za manje od minutu, ruka sa smeđim staračkim pjegama podigne slušalicu koja je bila još topla.

Sandy Savarano uvijek je telefonirao tako da se ne može otkriti odakle zove. Džepovi su mu bili puni sitniša. Namjeravao je odavde obaviti pet

razgovora, onda otići na drugo mjesto i obaviti još pet dok ne završi s popisom agencija za promet nekretninama.

Nazvao je, a kad se netko javio: — Nekretnine Centar — započe sa svojom pripovijesti. — Neću vam oduzeti mnogo vremena — reče. — Radim za Državnu udrugu trgovaca nekretninama. Provodimo neslužbeno istraživanje...

Po riječima javnog tužitelja SAD-a Garyja Balchvina, koje je uputio detektivu njujorške policije Edu Sloaneu, nije podnosio budale. Razbjesnio se kad ga je prošlog popodneva nazvao Sloane i obavijestio da je nestalo nekoliko stranica Landijeve preslike dnevnika njegove kćeri dok se dnevnik nalazio u policijskoj postaji. — Kako vam je uspjelo da ne nestane cijeli? — bjesnio je. — To se dogodilo s izvornikom.

Kad je Sloane ponovno nazvao nakon dvadeset četiri sata, Baldwin je ponovno dobio priliku da se istrese na njega. — Iskilavili smo se pregledavajući presliku dnevnika koju ste nam dali da bismo otkrili da nemamo baš onih nekoliko stranica koje su očito bile važne budući da se netko izložio opasnosti da vam ih digne pred nosom! Gdje ste ostavili dnevnik kad ste ga dobili? Na oglasnoj ploči? Gdje ste ostavili presliku? Nasred cestet Jeste li na njega objesili natpis 'Dokazni materijal u slučaju ubojstva. Izvolite uzeti!'

Dok je slušao njegovu paljbu, razmišljanja detektiva Eda Sloanea o tome što bi rado učinio Baldwinu, vratiše ga natrag na sat latinskog u vojnoj akademiji Xavier. Kad je propovijedao o smrtnom grijehu, sv. Pavao je upozorio »Ne nominatur in vobis« — »Nek' se među vama ne spominje.«

Baš se uklapa, pomisli Sloane, jer bolje da ne spominjem ono što bih ti volio učiniti. Ali i on je bijesan zbog činjenice da je pravi dnevnik i najvjerojatnije nekoliko stranica umnoženog nestalo iz njegove zaključane kutije za dokaze, koja se nalazila u njegovom ormaru u prostoriji koju je koristila njegova jedinica.

Jasno da je on za to kriv. Ključeve kutije i ormara nosio je na privjesku koji je držao u džepu sakoa. A sako je uvijek skidao tako da je doslovce svatko mogao izvaditi privjesak s ključevima iz džepa, napraviti duplikate i vratiti ključeve prije nego što uopće primijeti da ih nema.

Nakon nestanka originalnog dnevnika, promijenjene su brave. Ali zadržao je naviku da ostavlja ključeve u sakou koji je prebacio preko naslona stolice za svojim stolom.

Ponovno se usredotočio na telefonski razgovor. Baldwin je konačno ostao bez daha pa je Sloane iskoristio priliku da mu upadne u riječ. — Gospodine, jučer sam vam javio o tome jer vi to trebate znati. Danas vas zovem jer, iskreno rečeno, uopće nisam siguran da je Jimmy Landi pouzdan svjedok po tom pitanju. Jučer je priznao da je jedva prelistao dnevnik kad mu ga je gospođica Farrell dala. Uz to, imao ga je samo jedan dan ili tako nešto.

— Ma, dnevnik nije tako opširan — prasne Baldwin. — Može ga se pomnjivo pročitati za samo nekoliko sati.

— Ali on to nije učinio, u tome je stvar — naglasi Sloane zahvalno kimnuvši Nicku Marsu koji je upravo spustio šalicu čaja na njegov stol. — Također prijete da će nam zagorčati život jer će, kako kaže, dovesti vlastitog istražitelja. A Landijev ortak, Steve Abbott, koji je došao s njim na sastanak, pružao mu je punu podršku.

— Ne krivim Landija — izdere se Baldwin. — Još jedan istražitelj na ovom slučaju možda ne bi bila loša zamisao, pogotovo zato što vi izgleda tapkate na mjestu.

— Znae da to nije točno. Samo će nam smetati. Ali u ovom trenutku izgleda da se to neće dogoditi. Abbot me je upravo zvao — kaza Sloane. — Na neki način se ispričavao. Rekao je da, kad bolje razmisli, može biti da se Landi zabunio što se tiče tih stranica za koje misli da nedostaju. Rekao je da mu je one večeri, kad je od Lacey Farrell dobio dnevnik, bilo strašno teško početi ga čitati pa ga je ostavio. Sljedeće večeri slomio se i prije nego što ga je počeo čitati. A dan poslije, mi smo mu ga uzeli.

— Moguće da se zabunio što se tiče stranica, ali to nikada nećemo saznati, zar ne? — kaza Baldwin hladnim glasom. — Čak i da se je zabunio oko toga nedostaju li te stranice na neiscrtnom papiru ili ne, pravi dnevnik očigledno je nestao dok je bio u vašem posjedu što znači da u postaji imate nekoga tko sjedi na dvije stolice. Predlažem vam da napravite laganu čistku.

— Radimo na tome. Ed Sloane smatrao je da ne treba reći Baldwinu da je krivcu postavio zamku potajno pričajući po postaji da su se u slučaju Waring pojavili novi dokazi i da su pohranjeni u njegovom ormaru.

Baldwin zaključio razgovor. — Obavještavajte me i dalje. I nastojte sačuvati dokazni materijal koji se ubuduće pojavi u ovom slučaju. Mislite li da to možete?

— Da, mogu. A koliko se ja sjećam, gospodine, mi smo bili ti koji smo nakon provale pronašli otisak Savaranovog prsta na vratima Farrelličinog stana — vrati mu istim tonom Sloane. — Čini mi se da su vaši istražitelji ustanovili da je mrtav.

Prekinuta veza s uredom javnog tužitelja SAD-a potvrdila je detektivu Edu Sloaneu da je uspio dirnuti Baldwina u živac. Jedan nula za dobre momke, pomisli.

Ali bila je to Pirova pobjeda i on je to znao.

Ostatak popodneva osoblje Garaja Baldwina trpjelo je posljedice njegove ljutnje zbog zbrljane istrage. A onda se njegovo raspoloženje iznenada promijenilo kad je primio glas da zaštićena svjedokinja, Lacey Farrell, ima za njega neke nove podatke. — Čekat ću koliko god treba, ali pobrinite se da me još večeras spojite s njom — rekao je Georgeu Svensonu u Minneapolisu.

Potaknut pozivom, Svenson se odvezao do Laceyine zgrade i čekao je u svom autu. Kad je došla kući s posla, nije joj pružio priliku ni da uđe. — Čovjek

cupka s noge na nogu čekajući da vas čuje — reče — zato ćemo to odmah obaviti.

Odvezli su se u njegovom autu. Svenson je po prirodi bio šutljiv čovjek i izgleda da nije imao potrebe za čavrljanjem. Tijekom njezine poduke na sigurnom mjestu u Washingtonu, Lacey su uvjerali da savezni šerifi mrze program zaštite svjedoka, da im je mrsko baviti se sa svim tim preseljenim osobama. Imali su osjećaj da su zaglibili na poslu koji je, u osnovi, bio posao dadilje.

Od prvog dana u Minneapolisu, Lacey je čvrsto odlučila, budući da nije ugodno ovisiti o neznancu, da mu neće dati razlog da je smatra suviše napornom. Za četiri mjeseca koliko je bila ondje, jedini neobičan zahtjev postavljen Svensonu bio je taj da joj dopusti kupiti namještaj na rasprodaji starog namještaja radije nego u trgovini.

Sada je Lacey imala osjećaj da je donekle stekla Svensonovo poštovanje. Dok je vozio kroz sve gušći večernji promet prema sigurnom telefonu, pitao ju je za posao.

— Sviđa mi se — kaza mu Lacey. — Kad radim, osjećam se kao potpuna osoba.

Njegovo gundanje shvati kao odobravanje i pohvalu.

Svenson je bio jedina osoba u cijelom gradu, kojoj je mogla ispričati kako je skoro briznula u plač kad joj je Millicent Royce pokazala sliku svoje petogodišnje unučice, odjevene u baletnu haljinicu. Toliko ju je podsjećala na Bonnie da ju je obuzela gotovo nepodnošljiva čežnja za domom. Ali, naravno, neće mu to reći.

Vidjevši fotografiju djeteta Bonniene dobi, Lacey strašno poželje ponovno vidjeti svoju nećakinju. Kad je vidjela sliku, po glavi joj se počela motati jedna prastara pjesma s početka stoljeća: *My bonnie lies over the ocean, my bonnie lies over the sea... bring back, bring back, oh, bring back my bonnie to me...*

Ali Bonnie nije s druge strane oceana, kaza Lacey samoj sebi. Udaljena je oko tri sata leta, a ja se upravo spremam javnom tužitelju SAD-a dati neke obavijesti koje bi mi mogle pomoći da se uskoro nađem u zrakoplovu koji će me odvesti kući.

Vozili su uz jedno od brojnih jezera koja su bila razasuta po cijelome gradu. Posljednji snijeg padao je prije tjedan dana, ali još uvijek je sačuvao prvobitnu bjelinu. Počele su se pojavljivati zvijezde, sjajne i blistave na svježem večernjem zraku. Lijepo je ovdje, pomisli Lacey. Pod drugim okolnostima, savršeno bih dobro razumjela zašto bi netko ovdje poželio živjeti, ali ja hoću kući. Moram otići kući.

Za večerašnji razgovor osigurali su sigurnu vezu iz jedne hotelske sobe. Prije nego što je uspostavio vezu, Svenson je rekao Lacey da će čekati u hotelskom predvorju dok ona razgovara s Baldwinom.

Lacey je zaključila da se na drugoj strani netko javio odmah čim je telefon zazvonio; čak je čula kako se Gary Baldwin predstavio.

Svenson joj pruži slušalicu. — Sretno — promrmljao je na odlasku.

— Gospodine Baldwin — počela je — hvala vam što ste mi omogućili da se tako brzo čujemo. Imam neke obavijesti za koje mislim da bi mogle biti veoma važne.

— Nadam se da jesu, gospođice Farrell. O čemu se radi? Lacey se oneraspoloži i razljuti. Ne bi ga boljelo da me pita kako sam, pomisli. Ne bi ga boljelo da bude pristojan. Nisam ovdje zato što to želim. Tu sam zato jer vi niste u stanju uhvatiti ubojicu. Nisam ja kriva što sam svjedok ubojstva.

— Radi se o tome — rekla je, izgovarajući riječi oprezno i polagano kao da u protivnom neće shvatiti što mu govori — da sam saznala da je Rick Parker, sjećate se Ricka Parkera, on je jedan od Parkera i Parkera, i Parker za kojeg sam radila, na skijanju bio u istom motelu u kojem je bila i Heather Landi samo nekoliko sati prije nego što je Heather poginula i da je izgledala prestrašeno, u najmanju ruku veoma uznemireno, kad ga je spazila.

Nasta duga stanka, a onda Baldwin upita: — Kako ste samo uspjeli doći do tog podatka u Minnesoti, gospođice Farrell?

Lacey odjednom spozna da mu to ne želi otkriti prije nego što obavi jedan telefonski razgovor. Nikada nije nikome priznala da je za sebe napravila jedan primjerak dnevnika Heather Landi prije nego što ga je predala detektivu Sloaneu. Već su joj zaprijetili da će protiv nje podignuti optužnicu jer je iz Isabellinog stana uzela pravi dnevnik. Znala je da joj neće povjerovati da je potajno umnožila još jedan zato što je obećala Isabelle da će ga pročitati.

— Pitao sam vas kako ste došli do tog podatka, gospođice Farrell — reče Baldwin, podsjetivši je glasom na osobito zajedljivog ravnatelja kojeg je nekoć imala u školi.

Lacey oprezno odgovori, kao da se provlači kroz minsko polje. — Sprijateljila sam se s nekim ljudima ovdje, gospodine Baldwin. Jedan od njih pozvao me je na zabavu priređenu u čast putujuće trupe koja je davala komad Kralj i ja. Čavrljala sam s Kate Knowles, njihovom glumicom i...

— I ona je tek tako rekla da je Rick Parker bio u motelu na skijalištu u Vermontu nekoliko sati prije nego što je poginula Heather Landi. To mi hoćete reći, gospođice Farrell?

— Gospodine Baldwin — kaza Lacey, svjesna da podiže glas — hoćete li mi molim vas reći na što ciljate? Ne znam što znate o meni, ali moj otac je bio glazbenik na Broadwayu. Gledala sam i uživala u jako mnogo mjuzikla. Poznajem glazbena kazališta i ljude u njima. Kad sam razgovarala s Kate Knowles, došle smo na to da je nastupala u novoj postavi Momka, koja je prije dvije godine igrala na Broadwayu.

Razgovarali smo o toj predstavi. Gledala sam je, s Heather Landi u glavnoj ulozi.

— Niste nam rekli da ste poznavali Heather Landi — prekine je Baldwin.

— Nisam imala što reći — pobuni se Lacey. — Detektiv Sloane me je pitao jesam li poznavala Heather Landi. Odgovorila sam mu, a to je slučajno

istina, da ne, da je nisam poznavala. Samo sam je, kao i stotine, možda i tisuće posjetitelja kazališta, vidjela kako nastupa u kazalištu. Ako budem večeras u kinu gledala Roberta De Nira, trebam li vam reći da ga poznajem?

— U redu gospođice Farrell, shvatio sam — rekao je ozbiljnim glasom.
— Znači, došli ste na momka. A potom?

Lacey je desnom rukom čvrsto stezala telefonsku slušalicu. Nokte lijeve ruke zabola je u dlan podsjećajući se da ostane mirna. — Budući da je Kate bila članica glumačke ekipe, činilo mi se razumljivo da je znala Heather Landi. Pitala sam je i tako smo počele razgovarati o Heather. Sama od sebe rekla mi je da je Isabelle Waring ispitivala svakoga iz ekipe je li im se Heather činila uznemirena nekoliko dana prije smrti, a ako je, imaju li pojma što bi bilo uzrok tome.

Činilo se da se Baldwin malo smekšao. — To vam je bilo pametno. Što je rekla?

— Rekla je isto ono što zaključujem da su Isabelle rekli svi Heatherini prijatelji. Da, Heather je bila zabrinuta. Ne, nikada nikome nije rekla zašto je zabrinuta. A onda — i to je razlog zbog kojeg sam vas nazvala — Kate mi je rekla da razmišlja o tome da nazove Heatherinu majku jer se nečega sjetila. Naravno, bila je na turneji i nije znala da je Isabelle mrtva.

Još jednom je Lacey počela govoriti polagano i oprezno. — Kate Knowles ima dečka. On živi u New Yorku. Zove se Bili Merrill. Bankar je i radi za Chase. Očigledno je prijatelj Ricka Parkera, ili ga barem poznaje. Bili je rekao Kate da je na skijanju razgovarao s Heather u baru velikog motela u Stoweu popodne prije njezine smrti. Međutim, kad se pojavio Rick, ona je očito prekinula njihov razgovor i gotovo istog trenutka otišla iz bara.

— Siguran je da je to bilo popodne prije Heatherine smrti?

— Tako kaže Kate. Po njezinom shvaćanju, Heather se strašno uznemirila kad je ugledala Ricka. Pitala sam je ima li pojma zašto je otišla tako naglo, a Kate mi je rekla da je Rick očito odmah, kad se prije četiri godine doselila u New York, Heather upleo u nešto.

— Gospođice Farrell, dopustite mi da vas nešto pitam. Radili ste za Parkera i Parkera otprilike osam godina. S Rickom Parkerom. Točno?

— Točno. Ali Rick je do prije tri godine radio u poslovnici na West Sideu.

— Razumijem. I tijekom cijele te priče s Isabelle Waring, ni jednom vam nije spomenuo da je poznavao, ili možda poznavao Heather Landi?

— Ne, nije. Smijem li vas podsjetiti, gospodine Baldwin, da sam tu gdje jesam zato što mi je Rick Parker dao ime Curtisa Caldwell, koji je trebao biti iz jedne poznate odvjetničke tvrtke? Rick je jedina osoba s posla koja je razgovarala, ili je navodno razgovarala s tim čovjekom za kojeg je ispalo da je ubojica Isabelle Waring. Zar ne bi bilo prirodno da mi je, tijekom svih onih tjedana dok sam pokazivala taj stan i pričala Ricku o Isabelle Waring i njezinoj

opsjednutosti kćerinom smrću, rekao da je poznavao Heather? Ja svakako mislim da bi — naglasi.

Policiji sam predala dnevnik dan nakon Isabelline smrti, pomisli Lacey. Tada sam im rekla da sam presliku, kao što sam obećala, dala Jimmyju Landiju. Jesam li spomenula da me je Isabelle molila da ga pročitam? Ili da sam zavirila u njega? Dlanom protrlja čelo prisiljavajući se da se sjeti.

Ne smijem mu dopustiti da me pita s kim sam bila na predstavi, pomisli. U dnevniku se spominje ime Toma Lyncha i on će se toga sigurno sjetiti. Neće mu trebati dugo da shvati da sve to skupa nije slučajnost.

— Da to raščistimo — reče Baldwin. — Kažete da je čovjek koji je vidio Ricka Parkera u Stowu bankar koji radi za Chase?

— Da.

— Jesu li vam ti podaci svojevrijedno priopćeni na usputnom sastanku s gospođicom Knowles?

Lacey izgubi strpljenje. — Gospodine Baldwin, u nastojanju da vam pribavim ove podatke, tijekom ručka sam iskoristila jednu veoma dragu i nadarenu glumicu koju bih rado imala za prijateljicu. Lagala sam joj kao što moram lagati svakom živom stvoru kojeg sam upoznala u Minneapolisu, osim, naravno, Georgeu Svensonu. U mojem je interesu da pokupim sve žive podatke koje mogu, a koji bi mi možda mogli pomoći da opet postanem normalno, iskreno ljudsko biće. Da sam ja na vašem mjestu, mislim da bih puno više vremena posvetila istrazi o tome kakva je bila veza između Ricka Parkera i Heather Landi, umjesto da se ponašam kao da sam sve ovo izmislila.

— Nisam natuknuo ništa slično, gospođice Farrell. Odmah ćemo ispitati vaše navode. Međutim, morate priznati da malo zaštićenih svjedoka uspije nabasati na prijateljicu mrtve žene, a da je smrt njezine majke uzrok zbog kojeg je zaštićen.

— A malo majki je ubijeno zato jer ne vjeruju da je smrt njihove kćeri nesretan slučaj.

— Provjerit ćemo to, gospođice Farrell. Siguran sam da smo vam već rekli, ali to je veoma važno. Lijepo vas molim da i dalje budete osobito oprezni. Kažete da imate nove prijatelje, i to je u redu, ali pazite što im govorite. Neprestano, neprestano budite na oprezu. Ako samo jedna osoba zna gdje vas se može naći, morat ćemo vas preseliti.

— Ne morate se brinuti za mene, gospodine Baldwin — kaza Lacey, iako joj je opet bilo muka kad se sjetila da je rekla majci da je u Minneapolisu.

Kad je spustila slušalicu i okrenula se da izađe iz sobe, imala je osjećaj da joj sva težina ovoga svijeta pritišće leđa. Baldwin zapravo nije uvažio to što mu je rekla. Izgleda da nije povjerovao da bi to što je postojala nekakva veza između Ricka Parkera i Heather Landi imalo nekakvo značenje.

Nije bilo načina da Lacey sazna da je istog trenutka kad je spustio slušalicu, javni tužitelj SAD-a Gary Baldwin svojim pomoćnicima koji su pratili

telefonski razgovor, rekao: — Prva korisna obavijest! Parker je do grla umiješan u ovo. Zastao je i potom dodao: — A Lacey Farrell zna više nego što je rekla.

Izgleda da sam se prevario u Alice, razmišljao je Tom Lynch dok se tuširao nakon vježbanja u teretani Twin Cities. Možda se ipak ljuti što na zabavi nisam cijelo vrijeme bio uz nju. Drugi dan za redom nije se pojavila u teretani. Niti je odgovorila na njegov telefonski poziv.

Ali Kate ga je nazvala da mu ispriča o ručku s Alice, a budući da je Alice nju pozvala na ručak, barem joj je netko iz obitelji drag, reče samome sebi.

No, zašto me nije nazvala, čak i da mi kaže da nije mogla doći ili da nije na vrijeme dobila poziv za jučerašnju večeru, pitao se?

Izašao je ispod tuša i žustro se istrljao ručnikom. S druge strane, Kate je također spomenula da je Alice počela raditi. Možda mu se zato nije javila, zaključio.

A možda je u igri neki drugi muškarac?

A možda je bolesna?

Znajući da Ruth Wilcox ništa ne promakne, Tom se na odlasku zaustavio u njezinom uredu. — Ni danas se Alice Carroll nije pojavila — rekao je nastojeći djelovati ravnodušno. — Ili sad dolazi u drugo vrijeme?

U Ruthinim očima ugleda tračak zanimanja. — Zapravo, baš sam je htjela nazvati da vidim je li sve u redu — reče. — Tako je pobožno svaki dan dolazila u protekla dva tjedna da zaključujem da se sigurno nešto dogodilo.

Ruth se sladunjavo nasmiješi. — Zašto je ne bih odmah nazvala? Ako se javi, da joj kažem da pitaš za nju pa da ti je dam na telefon?

O, Bože, pomisli Tom jadno. Cijela će teretana brujiti o tome da se između Alice i mene nešto događa. Pa sam si to započeo, podsjeti se. — Baš si srce, Ruth — kaza. — Naravno, ako se javi, daj mi je.

Nakon što je telefon četiri puta zazvonio, Ruth reče — Baš šteta, sigurno je izašla, ali telefonska sekretarica je uključena. Ostavit ću poruku.

Poruka je glasila da se ona i izvjestan veoma privlačan gospodin pitaju gdje se Alice skriva.

Ako ništa drugo, to će je valjda natjerati da se pokaže, pomisli Tom. Ako se ne želi vidati sa mnom, volio bih to znati. Pitam se postoje li u nježnom životu kakve poteškoće?

Kad je izašao, ostao je neko vrijeme stajati na ulici, dvoumeći se što da radi. Da je u teretani naišao na Alice, pozvao bi je na večeru i u kino, barem je to imao u vidu. U kinu Uptown prikazivao se film koji je na filmskom festivalu u Cannesu dobio prvu nagradu. Znao je da uvijek može otići sam, ali nije bio raspoložen da ga sam gleda.

Postalo mu je hladno stajati ovako na pločniku, dok se pokušavao odlučiti. Na posljetku slegne ramenima i glasno reče: — Zašto ne? Odvest će se tamo gdje Alice živi. Uz malo sreće, bit će ondje pa će je pitati hoće li otići s njim u kino.

Pokušao ju je opet nazvati iz svog auta, ali javila se telefonska sekretarica. Još nije stigla kući. Parkirao je auto na zavoju ispred njezine kuće proučavajući je, sjetivši se da Alice živi na četvrtom katu i da su njezini prozori točno iznad glavnog ulaza.

Ti prozori bili su mračni. Neko vrijeme ću pričekati, odluči Tom, a ako se ne pojavi, preskočit ću kino i otići ću nešto pojesti.

Prošlo je četrdeset minuta. Baš se spremao otići kad je vidio da se jedan auto penje na polukružni prilaz i staje. Suvozačeva vrata su se otvorila, Alice je izašla i ušla u zgradu. Automobil je na trenutak osvijetlilo svjetlo iznad ulaznih vrata. Tom vidje da se radi o tamnozelenom plymouthu; izgledao je pet do šest godina star, pravi primjer neuglednog auta. Krajičkom oka spazi vozača i lakne mu kad primijeti da se očito radi o starijem čovjeku. Alice sigurno nije u nekakvoj romantičnoj vezi s njim.

Interfon se nalazio u predvorju. Tom pritisne 4F.

Kad se Alice javila, očito je mislila da je to čovjek koji ju je malo prije dovezao. — Gospodine Svenson?

— Ne, Alice, ovdje gospodin Lynch — u šali će Tom ozbiljnim glasom. — Mogu li doći gore?

Kad je Lacey otvorila vrata, Tom primijeti da izgleda iscrpljeno i nekako zbunjeno. Koža joj je bila blijeda, bijela poput alabastera. Zjenice su joj bile nevjerojatno široke. Nije gubio vrijeme na uvod. — Očito se nešto strašno zbiva — reče prestrašenim glasom. — Što je, Alice?

Pogled na njegov visoki, vitki lik na vratima, briga koja se odražavala u njegovom pogledu i na njegovom licu, spoznaja da ju je potražio kad mu se nije javljala, Lacey gotovo u potpunosti zbuni.

Sabrala se tek kad ju je zazvao imenom. Barem je malo uspostavila nadzor nad sobom.

Tijekom dvadesetminutne vožnje od sigurnog telefona do svog stana, planula je na Georga Svensona. — Što je tom Baldwinu? Dala sam mu podatke koji su sigurno korisni za ovaj slučaj, a on se ponaša kao da sam ja kriminalac! Jednostavno me je otpilio, kao da sam dijete. Otići ću kući i za sitnu ću lovu po Petoj aveniji nositi natpis na kojem će pisati: »Rick Parker je zao, pokvareni kreten koji je vjerojatno Heather Landi učinio nešto strašno. Ona je kao dvadesetogodišnja djevojka došla u New York, ali i poslije četiri godine ona ga se očito još uvijek bojala. Molimo da se javi svatko tko ima bilo kakve podatke o tome.«

Svensonov odgovor glasio je: — Polako, Alice. Smirite se. A stvarno je imao glas koji bi i lava smirio, a kamoli ne Alice. To je, naravno, bio sastavni dio njegovog posla.

Za vrijeme vožnje kući, Lacey ponovno uhvati bijes. Recimo da Baldwin pošalje nekog od svog osoblja da porazgovara s mamom ili Kit da vidi je li im rekla gdje živi. Mamu će u sekundi pročitati, pomisli. Ona neće biti u stanju

prevariti ih. Za razliku od mene, ona nikada nije naučila uspješno lagati. Kad bi Baldwin mislio da mama zna, preselio bi me na drugo mjesto, znam to. Ne mogu sve ovo početi ispočetka. Uostalom, ovdje u Minneapolisu imam priliku dobiti posao i početi nešto što barem nalikuje privatnom životu.

— Alice, nisi me pozvala da uđem. Mogla bi jer nemam namjere otići. I ona udovolji Tomu Lynchu.

Lacey se pokušava nasmiješiti. — Molim te, uđi. Drago mi je da te vidim, Tom. Baš sam si htjela natočiti toliko potrebnu čašu vina. Hoćeš li mi se pridružiti?

— Rado. Tom skine kaput i baci ga na stolac. — Kako bi bilo da nas ja poslužim? — pitao je. — Vino je u hladnjaku?

— Ne, zapravo je u vinskom podrumu. On je točno ispod moje supermoderne kuhinje.

Kuhinja Pullman u stanu sastojala se od malog štednjaka s pećnicom, maloga sudopera i hladnjaka malih dimenzija.

Tom je upitno pogleda. — Da pripalim vatru u velikoj sobi?

— To bi bilo lijepo. Čekat ću na verandi. Lacey otvori ormarić i istrese indijske oraščiće u zdjelicu. Prije dvije minute skoro sam šiznula, pomisli. A sada se šalim s nekim. Očito je Tomova prisutnost donijela tu promjenu.

Sjela je u jedan kut kauča; on se smjestio na debelo tapecirani naslonjač i ispružio svoje dugačke noge. Digne čašu i nazdravi: — Lijepo je biti s tobom, Alice. Lice mu postane ozbiljno. — Moram ti postaviti jedno pitanje i, molim te, budi iskrena. Postoji li neki muškarac u tvom životu?

Da, postoji, pomisli Lacey, ali ne onako kako ti misliš. Muškarac u mojem životu je ubojica koji me lovi.

— Postoji li netko, Alice? — upita Tom.

Lacey je dugo gledala Toma. Mogla bih te voljeti, pomisli. Možda sam te već počela voljeti. Sjeti se metaka koji su prozviždali pokraj njezine glave, krvi koja je tekla iz Bonnielog ramena.

Ne, ne mogu preuzeti takvu odgovornost. Moram se držati po strani, pomisli. Ako Caldwell, ili kako se već zove, sazna da sam ovdje, doći će za mnom. Ne mogu Toma izvrgnuti takvoj pogibelji.

— Da, bojim se da postoji netko u mojem životu — reče mu, trudeći se da joj glas ostane miran.

Otišao je nakon deset minuta.

Rick Parker je odveo više najavljenih kupaca pogledati Waringičin stan. Nekoliko je puta izgledalo da će ga prodati, ali svaki put je mogući kupac odustao od podnošenja ponude. Sad je imao još jednog izglednog kupca, Shirley Forbes, raspuštenicu pedesetih godina. Tri je puta bila pogledati stan, a sada se dogovorio da će se naći ondje u pola jedanaest.

Kad je jutros bio na vratima svog ureda, telefon je zvonio. Bio je detektiv Ed Sloane. — Rick, nismo razgovarali nekoliko tjedana — kaza Sloane. — Mislim da bi bilo dobro da danas dođete do mene. Samo bih htio vidjeti je li vam se do danas malo popravilo pamćenje.

— Nemam se čega sjetiti — odbrusi Rick.

— O, da, imate. U dvanaest. Budite tu.

Rick skoči kad je Sloane naglo prekinuo vezu. Klone u stolicu i počne trljati čelo koje se sve više rosilo kapljicama hladnog znoja. Zbog divljačkog bubnjanja u glavi imao je osjećaj da će mu se raspuknuti lubanja.

Previše pijem, kaza Rick samome sebi. Moram malo usporiti.

Prošle noći obišao je sve svoje omiljene lokale. Je li se što dogodilo, pitao se? Nejasno se sjećao da je završio kod Landija, iako to nije bilo na njegovoj uobičajenoj ruti, na čašici prije spavanja. Htio je vidjeti Heatherin lik oslikan na zidovima.

Zaboravio sam da su ih maknuli, pomisli. Jesam li učinio nešto nepromišljeno dok sam bio ondje? Jesam li nešto rekao Jimmyju o tim slikama? Jesam li rekao nešto o Heather?

Danas mu baš nije trebalo opet ići u Heatherin stan prije razgovora sa Sloaneom, ali nije bilo moguće odgoditi sastanak. Shirley Forbes je istaknula da onamo dolazi nakon liječničkog pregleda. Znao

je da bi mu samo trebalo da otac čuje kako je dopustio da mu još jedna moguća prodaja isklizne kroz prste.

— Rick.

Dignuo je glavu i ugledao R.J. Parkera, starijeg, kako stoji ispred njegovoga pisaćeg stola i mrko ga gleda. — Sinoć sam bio kod Landija na večeri — reče mu njegov otac. — Jimmy hoće da se taj stan proda. Rekao sam mu da danas dolazi netko tko je ozbiljno zagrizao. Rekao je da će rado spustiti cijenu za sto tisuća, od šesto koliko traži, samo da ga se riješi.

— Upravo krećem na sastanak s gospođom Forbes, tata — kaza Rick.

Bože dragil — pomisli. Sinoć je R. J. bio kod Landija. Mogao sam naletjeti na njega! Sama pomisao na tako poguban susret pojača bubnjanje u njegovoj glavi.

— Rick — kaza njegov otac — mislim da ti ne moram reći: što se prije riješimo tog stana, manja je vjerojatnost da će Jimmy saznati...

— Znam, tata, znam. Rick odgurne stolac. — Moram ići.

Žao mi je. To je točno ono što želim, ali jednostavno znam da mi ovdje samoj nikada ne bi bilo ugodno. Stalno bih razmišljala o tome kako je ta sirota žena stradala, uhvaćena u zamku i bespomoćna.

Shirley Forbes mu je priopćila svoju odluku dok su ona i Rick stajali u spavaćoj sobi u kojoj je umrla Isabelle Waring. U stanu je sve ostalo onako kako je bilo. Forbesova se osvrne po sobi. — Na Internetu sam pogledala sve članke

vezane za to ubojstvo — rekla je tišim glasom kao da će mu povjeriti neku tajnu. — Po mojem saznanju, gospođa Waring je ustrijeljena baš na ovom krevetu.

Neprirodno velikim očima iza debelih stakala, gđa Forbes pokaže na krevet. — Pročitala sam sve o tome. Odmarala se baš tu u svojoj spavaćoj sobi, a netko je došao i ustrijelio ju. Policija misli da je pokušala pobjeći, ali ubojica je pritvorio vrata pa se ona sklupčala na krevetu i podigla ruke da se zaštiti. Zato joj je ruka bila tako krvava. A onda je došla posrednica za prodaju nekretnina, točno u trenutku da je čula kako moli za svoj život. Zamislite si samo, i nju je mogao ubiti. To bi značilo dva ubojstva u ovome stanu.

Rick se naglo okrene. — Dobro. Shvatio sam. Idemo.

Žena ga je slijedila kroz sobu za odmor pa niz stube. — Izgleda da sam vas uzrujala, gospodine Parker. Baš mi je krivo. Jeste li poznavali Heather Landi ili gospođu Waring? Rick poželje istrgnuti joj s nosa te idiotske naočale i zdrobiti ih pod nogama. Poželje gurnuti tu šašavu babu, tog voajera, niz stube. To je ona, zaključi, obični voajer koji trati njegovo vrijeme i zajebava ga. Vjerojatno je dolazila gledati stan samo zbog ubojstva. Nije ga ni namjeravala kupiti.

Mogao joj je ponuditi druge prostore, ali k vragu sve, odluči. Uštedjela mu je trud da je ne izbací kad je rekla: — Doista moram žuriti. Nazvat ću vas za nekoliko dana da vidim je li se pojavilo nešto drugo.

Otišla je. Rick ode u kupaonicu i iz ormara za posteljinu izvadi skrivenu bocu. Odnio je bocu u kuhinju, izvadio čašu i dopola je napunio votkom. Otpivši veliki gutljaj, sjeo je na visoku stolicu za pultom koji je odvajao kuhinju od blagovaonice.

Pogled mu privuče mala svjetiljka na kraju pulta. Postolje je bilo napravljeno od čajnika. Sjećao ga se jako dobro.

— To je moja Aladinova svjetiljka — rekla je Heather onoga dana kad ga je ugledala u staretinarnici u Zapadnoj osamdesetoj ulici. — Protrljat ću je za sreću — rekla je. Zatim je, držeći je, sklopila oči i pjevušila sjetnim glasom. — Moćni duše ispuni mi jednu želju. Daj da dobijem ulogu za koju sam bila na audiciji. Neka i moje ime zasjaji. Zatim je zabrinutim glasom dodala. — I neka se baba previše ne ljuti na mene kad mu kažem da sam bez njegovog dopuštenja kupila stan.

Mršteći se okrenula se Ricku i rekla: — Novac je moj, barem je rekao da ga mogu upotrijebiti za što želim, ali istovremeno znam da je htio reći svoje o tome gdje ću ovdje živjeti. Bez toga je dovoljno zabrinut što sam odlučila napustiti koledž, preseliti ovamo i živjeti sama za sebe.

Potom se opet nasmiješila — imala je divan osmijeh, sjeti se Rick — i ponovno protrljala svjetiljku. — Ali možda se neće ljutiti — rekla je. — Kladam se da pronalazak ove »čarobne« svjetiljke znači da će sve biti dobro.

Rick pogleda svjetiljku koja je sada stajala na pultu. Posegnu za njom i kad ju je dignuo, izvuče žicu iz zida. Sljedeći tjedan, Heather ga je molila da otkaže prodaju i vrati joj polog. — Rekla sam majci na telefon da sam vidjela

stan koji mi se sviđa. Strašno se uzrujala. Rekla je da mi je tata kao iznenađenje već kupio stan na uglu Istočne sedamdesete i Pete avenije. Ne smije saznati da sam kupila drugi bez njegovog dopuštenja. Ne znaš ti njega, Rick — preklinjala je. — Molim te, Rick. Agencija je vlasništvo tvoje obitelji. Možeš mi pomoći.

Rick usmjeri svjetiljku prema zidu iznad sudopera i baci je svom snagom.

Duh iz svjetiljke pomogao je da Heather dobije ulogu u predstavi. Poslije više nije bio od velike pomoći.

Prerušena detektivka Betty Ponds, žena koju je Rick Parker poznavao kao Shirley Forbes, u 19. policijskoj postaji, podnijela je detektivu Sloaneu izvještaj. — Parker je tako uzrujan da se samo trza — rekla je. — Još malo i puknut će. Trebao si vidjeti izraz u njegovim očima kad sam opisivala kako je Isabelle Waring umrla. Rick Parker je lud od straha.

— Ima biti zbog čega zabrinut — kaza joj Sloane. — Savezna policija upravo razgovara s momkom koji može potvrditi da je bio u Stoweu popodne prije nego što je poginula Heather Landi.

— Kad ga očekuješ? — upita Pondsova.

— U podne.

— To je sad skoro. Brišem. Neću da me vidi. Mahnula je i otišla.

Dvanaest i petnaest, pa pola jedan, došlo je i prošlo. U jedan je Sloane nazvao Parkera i Parkera. Rečeno mu je da se Rick nije vratio u ured otkako je otišao na sastanak u pola jedanaest.

Sljedećeg jutra postalo je jasno da je Rick Parker nestao, milom ili silom.

Lacey je postalo jasno da više ne može ići u teretanu Twin Cities jer će se stalno sretati s Tomom Lynchom. Iako mu je rekla da u njezinom životu postoji netko drugi, bila je sigurna da će, budu li se dan za danom viđali u teretani, to neizbježno završiti tako da će početi izlaziti, a ona jednostavno ne može podnijeti neprestano pretvaranje i mrežu laži koju će morati isplesti.

Bilo je izvjesno da joj se sviđa i da bi ga rado bolje upoznala. Mogla si je zamisliti kako sjedi za stolom njemu nasuprot i uz porciju tjestenine i čašu vina priča o svojem ocu i majci, o Kit, Jayju i djeci.

Nije si mogla zamisliti da smišlja priče o majci koja bi trebala živjeti u Engleskoj, o školi u koju nikada nije išla, o nepostojećem dečku.

Kate Knowles rekla je da Tom voli New York i da će na koncu ondje završiti. Koliko dobro ga poznaje, pitala se Lacey? Zamišljala si je kako bi bilo zabavno povesti ga na jedno razgledavanje grada u stilu Jacka Farrella, East Side, West Side, čitav grad.

Odmah nakon Tomova posjeta njezinom stanu, Lacey je shvatila da noću, kad konačno uspije zaspati, kao kroz maglu sanja o njemu. U tim bi snovima zazvonilo zvonice na njezinim vratima, ona bi otvorila vrata, a on bi, baš kao te posljednje večeri rekao:

— Ne, Alice, ovo je gospodin Lynch.

Ali treće se noći san promijenio. Ovaj put Tom je dolazio niz hodnik, otvorila su se vrata dizala i iz njega je izašao Curtis Caldwell s pištoljem u ruci, koji je uperio u Tomova leđa.

Te se noći Lacey probudila uz vrisak, pokušavajući upozoriti Toma, pokušavajući uvući ga u stan, poduprijeti vrata da oboje ostanu unutra na sigurnom.

Uz takvo jadno stanje, posao kod Millicent Royce došao joj je kao pravi spas. Na Millicentin poziv, Lacey je s njom otišla obaviti nekoliko poslova, bilo da se radilo o pokazivanju kuća mogućim kupcima, ili o razgledavanju novih objekata koje će prodavati.

— Bit će vam mnogo zanimljivije ako dobro upoznate kraj — rekla joj je gospođa Royce. — Jeste li ikada čuli da se kaže da je kod kupoprodaja nekretnina sve u položaju?

Položaj, položaj, položaj. Na Manhattanu je pogled na park ili rijeku znatno podizao cijenu stana. Lacey se uhvati kako žudi za tim da Millicent ispriča priče o nekim čudnim klijentima s kojima je tijekom godina imala posla.

Navečer joj je bilo najgore. Pred njom su se vukle beskrajne, usamljene večeri. U četvrtak je natjerala samu sebe da ode u kino. Kino je bilo poluprazno, cijeli su redovi bili prazni, ali baš prije početka filma, između redova je došao jedan čovjek, prošao je njezin red, okrenuo se, pogledao okolo i sjeo točno iza nje.

U polumraku je vidjela samo da je srednje visine i mršav. Srce joj je počelo ubrzano tući.

Dok su se na ekranu vrtjela imena glumaca, Lacey je iza sebe čula škripanje sjedala dok se on namještao, osjetila je miris kokica koje je donio sa sobom. A onda odjednom osjeti kako ju je potapšao po ramenu. Gotovo uzeta od straha, trebala je uložiti nadljudski napor da okrene glavu i pogleda ga.

Držao je rukavicu. — Ovo je vaše, gospođo? — pitao je. Bilo je pod vašim sjedalom.

Lacey nije ostala pogledati film. Shvatila je da se nikako ne može usredotočiti na ono što se događa na ekranu.

U petak ujutro, Millicent je pitala Lacey što će raditi za vikend.

— Uglavnom ću biti u teretani ili u centru za rekreaciju — reče Lacey. — Ona u koju sam se učlanila nema igralište za skvoš i to mi stvarno nedostaje.

Naravno, to nije glavni razlog zbog kojeg više ne želim ići u Twin Cities, pomisli, ali ovo, za promjenu, nije potpuno neiskren odgovor.

— Čula sam da u Edini postoji novi rekreacijski centar koji bi trebao imati veliko igralište za skvoš — kaza joj Millicent. — Raspitat ću se o tome.

Za nekoliko se minuta vratila do Laceyinog stola s osmijehom koji je pokazivao da je saznala što je htjela.

Kad je Millicent nešto kasnije otišla na sastanak, Lacey je nazvala Georgea Svensona. Imala je dva zahtjeva: ponovno je htjela razgovarati s javnim

tužiteljem SAD-a Garyjem Baldwinom. — Zavrijedila sam čuti što se događa — rekla je.

Potom je dodala: — Ljudi u teretani Twin Cities postaju previše znatiželjni. Bojim se da vas moram moliti da mi uplatite članarinu negdje drugdje.

Moljakam, pomisli očajno dok je čekala odgovor. Ne samo što lažem već i moljakam!

Ali Svenson nije oklijevao: — Nema problema. Promjena će vam koristiti.

Sama, za doručkom, Lottie Hoffman je uvijek čitala njujorške novine. Četrdeset pet godina, do prije nešto više od godinu dana, čitala ih je zajedno s Maxom. Lottie još uvijek nije mogla vjerovati da je Max tog dana početkom prosinca otišao na uobičajenu jutarnju šetnju i da se nije vratio. Njezinu pozornost privuče članak na trećoj stranici Daily Newsa: Nestao Richard J. Parker, ml. koji je trebao biti ispitan u vezi sa smrću Isabelle Waring. Što mu se dogodilo, pitala se uzrujano?

Lottie odgurnu stolicu i pođe do pisaćeg stola u dnevnoj sobi. Iz srednje ladice izvadi pismo koje je Isabelle Waring napisala Maxu točno dan prije nego što je ubijena. Još jednom ga pročita:

Dragi Max,

danas sam te pokušala nazvati, ali tvog broja nema u imeniku pa ti zato pišem. Sigurna sam da si čuo da je prošlog prosinca Heather poginula u prometnoj nesreći. Njezina smrt za mene je strašan gubitak, ali posebno me muče okolnosti pod kojima je stradala.

Raščišćavajući njezin stan, naišla sam na njezin dnevnik u kojem spominje svoju namjeru da se sastanete na ručku. To je bilo samo pet dana prije njezine smrti. Nakon toga ne spominje ni tebe, ni dogovor za ručak. Umjesto toga u sljedeća dva zapisa spominje da je veoma uzbuđena iako ne spominje što je zapravo muči.

Max, radio si u Jimmyjevom restoranu prvih petnaest godina Heatherinog života. Bio si najbolji konobar kojeg smo ikada imali i znam koliko je žalio kad si otišao. Sjećaš se kako si, kad je Heather imala dvije godine, izvodio razno-razne trikove kako bi sjedila na miru dok je umjetnik slikao njezin lik na zidu? Heather te je voljela i imala je povjerenja u tebe pa se nadam da ti se možda povjerila kad ste se našli.

U svakom slučaju, hoćeš li me nazvati? Boravam u Heatherinom stanu. Broj je 555-2137.

Lottie spremi pismo u ladicu i vrati se natrag za stol. Uzela je šalicu s kavom, a onda shvati da joj se desna ruka tako trese da prstima lijeve ruke mora smiriti šalicu. Od onog užasnog jutra kad je otvorila vrata jer je netko pozvonio i ondje vidjela policajca... no, od tog užasnog jutra svjesna je svake od svojih sedamdeset četiri godine.

U mislima se sjeti tih dana. Nazvala sam Isabelle Waring, uzrujano pomisli. Bila je tako zaprepaštena kad sam joj rekla da ga je dva dana prije Heatherine smrti pregazio auto. Tada sam još uvijek vjerovala da je njego­va smrt nesretni slučaj.

Sjećala se da ju je Isabelle pitala ima li pojma o čemu su Max i Heather mogli razgovarati.

Max je uvijek govorio da u njegovom poslu čovjek svašta čuje, ali da nauči držati jezik za zubima. Lottie zatrese glavom. No, razgovarajući s Heather sigurno je prekršio to pravilo, zaključi, a sada znam da ga je to stajalo života.

Nastojala je pomoći Isabelle. Rekla sam joj što znam, pomisli. Rekla sam joj da nikada nisam upoznala Heather iako sam s klubom starijih osoba išla gledati Momka u kojem je ona glumila. Zatim je, nedugo nakon toga, Lottie s istim ljudima išla na izlet u planinarski dom Mohonk, mjesto na planini Catskills. Ondje je po drugi, i posljednji, put vidjela Heather. Sjećala se da je pošla u šetnju po utabanoj stazi i ugledala zagrljeni par u skijaškim odijelima. Bili su pod strehom i zaljubljeno gledali jedno u drugo. Prepoznala sam Heather, ali ne i muškarca s kojim je bila. Iste večeri pričala je Maxu o tome. Sjećala se da ju je pitao za Heatherinog momka. Kad sam ga opisala, Max je shvatio o kome govorim i strašno se uznemirio. Rekao je da bi mi se digla kosa na glavi kad bih čula što zna o tom čovjeku. Kazao je da je čovjek veoma oprezan, da nitko ni najmanje ne sumnja u njega, ali, Max je rekao, čovjek je iznuđivač i preprodavač droge.

Max mi nije rekao ime tog muškarca, pomisli Lottie, a prije nego što sam ga uspjela opisati Isabelle Waring kad je te večeri nazvala, Isabelle je rekla. — Čujem dolje nekoga. To je sigurno moj posrednik za prodaju nekretnina. Dajte mi svoj broj. Nazvat ću vas poslije.

Lottie se sjećala kako je Isabelle nekoliko puta ponovila broj, a onda spustila slušalicu. Cijelu sam večer čekala poziv, pomisli Lottie, a onda sam čula vijesti u jedanaest.

Tek tad je shvatila što se najvjerojatnije dogodilo. Tko god da je došao dok su ona i Isabelle Waring razgovarale, sigurno je bio ubojica Isabelle Waring. Isabelle je stradala jer nije prestala tražiti uzrok Heatherine smrti. A danas je Lottie bila uvjerenjena da je Max mrtav zato što je Heather upozorio na muškarca s kojim se viđala.

Prepoznala bih tog muškarca kad bih ga vidjela, pomisli, ali hvala Bogu da to nitko ne zna. Ako je Lottie u nešto bila sigurna, onda je to bilo da, bez obzira na to što je Max rekao Heather kad ju je upozorio, nije u to upleo Lottie. Znala je da je Max nikada ne bi izvrgnuo opasnosti.

Što bi bilo kad bi policija došla do nje, odjednom se zapita? Što bi Max želio da učini?

Odgovor je bio veoma umirujući i jasan kao da on sjedi preko puta nje za stolom. — Nemoj učiniti savršeno ništa — upozoravao je. — Drži jezik za zubima.

Sandy Savarano polako je počeo shvaćati da njegova potraga traje dulje nego što je očekivao. Neke agencije za promet nekretninama spremno su odgovorile na njegova pitanja. One koje su mu odgovorile da su primile mlade žene između dvadeset pet i trideset pet godina morao je još ispitati, što je značilo dodatno promatranje na licu mjesta. Druge agencije odbile su dati podatke preko telefona što znači da je i njih morao provjeriti.

Ujutro bi se odvezao do agencija i promatrao, pri čemu je najveću pozornost posvetio onim manjima. Obično su to bili uredi koji su gledali na ulicu tako da je mogao ići uz njih i u prolazu pogledati unutra. U nekima je očito radilo samo dvoje ljudi. One koje su bile razvijenije, čije su prostorije odavale uspješno poslovanje, površno bi promotrio. One ne bi zaposlile nekoga bez provjere.

Kasno popodne provodio bi obilazeći klubove za rekreaciju i teretane. Prije nego što bi ušao, sjedio bi vani u autu i promatrao ljude koji ulaze i izlaze.

Sandy nije uopće sumnjao da će na kraju pronaći Lacey Farrell. Vrsta posla koji će vjerojatno potražiti i rekreacija kojom će se po svojoj prilici baviti, bili su više nego dovoljni da ga dovedu do nje. Ljudi ne mijenjaju navike samo zato što su promijenili ime. U prošlosti je uspješno završavao potrage makar je imao mnogo manje podataka na koje se mogao osloniti. Naći će je. To je samo pitanje vremena.

Sandy se rado sjećao Juniora, doušnika FBI-ja kojega je pronašao u Teksasu. Jedini pouzdani trag koji je imao bio je taj da je frajer lud za sušijem. Poteškoća je bila u tome što je suši postao veoma omiljen pa je u to vrijeme u Dallasu otvoreno mnogo japanskih restorana. Sandy je parkirao auto ispred restorana koji se zvao Sushi Zen i iz njega je izašao Junior.

Sandy se s užitkom prisjećao Juniorova izraza na licu kad je vidio da se zatamnjeno staklo spušta i kad je shvatio što će se dogoditi. Prvi metak pogodio ga je u jaja. Sandy je htio razbuditi njegove trome spermice. Drugi ga je pogodio u srce. Treći, koji ga je pogodio u glavu bio je nepotrebnii dodatak.

U petak kasno popodne Sandy se odvezao provjeriti Nekretnine Royce u Edini. Žena s kojom je razgovarao na telefon djelovala je kao jedna od onih strogih učiteljica. Bez okolišanja je odgovorila na uvodna pitanja. Da, za nju radi jedna mlada žena, ima dvadeset šest godina, namjeravala ju je poslati na stručni ispit, ali otišla je na porodiljni dopust.

Sandy je pitao je li uzela zamjenu za tu mladu ženu.

Zagolica ga stanka koja je uslijedila. Ona je mogla značiti i potvrdu, i nijekanje. — Imam u vidu jednu osobu — konačno mu je odgovorila gđa Royce. I da, ona spada u skupinu od dvadeset pet do trideset pet.

Kad je stigao u Edinu, Sandy je parkirao auto na parkiralištu robne kuće preko puta ureda Royce. Sjedio je ondje dvadesetak minuta proučavajući okolicu. Odmah do agencije nalazila se delikatesa koja je imala priličan promet.

Činilo se da i željezarija, nekoliko kuća dalje, ima dosta posla. Međutim, nije vidio da itko ulazi ili izlazi iz Nekretnina Royce.

Na posljatku je Sandy izašao iz auta, prešao ulicu i kao usput prošao uz agenciju bacivši unutra naizgled letimičan pogled. Onda je stao kao da čita letak koji je bio istaknut u izlogu agencije.

U prostoru recepcije vidio je pisaći stol. Uredno složeni papiri ukazivali su na to da za njim netko obično sjedi. Vidio je i dalje do zasebnog ureda gdje je za pisaćim stolom sjedila jedna pojača žena sijede kose.

Sandy odluči ući.

Millicent Royce digne glavu kad su zvončići na vratima dojavili da je stigao posjetitelj. Ugledala je jednog ozbiljno odjevenog sjedokosog muškarca za kojeg je procijenila da je u kasnim pedesetima. Izašla je pozdraviti ga.

Njegova priča bila je jednostavna i neuvijena. Rekao je da se zove Paul Gilbert, da je službeno ovdje, da radi za 3M: — Kratica za »The Minnesota Mining and Manufacturing«— objasnio je uz skrušeni osmijeh.

— Moj suprug je cijeli svoj život radio za njih — odgovori Millicent pri čemu joj nije baš bilo jasno zbog čega je smeta to što je neznanac pretpostavljao da ona ne zna što znači 3M.

— Suprug moje kćeri premješten je ovamo i mojoj kćeri su rekli da je Edina zgodno mjesto za život — rekao joj je. — Trudna je pa sam mislio da bih, dok sam ovdje, mogao potražiti kakvu kuću.

Millicent Royce zaboravi na to što ju je kosnulo. — Baš ste dobar otac! — rekla je. — Dopustite mi da vam postavim nekoliko pitanja kako bih dobila sliku o tome čemu se vaša kći nada da će naći.

Sandy joj glatko odgovori kako se njegova nepostojeća kći zove, adresu, potrebe obitelji — u što je spadao vrtić za četverogodišnjaka, veliko dvorište i prostrana kuhinja jer ona obožava kuhati. Otišao je nakon pola sata s posjetnicom Millicent Royce u džepu i obećanjem da će mu pronaći odgovarajuću kuću. Ustvari, rekla mu je da se na tržištu baš pojavila jedna koja bi mogla biti savršena.

Sandy se vratio na drugu stranu ulice i opet sjeo u auto očiju prikovanih za ulaz u agenciju. Ako netko koristi pisaći stol na recepciji, vjerojatno je na ručku, zaključi, i skoro će se vratiti.

Deset minuta poslije u agenciju je ušla mlada plavokosa žena dvadesetih godina. Kupac ili recepcionarka, Sandy se pitao? Izašao je iz auta i ponovno prešao cestu pazeći da ostane izvan vidokruga bilo koga u uredu za promet nekretninama. Nekoliko je minuta stajao ispred delikatese, čitajući kakve sve specijalitete nude za ručak. Krajičkom oka povremeno bi se navirivao u agenciju Royce.

Mlada plavuša sjedila je na recepciji i živahno razgovarala s gđom Royce.

Šteta za Sandya, ali nije znao čitati s usana. Da je, pročitao bi kako Regina govori: — Millicent, nemate pojma koliko je puta lakše sjediti za ovim

stolom nego čuvati dijete koje ima grčeve! A moram priznati da vaša nova pomoćnica drži stol mnogo urednijim nego ja.

Ljut što je potrošio toliko vremena, Sandy se brzo vrati do svog auta i odveze se. Još jedan promašaj, pomisli. Budući da je na istom području bilo drugih mogućnosti za traganje, odluči nastaviti kružiti po prigradskim agencijama. Međutim, htio se vratiti u središte Minneapolisa prije večeri. To je bilo pravo vrijeme da pogleda klubove za rekreaciju.

Sljedeći klub na popisu bila je teretana Twin Cities u Aveniji Hennepin.

Daj, Bonnie, nemoj biti takva. Znaš da dovoljno voliš Jane da te može čuvati — uvjerala ju je Kit. — Tata, baka i ja samo idemo na večeru u New York. Nećemo doći kasno, obećajem. A sad se mama mora obući.

Teška srca, promatrala je tužno lice svoje kćeri. — Ne zaboravi da je baka obećala da ćeš moći razgovarati s Lacey kad drugi tjedan nazove.

Jay je stavljao kravatu. Kit ga pogleda preko Bonniene glave. Njezin pogled govorio mu je neka smisli i kaže nešto njihovoj kćeri.

— Nešto sam smislio za Bonnie — reče veselo. — Tko hoće čuti?

Bonnie nije digla glavu.

— Ja hoću čuti — javi se Kit.

— Kad se Lacey vrati kući, poslat ću nju i Bonnie — samo njih dvije — u Disneyjev svijet. Kako vam se čini?

— Ali kad će se Lacey vratiti kući? — prošapuće Bonnie.

— Skoro — odgovori Kit spremno.

— Hoće li stići na moj rođendan? Glas male djevojčice bio je pun nade.

Bonnie će 1. ožujka imati pet godina.

— Da, stići će na tvoj rođendan — obeća Jay. — Sada pođi dolje, dušo. Jane bi htjela da joj pomogneš raditi patuljke.

— Moj rođendan nije tako daleko — kaza Bonnie sada mnogo veselija, skočivši iza Kitinog toaletnog stolića.

Kit je čekala dok nije čula Bonniene korake kako silaze niz stube. — Jay, kako si mogao...!

— Kit, znam da sam pogriješio, ali morao sam reći nešto što će je razvedriti. Na ovu večeru ne smijemo zakasniti. Mislim da ne shvaćaš koliko sam se oznojio oko ove narudžbe za kockarnicu Jimmyja Landija. Dugo sam bio na ledu. Kako izgleda, dao sam najniže cijene za neke velike narudžbe. Sad, kad sam opet u poslu, ne smijem dopustiti da nešto pođe naopako.

Obukao je sako. — Osim toga, sjeti se da je Jimmy, preko nekakvog privatnog detektiva kojeg je unajmio, saznao da je Lacey moja svastika. Ustvari, Alex je rekao da ga je zato Landi molio da dogovori ovu večeru.

— Zašto Alex?

— Zato jer je isto tako saznao da se Alex viđa s tvojom majkom.

— Što još zna o nama? — pitala je Kit ljutito. — Zna li da je moja sestra mogla biti ubijena da je pet minuta prije ušla u stan? Ili kad je pucano na nju na

našim vratima? Zna li da je naše dijete ranjeno metkom od čega se sad oporavlja i da se liječi od depresije?

Jay Taylor obgrli ženu oko ramena. — Molim te, Kit! Sve će biti u redu, obećajem. Ali moramo ići. Ne zaboravi da još moramo otići po tvoju majku.

Mona Farrell odnijela je telefon do prozora i baš je gledala van kad se pojavio auto. — Stigli su, Lacey — rekla je. — Morat ću ići.

Razgovarale su gotovo četiri minute. Lacey je znala da će zamjenik šerifa Svenson uskoro postati nestrpljiv, ali večeras joj je bilo posebno teško prekinuti. Dan je bio tako dug, a pred njom je stajao beskrajan vikend.

Prošli petak u ovo vrijeme veselila se sastanku s Tomom Lynchom. Sad se nije imala čemu veseliti.

Kad je pitala za Bonnie, shvatila je po maminom pretjerano vedrom uvjeravanju, da Bonnie još uvijek nije dobro.

Ništa utješnije nije zvučala vijest da njezina majka, Kit i Jay danas u restoranu Alexa Carbina večeraju s Jimmyjem Landijem. Prije nego što su se pozdravile, Lacey je upozori: — Mama, za Boga miloga, pazi da nikome ne kažeš gdje sam. Moraš mi se zakleti...

— Lacey, misliš li da mi nije jasno u kakvu bih te opasnost dovela? Ne brini se. Od mene nitko neće ništa čuti.

— Oprosti, mama, ali...

— Sve je u redu, zlato. Sad stvarno moram ići. Ne mogu ih pustiti da čekaju. Što si naumila večeras?

— Učlanila sam se u novootvoreni rekreacijski centar. Ima krasno igralište za skvoš. Trebalo bi biti zgodno.

— O, znam koliko voliš igrati skvoš. Mona Farrell bila je istinski zadovoljna kad je promrmljala. — Ljubim te, zlato, nedostaješ mi. Do viđenja.

Požurila je u auto, misleći kako bi barem Kit i Jayju mogla reći čime se Lacey bavi za rekreaciju.

U petak navečer, Tom Lynch je namjeravao poslije predstave sa sestričnom Kate otići na piće. S tom predstavom završavalo je njezino gostovanje u Minneapolisu i htio se oprostiti od nje. Također se nadao da bi mu ona mogla popraviti raspoloženje.

Otkako mu je Alice Carroll rekla da u njezinom životu postoji jedan muškarac, bio je potišten, a zbog toga kao da mu je sve krenulo naopako. Producent njegove radijske emisije nekoliko ga je puta morao upozoriti da pazi kako se izražava, a i sam je bio svjestan da su neki intervjui koje je vodio bili bez ikakve živosti.

U kazalištu Orpheum u subotu se premijerno prikazivala predstava Show Boat i Toma su svrbjeli prsti da okrene Alicein broj i pozove je da ju zajedno pogledaju. Čak se uhvatio kako smišlja da će joj reći: — Ovaj put ti možeš uzeti još jedan komad pizze.

U petak navečer odluči otići u teretanu i malo vježbati. S Kate se neće naći prije jedanaest sati i nije se mogao sjetiti kako bi drukčije ubio vrijeme.

Prizna samome sebi da zapravo potajno gaji nadu da bi Alice mogla doći u teretanu, da će povesti razgovor i da će mu priznati da ima ozbiljne dvojbe u vezi s tim muškarcem u svom životu.

Kad je izašao iz muške svlačionice, Tom se osvrne, ali bilo je očito da Alice Carroll nije ondje, a, zapravo, znao je da nije bila ondje cijeli tjedan.

Kroz staklo koje je okruživalo upraviteljev ured, vidio je Ruth Wilcox zadubljenu u razgovor s nekim sjedokosim muškarcem. Dok ih je promatrao, Ruth nekoliko puta zatrese glavom i njemu se učini da je na njezinom licu primijetio blago gnušanje.

Što želi, popust? — pitao se Tom. Znao je da bi trebao početi trčati, ali morao je pitati Ruth je li joj se Alice javila.

— Imam vijesti za tebe, Tom! — prizna Ruth. — Zatvori vrata. Ne bih htjela da još netko to čuje.

Tom je po nečemu znao da će vijest imati veze s Alice i sa sje-dokosim muškarcem koji je upravo otišao.

— Ovaj čovjek traži Alice — reče mu Ruth, praskajući glasom od uzbuđenja. — On je njezin otac.

— Njezin otac! To je ludo. Alice mi je rekla da joj je otac već odavno mrtav.

— Možda ti je tako rekla, ali ovo je njezin otac. Ili barem tvrdi da je. Čak mi je pokazao njezinu sliku i pitao me jesam li je vidjela.

U Tomu se probudi novinarski duh. — Što si mu rekla? — upita oprezno.

— Nisam rekla ništa. Otkud da znam da nije poreznik ili tako nešto? Rekla sam da nisam sigurna. Onda mi je rekao da je između njegove kćeri i žene nastao jedan strašan nesporazum i da zna da se njegova kći prije četiri mjeseca preselila u Minneapolis. Njegova je žena jako bolesna i silno želi da se pomire prije nego što umre.

— Ovo mi zvuči kao prvorazredna izmišljotina — otvoreno će Tom. — Nadam se da mu nisi dala nikakve podatke.

— Ni slučajno — odlučno odgovori Ruth. — Rekla sam mu samo da ostavi svoje ime pa ako slučajno otkrijem da je mlada dama naša mušterija, reći ću joj da se javi doma.

— Nije ti rekao svoje ime, ili gdje je odsjeo?

— Ne.

— Ne misliš li da je to čudno?

— Gospodin je rekao da će mi biti zahvalan ako njegovoj kćeri ne kažem da je traži. Ne bi htio da opet nestane. Sažalila sam se nad njim. Imao je suze u očima.

Ako imalo poznajem Alice Carroll, pomisli Tom, onda znam da, bez obzira na to o kakvom se nesporazumu radi, nije takva da bi okrenula leđa na smrt bolesnoj majci.

Onda mu sine druga mogućnost koja mu se veoma sviđjela. Ako nije govorila istinu o svojoj prošlosti, onda možda ne postoji muškarac za kojeg je tvrdila da je u vezi, pomisli. Odmah se osjećao bolje.

Detektiv Ed Sloane radio je u smjeni od osam do četiri, ali u petak popodne u pola šest još je uvijek bio na poslu u 19. policijskoj postaji uz otvoreni dosje Ricka Parkera, pred sobom na stolu. Nadao se da će mu barem za vikend savezni policajci dati mira.

Posljednjih nekoliko dana bilo je ubitačno. Od utorka, kad se Rick Parker nije pojavio na sastanku, napeti odnosi između njujorške policije i ureda javnog tužitelja SAD-a postali su otvoreno neprijateljski.

Sloane je poludio jer tek kad su se pojavila dva savezna agenta tražeći Parkera Gary Baldwin je priznao da postoji svjedok koji može potvrditi da je Rick bio u skijaškom motelu u Stoweu popodne prije nego što je Heather Landi poginula.

Baldwin nije rekao što je saznao, pomisli Sloane, ali kad je saznao da pritišćem Parkera, bio je dovoljno bezobrazan da se požali okružnom tužitelju.

Srećom, okružni tužitelj stao je na moju stranu, pomisli Sloane ljutito. Našavši se licem u lice, okružni je tužitelj podsjetio Baldwina da njujorška policija ima neriješeno ubojstvo koje se dogodilo na području 19. policijske postaje i da ga namjerava riješiti. Također mu je dao do znanja da će svima biti lakše budu li savezni pravosudni organi htjeli surađivati i razmjenjivati podatke, ali slučaj vodi policija New Yorka, a ne savezna policija.

Činjenica da je okružni tužilac stao uz njega, iako je morao sjediti i slušati dok ga je Baldwin podsjetio da je ključni dokaz nestao iz Sloaneova zaključanog ormarića, Sloaneu je bila poticaj da on bude taj koji će konačno pritisnuti Ricka Parkera.

Ako već nije mrtav, naravno, podsjeti se Sloane, što je lako moguće.

Ako ne, Rickov nestanak siguran je znak da su na pravom tragu. To je svakako bacalo novo svjetlo na činjenicu da nikada nije bio u stanju objasniti kako se ubojica Isabelle Waring mogao tako lako prodati kao pravnik u poznatoj odvjetničkoj tvrtki koja je slučajno bila jedna od najboljih klijenata tvrtke Parker i Parker.

Sada su znali da je Parker bio u skijaškom motelu i da se Heather Landi, samo nekoliko sati prije smrti, prestrašila kad ga je ugledala ondje.

U četiri mjeseca od smrti Isabelle Waring, Sloane je sastavio opširan životopis Ricka Parkera. Znam više o njemu nego što on sam zna, pomisli Sloane, dok je još jednom čitao debeli dosje.

Richard J. Parker, mlađi. Jedinac. Trideset jedna godina. Izbačen iz poznate škole zbog posjedovanja droge. Osumnjičen, nije dokazano, za prodaju droge - svjedok vjerojatno potplaćem da povuče iskaz. Trebalo mu je šest godina da, u dvadeset trećoj godini, završi koledž. Otac platio štetu načinjenu u studentkom domu tijekom raskalašene zabave.

Tijekom školovanja uvijek je imao gomilu novca za trošenje. Za sedamnaesti rođendan dobio mercedes kabriolet, stan na zapadnoj strani Central Parka za diplomu.

Prvo i jedino zaposlenje kod Parkera i Parkera. Pet godina u poslovnici u Zapadnoj 67. ulici, do danas tri godine u središnjem uredu u Istočnoj 62. ulici.

Sloaneu nije bilo teško doznati da su Ricka njegovi suradnici na West Sideu prezirali. Jedan bivši zaposlenik Parkera i Parkera kazao je Sloaneu: — Rick bi bančio čitavu noć, pojavio bi se mamuran ili još pod jakim utjecajem kokaina pa bi se onda počeo praviti važan po uredu.

Prije pet godina Rickov je otac radije odlučio nagoditi se s mladom tajnicom koja je optužila Ricka da ju je seksualno napastovao, nego se suočiti s javnim skandalom. Nakon tog događaja, Parker st. uskratio je svojem sinu novčanu pomoć.

Zamrznuti su mu svi računi i počeo je dobivati potpuno istu mjesečnu plaću, plus proviziju, kao i ostali zaposlenici.

Tatek je pokazao zube, pomisli Sloane zlobno. Međutim, u tome ima i jedna poteškoća. Tako se ostaje bez sredstava za kokain. Još jednom je letimično pogledao dosje. Kako je Rick dolazio do novca za drogu, a ako je još uvijek živ, tko plaća njegovo skrivanje?

Sloane izvadi novu cigaretu iz vječno prisutne kutije u džepu od košulje.

Životopis Richarda J. Parkera, mlađeg, otkrivao je stalan obrazac. Bez obzira na prijetnje i lupanje šakom po stolu, Parker stariji uvijek bi se pojavio kad je njegov sin doista bio u nevolji.

Kao i sada.

Ed Sloane zagunda i ustane. Ustvari, za vikend je slobodan, a žena je imala velike planove da će očistiti garažu. Ali, znao je da će morati promijeniti te planove; garaža će morati čekati. Odvest će se u Greenwich u Connecticutu i malo popričati s R.J.Parkerom starijim. Da, krajnje je vrijeme da posjeti raskošno imanje na kojem je Rick Parker odrastao i imao sve što se novcem može kupiti.

Petkom navečer promet od New Jerseyja prema New Yorku bio je jednako gust kao i u drugom smjeru. Za mnoge je to bila večer odlaska u kazalište ili na večeru i Kit je primijetila da je njezin suprug napet dok su milili preko mosta Georgea Washingtona. Bilo joj je drago što nije rekao njezinoj majci da su trebali ranije krenuti.

Lacey ju je jednom pitala: — Kako podnosiš da se otresa na tebe zbog nečega za što nisi ti kriva?

Rekla sam Lacey da ne dopuštam da me to smeta, sjeti se Kit. Ja to shvaćam, Jay se za sve brine i to je njegov način da to pokaže. Ponovno ga pogleda. Sad se brine jer ćemo zakasniti na večeru s važnim kupcem, pomisli. Znam da je strašno zabrinut za Bonnie i sad ga muči to što joj je obećao nešto što ne može ispuniti.

Jay duboko uzdahne kad su konačno sišli s mosta i skrenuli prema ulazu na autocestu za West Side. Kit je laknulo kad je vidjela da rijeka automobila ispred njih neometano teče.

Položi svoju ruku na muževljevu da ga smiri, a onda se okrene i pogleda na stražnje sjedište. Kao i obično nakon razgovora s Lacey, njezina majka bila je na rubu plača. Kad je ušla u auto, rekla je: — Nećemo razgovarati o tome.

— Kako si, mama? — pitala je Kit.

Mona Farrell pokuša se nasmiješiti. — Dobro sam, dušo.

— Jesi li Lacey objasnila zbog čega nisam večeras mogla razgovarati s njom?

— Rekla sam joj da idemo u New York i da si htjela da Bonnie večera prije nego što odete. Sigurno razumije.

— Jesi li joj rekla da se sastajemo s Jimmyjem Landijem? — pitao je Jay.

— Jesam.

— Što je rekla?

— Rekla je... Mona Farrell se prekine prije nego što je izlanula da ju je Lacey upozorila neka ne oda gdje živi. Kit i Jay ne znaju da joj je povjerila taj podatak.

— Rekla je da je iznenađena — dovrši Mona neuvjerljivo, osjećajući se nelagodno.

Dakle, Alex te postavio za glavnog konobara? — Jimmy Landi pozdravi svog bivšeg zaposlenika kad je u Alexovom lokal u sjeo za rezervirani stol.

— Da, je, gospodine Landi — odgovori Carlos uz široki osmijeh.

— Da si malo čekao, Jimmy bi te unaprijedio — reče Steve Abbott.

— A možda i ne bih — kratko će Jimmy.

— U svakom slučaju o tome bi se moglo raspravljati — kaza mu Alex Carbine. — Jimmy, prvi put si ovdje. Reci mi, što kažeš na lokal?

Jimmy Landi se osvrnu oko sebe, proučavajući zgodan prostor za blagovanje s tamnozelenim zidovima osvježnim živopisnim slikama u rezbarenim zlatnim okvirima.

— Čini mi se da ti je nadahnuće bila ruska čajana, Alex — primijeti.

— I je — veselo se složi Alex Carbine. — Baš kao što si ti izrazio divljenje prema La Cote Basque kad si otvorio svoj lokal. Da vidimo, što pijete? Volio bih da kušate moje vino.

Jimmy Landi nije onakav kao što sam očekivala, mislila je Kit pijuckajući chardonnay. Jay se strašno brinuo što neće doći na vrijeme, ali njega izgleda uopće nije uzbuđivalo to što smo nekoliko minuta zakasnili. Dapače, kad se Jay ispričao, rekao je: — Volim kad ljudi kasne u moj lokal. Oni koji ih čekaju popiju jedno piće više. Povećava se račun.

Usprkos njegovom dobrom raspoloženju, Kit je osjećala da je Jimmy Landi osobito napet. U licu je djelovao izmučeno i bio je bolesno blijed. Vjerojatno zato što toliko tuguje za svojom kćeri, zaključila.

Lacey im je rekla da je majka Heather Landi očajna zbog smrti njihove kćeri. Bilo bi razumljivo da se i Heatherin otac tako osjeća.

Kad su se upoznali, Mona je rekla Jimmyju: — Znam što ste sve prošli. Moja kći...

Alex je prekine dignuvši ruku. — Zašto ne bismo pričekali pa poslije razgovarali o tome, draga? — rekao je blago.

Kit se nesvjesno svidio Jimmyjev partner, Steve Abbott. Alex im je rekao da je on Jimmyju postao zamjena za sina i da su veoma bliski. Ne samo po svom nastupu, zaključio je Kit. Abbott doista dobro izgleda.

Kako je večera odmicala, Kit je primijetila da Steve i Alex namjerno izbjegavaju da u razgovoru spomenu bilo Lacey, bilo Isabelle Waring. Zajednički su uspjeli navesti Landija da im ispriča smiješne priče o okršajima s nekima od svojih slavni gostiju.

Landi je, zapravo, bio prvorazredni pripovjedač anegdota, odlika koja ga je, po Kitinom mišljenju, zajedno s njegovim putenim, seljačkim izgledom, činila neobično privlačnim. Također se činilo da je iskreno srdačan i ljubazan prema njima.

S druge strane, kad je primijetio da je konobar nestrpljiv zato što se jedna gospođa očito nije mogla odlučiti što će uzeti za predjelo, lice mu se smrknuo.

— Otpusti ga, Alex — rekao je oštro. — Nije dobar. Nikada neće biti dobar.

Opa! pomisli Kate. Opasan je! Nije čudo da se Jay boji da mu ne stane na žulj.

Konačno je Jimmy bio taj koji je iznenada poveo razgovor o Lacey i Isabelle Waring. Čim je poslužena kava, rekao je: — Gospođu Farrell, jednom sam sreo vašu kćer. Nastojala je održati obećanje dano mojoj bivšoj ženi da će mi predati kćerin dnevnik.

— Znam to — reče Mona tiho.

— Nisam baš bio ljubazan prema njoj. Umjesto izvornika donijela mi je presliku dnevnika, a ja sam tada mislio da je veoma drska što je izvornik dala policiji.

— Još uvijek to mislite? — pitala je Mona, ali nije čekala odgovor. Gospodine Landi, mojoj kćeri prijetila je tužba zbog prikrivanja dokaza zato što je pokušala ispuniti posljednju želju Isabelle Waring.

O Bože, pomisli Kit. Mama je zrela da plane.

— Tek prije dva dana čuo sam za to — kaza Landi žustro. — Kad sam shvatio da mi policajci muljaju, konačno sam se opametio i unajmio privatnog detektiva. On je taj koji je otkrio da je priča o profesionalnom lopovu koji je slučajno ubio Isabelle, koju su mi murjaci ispričali, obična glupost.

Kit je uočila kako Landijevo lice postaje tamno crveno.

Očito je i Steve Abbott to primijetio. — Smiri se, Jimmy — bodrio ga je. — Bit ćeš grozan pacijent ako doživiš moždani udar.

Jimmy ga prostrijeli pogledom, a onda ponovno pogleda Mo-nu. — Isto to mi je govorila moja kći — reče. Gutne ostatak kave iz svoje šalice. — Znam da je vaša kći u programu za zaštitu svjedoka — kazao je. — Prilično šugavo, i za nju, i za sve vas.

— Da, je — Mona kininu složivši se.

— Kako održavate vezu s njom?

— Nazove jednom tjedno — odgovori Mona. — Ustvari, razlog zašto smo nekoliko minuta zakasnili taj je što sam razgovarala s njom kad su Kit i Jay došli po mene.

— Vi nju ne možete nazvati? — upita Jimmy.

— Niti govora. Ne znam kako doći do nje.

— Ja bih htio razgovarati s njom — reče Jimmy iznenada. — Recite joj. Čovjek kojeg sam unajmio kaže da je provodila mnogo vremena s Isabelle u danima prije njezine smrti. Htio bih je mnogo toga pitati.

— Gospodine Landi, taj zahtjev treba proslijediti kroz ured javnog tužitelja SAD-a — kaza Jay prekinuvši svoju šutnju o tom pitanju. — Razgovarali su s nama prije nego što je Lacey ušla u program.

— Hoćete reći da me mogu odbiti — zareža Jimmy. — Dobro, možda postoji drugi put. Pitajte je ovo u moje ime. Pitajte, sjeća li se je li na kraju Heatherinog dnevnika postojalo nekoliko stranica ispisanih na papiru bez crta.

— Zašto je to važno, Jimmy? — upita Alex Carbine.

— Zato jer ako je, to znači da nijedan dokaz predan u tu postaju neće biti siguran; ili će biti krivotvoren, ili će nestati. A ja moram pronaći način da učinim nešto po tom pitanju.

Jimmy pokaže Carlosu, koji je stajao iza njega s vrčem kave, da može ići. Zatim ustane i pruži Moni ruku. — Dakle, valjda je to to. Žao mi je zbog vas, gospođo Farrell. I zbog vaše kćeri. Po onome što čujem, bila je veoma ljubazna prema Isabelle, a i manje htjela pomoći. Dugujem joj ispriku. Kako je?

— Lacey je strašna — kaza Mona. — Nikada se ne žali. Zapravo, neprestano me pokušava oraspoložiti. Okrene se Kit i Javu. — U autu sam vam zaboravila reći da se Lacey učlanila u potpuno novi rekreacijski centar, koji očito ima prekrasno igralište za skvoš. Ponovno se okrene Landiju. — Otprije je luda za vježbanjem.

Kad je završila razgovor s majkom i prekinula vezu, Lacey se u predvorju hotela našla s Georgeom Svensonom i bez riječi krenula s njim do automobila.

Nakratko je razmišljala o tome što će raditi ostatak večeri koja je bila pred njom. Jedno je sigurno — ne može cijelo vrijeme biti sama u praznome stanu. Ali što da radi? Nije baš bila gladna, a pomisao na to da sama ode u restoran, nije joj se svidjela. Nakon iskustva s kinom u utorak navečer, nije joj bilo ni na kraj pameti da sjedi sama u zamračenoj kino-dvorani.

U stanovitoj mjeri bi, kad bi dobila karte, uživala u posljednjoj predstavi Kralj i ja, koja se davala u Minneapolisu, ali bila je sigurna da bi je uvertira

dotukla. U glavi je imala sliku sebe od prije mnogo godina kako u prostoru za orkestar traži svog oca.

Tata, nedostaješ mi, pomisli ulazeći u Svensonov auto.

Ali glas u njezinoj glavi vratio se zajedno s odgovorom.

Budi poštena, Lacey, trenutačno ne tuguješ za mnom. Suoči se s istinom — upoznala si nekoga do koga ti je stalo, a koristiš moj lik da bi zaboravila njegov. Priznaj. Ne proganja te moje lice i ne bježiš od mog lika.

Svenson je cijelo vrijeme vožnje šutio, prepuštajući je njezinim mislima. Konačno je Lacey pitala njega je li se još čuo s Garyjem Baldwinom.

— Ne, nisam, Alice — odgovorio je.

Lacey je ljutilo što je jedino ljudsko biće s kojim je kako-tako iskrena ne želi zvati njezinim vlastitim imenom.

— Onda vas ljubazno molim da poručite Njegovoj Visosti da želim znati što se događa. U utorak navečer dala sam mu neke važne podatke. Već iz pristojnosti mogao mi je javiti kako stvari stoje. Mislim da neću moći još dugo ovako živjeti.

Lacey se ugrize za usnu i zaveli se natrag na sjedalo. Kao i uvijek kad je iskalila svoj bijes na Svensonu, osjećala se zbunjeno i djetinjasto. Bila je uvjerenjena da bi on radije bio kod kuće sa svojom ženom i tri djevojčice, nego nju vozio u hotel da obavi telefonski razgovor.

— Stavio sam vam novac na račun, Alice. Sutra ujutro se možete učlaniti u novi rekreacijski centar.

Time joj je Svenson na svoj način davao do znanja da zna kako se osjeća.

— Hvala — promrmljala je, a onda postane svjesna da bi najradije viknula — Molim vas, samo mi jednom recite, Lacey! Ja se zovem Lacey Farrelll

Kad su došli do njezine zgrade, ušla je u predvorje još uvijek neodlučna što će raditi. Dulje no obično, neodlučno je stajala ispred dizala, a onda se iznenada okrene. Umjesto da pođe gore, ponovno je izašla, ali ovaj put je ušla u svoj auto. Neko se vrijeme vozila bez cilja, a onda se konačno okrenula u smjeru Wayzate, predjela u kojem je prisustvovala prijamu za glumce koji su nastupali u predstavi Kralj i ja. Stigavši onamo, po sjećanju je potražila mali restoran pokraj kojeg su prošli te večeri i bila zadovoljna činjenicom da ga je, usprkos više nego slabom osjećaju za orijentaciju, lako našla. Možda sam konačno stekla osjećaj za snalaženje u ovom kraju, pomisli. Ako ću se neko vrijeme ovdje baviti kupoprodajom nekretnina, to će mi svakako trebati.

Restoran koji je odabrala isto tako je mogao biti u Zapadnoj četvrtoj ulici u njujorškom Greenwich Villageu. Čim je otvorila vrata, osjetila je primamljivi miris kruha s češnjakom, koji se pekao. Unutra je bilo otprilike dvadeset stolova, svaki prekriven crveno-bijelim kockastim stolnjakom na kojem je stajala svijeća.

Lacey pogleda okolo. Lokal je očito bio pun. — Čini se da je sve puno — rekla je domaćici.

— Ne, slučajno nam je baš netko otkazao. Domaćica ju je pavela do stola u kutu koji se s ulaza nije vidio.

Dok je čekala da je posluže, Lacey je grickala topli, hrustavi talijanski kruh i pijuckala crno vino. Oko nje su ljudi jeli i brbljali, očito zabavljajući se. Jedino je ona bila sama na večeri.

Što je drukčije u ovom lokalu, pitala se? Zašto se drukčije osjeća?

Za početak, Lacey shvati da se radi o nečemu što je ili zaobilazila, ili nije prepoznala. Ovdje, u ovom malom restoranu gdje je mogla vidjeti svakoga tko uđe, a da se nju ne vidi isti čas, osjećala se sigurnije nego cijeli tjedan.

Zašto, pitala se?

Zato jer sam mami rekla gdje sam, nevoljko prizna samoj sebi.

Glavom su joj odzvanjala upozorenja koja je čula u sigurnoj kući. Ne radi se o tome da će vas vaša obitelj namjerno odati, rečeno joj je. Radi se o opaskama koje će nesvjesno reći, a koje bi mogle ugroziti vašu sigurnost.

Sjeti se kako se tata stalno šalio da majka mora svojim memoarima, ako će ih ikada pisati, dati naslov 'U povjerenju', jer mama nikada nije mogla čuvati tajnu.

Tada se sjetila kako je mama djelovala zaprepašteno kad ju je Lacey upozorila neka pred Jimmyjem Landijem ne izlaze gdje živi. Možda će sve biti dobro, pomisli Lacey, moleći Boga da je majka upozorenje shvatila ozbiljno.

Zelena salata bila je hrustava, preljev za salatu ukusan, tjestenina s umakom od školjaka izvrsna, ali osjećaj sigurnosti bio je kratkog vijeka pa kad je Lacey otišla iz restorana i odvezla se kući, proganjalo ju je da joj se netko približava.

Tom Lynch joj je ostavio poruku. — Alice, moram te sutra vidjeti. Molim te, nazovi me. Ostavio je svoj broj.

Kad bih ga barem mogla nazvati, pomisli Lacey.

I Ruth Wilcox je nazvala: — Alice, nedostaješ nam. Molim te, dođi za vikend. Želim s tobom razgovarati o gospodinu koji se raspituje o tebi.

Ruth se još uvijek igra provodadžinice, pomisli Lacey s gorčinom.

Otišla je u krevet i uspjela zaspati, ali ubrzo je počeo mučiti noćna mora. U snu je klečala pokraj Isabellinog tijela. Na rame joj se spusti nečija ruka... Digla je pogled i ugledala Isabellinog ubojicu, njegove vodenoplave oči kako zure u nju i pištolj koji joj je uperio u glavu.

Uspravila se u krevetu pokušavajući vrisnuti. Nakon toga nije bilo pomoći. Ostatak noći više nije mogla zaspati.

Rano ujutro Lacey se prisili da ode na trčanje, ali shvati da se ne može suzdržati a da se ne osvrće kako bi se uvjerila da je nitko ne slijedi.

Postajem paranoična, prizna kad se vratila u stan i zaključala vrata.

Bilo je tek devet ujutro, a nije baš ništa smislila za preostali dio dana. Millicent Royce joj je rekla da vikendom često ima dogovore za razgledavanje

kuća i da je Lacey dobrodošla želi li poći s njom. Međutim, nažalost, za ovaj vikend nije imala ni jedan dogovor.

Nešto ću pojesti pa ću otići vidjeti novi rekreacijski centar, odluči Lacey. Barem će se s nečim zabaviti.

U rekreacijski centar Edina stigla je u deset i petnaest i upravitelj joj rukom mahne da sjedne. Iz velike sportske torbe izvadila je ispunjenu pristupnicu baš kad je upravitelj dovršio telefonski razgovor riječima: — Da, točno, gospodine. Ovo je potpuno novi objekt i imamo krasno igralište za skvoš. Izvolite odmah doći pogledati.

U subotu ujutro, detektiv Ed Sloane odvezao se iz svog doma u dijelu Bronx-a zvanom Riverdale u Greenwich u Connecticutu na sastanak koji je na uporno traženje dogovorio s Richardom J. Parkerom, starijim. Putem je primijetio da se snijeg, koji je prije samo nekoliko dana bio kao nacrtan, već počeo pretvarati u hrpice sivkaste bljuzge. Nebo je bilo oblačno, predviđala se kiša iako je prognozirano da će se, kako temperatura bude padala, pretvoriti u susnježicu.

Još jedan odvratan zimski dan, jedan od onih kad se pametni ljudi, koji si to mogu priuštiti, pretvaraju u ptice selice i lete na jug, kaza Sloane samome sebi.

Ili na Havaje. To je put za koji je štedio. Namjeravao je za tridesetu godišnjicu braka, koja će biti za dvije godine, odvesti Betty onamo.

Poželje da pođu sutra. Možda čak i danas.

Iako je znao da uz sve ono što se događa u postaji, ne bi mogao otići. Sloanea je proganjalo to što je nestao dokaz koji je možda bio ključni za rješavanje ubojstva Isabelle Waring. Već je i to bilo grozno što je Lacey Farrell odnijela dnevnik s mjesta zločina. A mnogo gore bilo je to da je neki za sada još nepoznati počinitelj — najvjerojatnije »pokvareni policajac« — ukrao dnevnik iz njegovog vlastitog ormarića. A vjerojatno je ukrao i stranice iz preslike koju mu je predao Jimmy Landi, podsjeti se.

Pomisao na mogućnost da radi, jede i pije s murjakom koji sjedi na dvije stolice, užasavala ga je. Kad je sišao s autoputa na izlazu broj 31, Ed pomisli na predstavu koju je počeo izvoditi u postaji s namjerom da uhvati onoga tko uzima stvari iz kutije za dokaze. Počeo je vaditi ključeve iz džepa sakoa i zaključavati ih u svoj stol.

— Nek' me vrag odnese ako još nešto nestane iz mog ormarića — mršteći se dao je na znanje svakome tko se našao u njihovim službenim prostorijama. Uz zapovjednikovi! pomoć, proširio je priču da bi dokaz zaključan u njegovom ormariću mogao biti ključ za rješavanje ubojstva Isabelle Waring. Bilješka u policijskoj evidenciji koja se odnosila na nepostojeći dokaz namjerno je bila neodređena.

Skrivena kamera na stropu usmjerena je na njegov stol. Sljedeći tjedan ponovno će početi sa starim običajem ostavljanja ključeva u sakou obješenom

na njegov stolac. Imao je osjećaj da pomoću lažne vijesti koju je okolo širio ima velike mogućnosti da istjera svoj plijen na čistinu. Naravno da iza krađe u službenim prostorijama stoji osoba koja je odgovorna za smrt Isabelle Waring i da će se ozbiljno zabrinuti ako postoje novi dokazi. Sloaneu je, međutim, bilo teško povjerovati da bi osoba poput Sandyja Savarana, sama stajala iza tih krađa. On samo poteže obarač. Ne, pomisli, ubojstvo je najvjerojatnije naručio netko utjecajan s hrpom love. A kad čuje da postoji novi dokaz, naredit će da se uništi.

Eda Sloanea mučilo je to, koliko god je želio raskrinkati pokvarenog policajca, što je znao da bi se lako moglo dogoditi da to bude netko od momaka koji ga je u proteklih dvadeset pet godina na ovaj ili onaj način izvukao iz teške situacije. Takve su stvari uvijek teške.

Imanje Parkerovih bilo je smješteno na Long Island Soundu. Krasno zdanje od svijetlocrvene opeke s tornjićima na svakom kraju, dovoljno staro da poprimi izgled starine, isticalo se na prostranom zemljištu koje su još uvijek prekrivali ostaci snijega.

Sloane se provezao kroz otvorena vrata i parkirao auto sa strane polukružnog prilaza pred glavnim ulazom, razmišljajući dok je to činio da se ovdje sigurno nije zaustavilo mnogo pet godina starih saturna.

Dok se uspinjao kamenom popločenom stazom, očima je prelazio s prozora na prozor, djelomično se nadajući da će spaziti Ricka Parkera kako ga gleda.

Primila ga je veoma privlačna mlada žena u odori sluškinje, a kad joj je kazao svoje ime, rekla mu je da ga očekuju. — Gospodin Parker vas čeka u svojoj radnoj sobi — rekla je. U načinu na koji je govorila osjeti da su i prisni. Ed je imao osjećaj da je upravo izašla iz radne sobe.

Dok ju je slijedio niz prostrano, sagom obloženo predvorje, procijeni što sve zna o Parkeru starijem. Čuo je da slovi kao ženskar pa se pitao, gledajući privlačnu mladu ženu ispred sebe, je li dovoljno lud da pokuša nešto u vlastitom domu.

Točno bi mogao biti tako lud, zaključi Sloane nekoliko minuta poslije. Našao je gospodina Parkera kako sjedi na kožnatom kauču i pije kavu; pokraj njegove šalice stajala je još jedna, dopola puna.

Niti se Parker dignuo da ga pozdravi, niti ga je ponudio kavom. — Sjednite, detektive Sloane. To je više bila naredba nego poziv.

Sloane je znao da će nakon toga čuti kako je Parker veoma zaposlen pa da ovo može trajati svega nekoliko minuta.

Točno to je čuo.

Primijetivši da je kućna pomoćnica još uvijek u sobi, Sloane se okrene k njoj. — Možete se vratiti čim ja odem, gospođice — rekao je oštro.

Richard Parker skoči, ljutita izraza lica. — Što mislite tko...

Sloane ga prekine. — Za početak, gospodine Parker, mislim da biste trebali znati da nisam jedan od vaših slugu. Ovdje se ne radi o kupoprodaji

nekretnina, o nekom velikom poslu koji vi vodite. Ovdje sam da s vama porazgovaram o vašem sinu. Na najboljem je putu da bude osumnjičen ne za jedno, već za dva ubojstva.

Nagnuo se naprijed lupkajući po stoliću da ostavi snažniji dojam: — Isabelle Waring nije vjerovala da je smrt njezine kćeri bila nesretni slučaj. Dokazi ukazuju na to da je gđa Waring umrla od ruke profesionalnog ubojice, jednoga koji nam je poznat, a koji je također poznat po tome da je radio za narko kartel. Usput, to se još ne zna u javnosti, ali govorim vam da znate. Sigurno ste svjesni toga da je vaš sin ubojici pripremio teren da uđe u stan Isabelle Waring. Samim tim postao je sudionik. Pod tom će se optužnicom uskoro izdati nalog za njegovo uhićenje.

— Ali postoje još neki podaci koje biste trebali znati o svojem sinu, a možda ih već i znate. Rick je to popodne prije smrti Heather Landi, bio u Stoweu i imamo svjedoka koji će potvrditi da ga se ona prestrašila i da je izjurila iz motela kad se on pojavio. Sloane je prekinuo i pogledao čovjeka koji je sjedio pred njim sav napet.

Na Parkerovom licu pojavile su se crvene mrlje, otkrivajući njegov nemir, ali glas mu je bio ledeno hladan kad je rekao: — Je li to sve, detektive?

— Ne sasvim. Vaš ponos i vaša radost, Richard J. Parker, ml. ovisnik je. Vi ste očito prestali plaćati njegove račune, ali on svejedno odnekud dobiva drogu. Velika je vjerojatnost da to znači da nekome duguje velike novce. To bi moglo biti veoma opasno. Savjetujem vam da unajmite odvjetnika koji se bavi krivičnim pravom i da mu savjetujete da se preda. Inače biste i vi mogli biti optuženi.

— Ne znam gdje je — žestoko će Parker.

Sloane ustane. — Mislím da znate. Upozoravam vas. Postoji mogućnost da je u velikoj nevolji. Ne bi bio prvi koji se prezadužio i platio tako da je nestao. Zauvijek.

— Moj sin se nalazi u centru za odvikavanje od droge u Hartfordu — javi se Priscilla Parker.

Detektiv Sloane se okrene, zatečen glasom koji nije očekivao.

Na vratima je stajala Priscilla Parker. — Odvezla sam ga onamo prošlu srijedu — rekla je. — Moj suprug govori istinu kad kaže da ne zna gdje mu je sin. Rick je k meni došao po pomoć. Njegov je otac taj dan imao drugog posla. Njezine se oči zaustaviše na drugoj šalici kave, potom pogleda muža, a na licu joj se jasno očitavao prijezir i gađenje.

Kad je upravitelju rekreacijskog centra u Edini dala ispunjenu pristupnicu i ček, Lacey je otišla ravno na igralište za skvoš i počela udarati lopticu o zid. Ubrzo je shvatila da je iscrpljena od prethodne neprospavane noći i trčanja na kojem je prije bila. Promašivala je lagane lopte, a potom je pala i jako uguanula nogu, sve u nastojanju da uhvati lopticu koju ni u ludilu nije mogla stići. Primjereno njezinom trenutačnom životu.

Zgražajući se sama nad sobom i na rubu plača, odšepesala je s igrališta i iz garderobnog ormarića uzela kaput i sportsku torbu.

Vrata upraviteljeva ureda bila su djelomično otvorena. Unutra je za upraviteljičinim stolom sjedio mladi par, a sjedokosi muškarac čekao je na red za razgovor.

Lacey osjeti da joj gležanj natiče. Na trenutak je zastala pred otvorenim vratima dvoumeći se bi li pitala upraviteljicu ima li u prvoj pomoći elastični zavoj. Međutim, odluči otići ravno kući i umjesto toga na gležanj staviti led.

Koliko god je jutros željela izaći iz stana, Lacey shvati da sada jedino želi vratiti se onamo, iza zatvorenih i zaključanih vrata.

Ranije tog jutra, kad je Lacey otišla na trčanje, na nebu je tu i tamo bio koji oblačak. Sad ih je bilo puno nebo, a bili su tako zbijeni kao da su svi jedan veliki oblak. Vozeći se iz Edine u Minneapolis, Lacey je znala da je obilan snijeg neizbježan.

Ispred svoje zgrade imala je obilježeno mjesto za parkiranje. Stala je ondje i ugasila auto. Neko je vrijeme sjedila u tišini. Život joj je potpuno nesretan. Evo je ovdje, kilometrima daleko od svoje obitelji, proživljava nešto što se ne može nazvati život, sama i napuštena od svih. Uhvaćena je u zamku laži jer se mora pretvarati da je netko drugi — a zašto? Zašto? Samo zato jer je bila svjedok zločina. Koji put bi najradije da ju je ubojica vidio u onom ormaru. Nije imala želju umrijeti, ali to bi bilo lakše nego ovako živjeti, pomisli zdvojno. Moram nešto poduzeti s tim u vezi.

Otvorila je vrata i izašla iz auta, pazeći na gležanj desne noge koji je kuckao. Kad se okrenula da zaključa vrata, osjeti na ramenu nečiju ruku.

Osjećaj je bio jednak onome koji je iskusila za vrijeme noćne more, svijet se kreće usporeno dok pokušava kriknuti, ali ne može ispustiti ni glasa. Pojurila je naprijed, pokušavajući pobjeći, potom zasopta i posrne kad joj kroz gležanj sijevne bol kao da ju je netko probadao užarenim željezom.

Obujmi je nečija ruka, zadržavši je. Poznati glas reče pokajnički: — Alice, žao mi je! Nisam te kanio prestrašiti. Oprosti.

Bio je to Tom Lynch.

Klonula od olakšanja, Lacey se objesi na njega. — Ah, Tom... O, Bože... ja... dobro sam... valjda si me prestrašio.

Počela je plakati. Bio je to divan osjećaj osjetiti na sebi njegovu čvrstu zaštitničku ruku. Stajala je ondje nekoliko trenutaka, nepomična, osjećajući kako je preplavljuje olakšanje. Zatim se uspravila i okrenula da se suoči s njim. Nije to mogla učiniti — ni njemu, ni sebi.

— Žao mi je što si se gnjavio da dođeš, Tom. Idem gore — rekla je, natjeravši se da mirno diše dok je brisala suze.

— Idem s tobom — rekao joj je. — Moramo razgovarati.

— Nemamo o čemu razgovarati.

— O, imamo — reče. — Počevši od toga da te otac traži po cijelom Minneapolisu jer ti je majka na umoru i hoće se pomiriti s tobom.

— O... čemu... ti... to... govoriš? — Lacey otvori usta. Grlo joj se tako stegne da je jedva istisnula poneku riječ iz usta.

— Govorim o tome da mi je jučer popodne Ruth Wilcox rekla da se u teretani pojavio neki tip s tvojom slikom, da te traži i tvrdi da je tvoj otac.

U Minneapolisu je! — pomisli Lacey. Naći će me!

— Alice, pogledaj me! Je li to istina! Traži li te tvoj otac? Odmahne glavom, očajnički želeći otarasiti ga se. — Tom, molim te. Idi.

— Neću ići. Rukama obujmi njezino lice, prisiljavajući je da ga pogleda.

Još jednom, u Laceyinoj glavi zazvoni glas Jacka Farrella. Stavljajući svoje lice na mjesto onoga kojega želiš — reče. Priznaj.

Priznajem, pomisli, gledajući odlučnu Tomovu vilicu, njegovo naborano čelo od brige za nju — pogled u njegovim očima.

Pogled koji upućuješ nekom osobitom. Dakle, neću dopustiti da ti se zbog toga bilo što dogodi, obeća.

Ako je ubojica Isabelle Waring uspio nagovoriti Ruth Wilcox iz teretane Twin Cities da mu da svoju adresu, vjerojatno više ne bih bila živa, pomisli. Za sada je dobro. Ali gdje je još pokazivao njezinu sliku?

— Alice, znam da si u nevolji, ali bez obzira na to o čemu se radi, uz tebe sam. Ali ne mogu više živjeti u mraku — Tomov je glas bio uporan. — Možeš li to shvatiti?

Pogleda ga. Bio je to tako čudan osjećaj, gledati pred sobom tog muškarca koji prema njoj očito nešto posebno osjeća — ljubav? Možda. A bio je točno onakva osoba kakvoj se nadala da će je jednoga dana sresti. Ali ne sada! Ne ovdje! Ne u ovim prilikama. Ne mogu mu to učiniti, pomisli.

Na parkiralište se dovezao neki auto. Lacey nagoniski poželje povući Toma i sakriti se s njim iza auta. Moram pobjeći, pomisli. I moram maknuti Toma od sebe.

Kad se auto koji je dolazio približio, vidje da je vozač žena koju je prepoznala kao osobu koja živi u njezinoj zgradi.

Ali tko će voziti sljedeći auto koji će doći na parkiralište, pitala se ljutito? Mogao bi biti on.

Počele su padati prve pahulje snijega.

— Tom, molim te, idi — preklinjala je. Moram nazvati kući i razgovarati sa svojom majkom.

— Znači da je ta priča istinita.

Kimnula je pazeći da ga ne pogleda. — Moram s njom razgovarati. Moram raščistiti neke stvari. Mogu li te poslije nazvati? Konačno ga pogleda.

Njegov pogled, zabrinut i pun pitanja, zadržava se na njezinom licu.

— Alice, nazvat ćeš me?

— Kunem se da hoću.

— Ako mogu pomoći, znaš...

— U ovom trenutku ne možeš — rekla je prekinuvši ga.

— Hoćeš li mi samo nešto iskreno odgovoriti?

— Naravno.

— Postoji li drugi muškarac u tvom životu? Pogleda ga u oči. — Ne, ne postoji. Kimnuo je. — Samo sam to htio znati.

Na parkiralište je dolazio drugi auto. Makni se od mene, bubnjalo joj je u glavi. — Tom, moram nazvati kući.

— Pusti me da te bar dopratim do vrata — odgovori on primivši je za ruku. Nakon nekoliko koraka, on stane. — Ti šepaš.

— Nije to ništa. Spotaknula sam se na vlastitu nogu. Lacey je molila Boga da njezino lice ne odaje bol koji je osjećala dok je hodala.

Tom joj otvori vrata predvorja. — Kad ćeš se javiti?

— Za jedan sat ili tako nekako. Opet ga pogleda, prisilivši se da se nasmiješi.

Njegove usne joj dotakoše obraz. — Zabrinut sam zbog tebe. Zabrinut sam za tebe. Uhvati je za ruke i zagleda joj se u oči. — Ali čekat ću tvoj poziv. Rekla si mi dobre vijesti. I dala mi novu nadu.

Lacey pričekala u predvorju dok nije vidjela da je njegov tamnoplavi BMW otišao. Zatim požuri prema dizalu.

Nazvala je rekreacijski centar, a da nije ni skinula kaput. Javi se veseli, prodorni glas upraviteljice. — Rekreacijski centar Edina. Pričekajte, molim.

Prođe jedna, a onda i druga minuta. Neka ide k vragu, pomisli Lacey, lupivši rukom da prekine vezu.

Bila je subota. Postojala je mogućnost da joj je majka kod kuće. Po prvi put u nekoliko mjeseci, Lacey izravno nazva poznati broj.

Majka se javila na prvo zvonce.

Lacey je znala da ne smije gubiti vrijeme. — Mama, kome si rekla da sam ovdje.

— Lacey? Nisam rekla nikom živom. Zašto? Glas njezine majke posta uznemiren.

Namjerno nije rekla nikome, pomisli Lacey. — Mama, ona večera sinoć. Tko je bio ondje?

— Alex, Kit, Jay, Jimmy Landi, njegov partner Steve Abbott i ja. Zašto?

— Jesi li rekla nešto o meni?

— Ništa značajno. Samo da si se učlanila u novi rekreacijski centar koji ima igralište za skvoš. To je u redu, zar ne?

Bože moj, pomisli Lacey.

— Lacey, gospodin Landi bi veoma volio razgovarati s tobom. Zamolio me je da saznam znaš li da je posljednjih nekoliko stranica dnevnika njegove kćeri bilo napisano na neiscrtkanom papiru.

— Zašto to hoće znati? Dala sam mu sve umnoženo.

— Zato jer veli da je netko, ako su postojale, ukrao te stranice dok je preslika bila u policijskoj postaji, a ukrali su i cijeli izvornik. Lacey, zar želiš reći da taj koji te je pokušao ubiti zna da si u Minneapolisu?

— Mama, ne mogu razgovarati. Nazvat ću te poslije. Lacey prekine. Još jednom pokuša s rekreacijskim centrom.

Ovaj put nije upraviteljici pružila mogućnost da je ostavi na čekanju. — Ovdje Alice Carroll — prekine je. — Nemojte...

— O, Alice — upraviteljičin glas posta brižan. — Tražio vas je vaš tata. Odvela sam ga na igralište za skvoš. Mislila sam da ste još ondje. Nisam vidjela kad ste otišli. Netko nam je rekao da ste gadno uganuli gležanj. Tata vam je bio tako zabrinut. Dala sam mu vašu adresu. To je u redu, zar ne? Otišao je prije nekoliko minuta.

Lacey je ostala tek toliko da ugura primjerak dnevnika Heather Landi u sportsku torbu prije nego što je napola otrčala, a napola, odskakutala do auta i krenula prema zrakoplovnoj luci. Oštar vjetar šibao je snijeg o vjetroman. Nadam se da neće odmah shvatiti da sam otišla, kaza samoj sebi. Imat ću malu prednost.

Zrakoplov je polazio za Chicago dvadeset minuta nakon što je stigla do mjesta gdje se prodaju karte. Uspjela se ukrcati prije nego što je zatvoren ulaz.

Potom je tri sata sjedila u zrakoplovu koji je stajao na pisti čekajući da se poboljša vidljivost kako bi mogli uzletjeti.

Sandy Savarano sjeo je u unajmljeni automobil pred sobom držeći rastvoreni plan grada, zagrijan od uzbuđenja zbog potjere.

Osjećao je kako mu se ubrzava bilo. Uskoro će se pobrinuti za nju. Na karti je pronašao Aveniju Hennepin broj 520. Bila je samo deset minuta udaljena od Radison Plaze u kojoj je odsjeo. Izvezao je auto s parkirališta i stisnuo papučicu gasa.

Zavrta glavom još uvijek ljut što joj je u rekreacijskom centru bio tako blizu. Da na igralištu za skvoš nije pala kad je došao, još uvijek bi bila tamo, stjerana u kut, laka meta.

Osjećao je kako mu se u tijelu povećava adrenalin, ubrzavajući mu otkucaje srca i disanje. Blizu je. Taj dio je najviše volio.

Podvornik je rekao da je primijetio kako je, odlazeći iz centra, Farrellica šepala. Ako se tako povrijedila da šepa, najvjerojatnije je otišla ravno kući.

Nosi ime Alice Carroll — sad to zna. Ne bi trebalo biti teško saznati broj njezinog stana — vjerojatno se nalazi na poštanskom sandučiću u predvorju.

Posljednji put mu je zalupila vrata pred nosom prije nego što je se uspio dočepati, prisjeti se mrko. Ovaj put neće imati priliku za to.

Snijeg je sve jače padao. Savarano se namršti. Nije se htio gnjaviti s vremenskim nepogodama. Njegov kovčeg je u hotelskoj sobi stajao otvoren. Kad završi s Farrellicom, spakirat će se i otići za deset minuta. Gost koji se ne odjavi i za sobom ostavi svoje stvari, sumnjiv je. Ali ako se zrakoplovna luka zatvori, a ceste budu neprohodne, naći će se u stupici, a za to bi se trebao brinuti samo ako nešto pođe naopako.

Ništa neće poći naopako, kaza samome sebi.

Pogleda naziv ulice. Nalazio se u Aveniji Hennepin oko broja 400.

Drugi kraj avenije nalazio se blizu trgovačkog centra Nicollet s mnogo otmjenih trgovina. Ondje su se također smjestili hoteli i nova poslovna zgrada. Primijetio je da ovaj kraj nije pretjerano napučen.

Pronašao je broj 520. Bila je to neugledna sedmerokatna zgrada na uglu, ne velika, što mu je odgovaralo. Savarano je bio siguran da nije pretjerano osiguravana.

Odvezao se iza ugla pa kroz parkiralište. Brojevima su bila označena mjesta za stanare, a samo ih je nekoliko sa strane bilo za posjetitelje. Sva su bila zauzeta. Budući da nije imao namjere privući pozornost tako da ostavi auto na mjestu označenom za stanare, vratio se, parkirao s druge strane ulice i pješice došao do ulaza u zgradu. Vrata koja su vodila u malo predvorje, bila su otključana. Na zidu iznad poštanskih sandučića nalazila su se imena stanara i brojevi stanova. Alice Carroll živjela je u stanu 4F. Uobičajeno je za ovakve zgrade da čovjek za ulaz u predvorje mora imati ključ ili upotrijebiti interfon kako bi stanar pritisnuo zujalicu i tako otključao vrata.

Savarano je nestrpljivo čekao dok nije vidio da se netko približava stazom, jedna starija žena. Dok je otvarala vanjska vrata, spustio je privjesak s ključevima na pod pa se sagnuo da ga digne.

Kada je žena otključala vrata koja su vodila u predvorje, uspravio se, pridržao joj vrata i ušao za njom.

Zahvalno mu se nasmiješila. Slijedio ju je do dizala pa pričekao dok nije stisnula gumb za sedmi kat, našto je on stisnuo za četvrti. Prijeko potrebna predostrožnost, osjećaj za pojedinosti zbog kojih je Sandy Savarano bio tako dobar — i tako uspješan. Nije se htio naći u opasnosti da izađe iz dizala s Farrelličinom prvom susjedom. Što se manje pokazuje, to bolje.

Kad se našao na četvrtom katu, osvrnuo se po hodniku koji je bio tih i slabo osvijetljen. Tim bolje, pomisli. Stan 4F bio je posljednji na lijevoj strani. Sandyju je desna ruka bila u džepu, držeći pištolj, dok je lijevom pozvonio. Ako Farrellica bude htjela znati tko je prije nego što otvori vrata, imao je za nju spreman odgovor. — Hitna služba, provjeravamo gdje curi plin — rekao bi. To je uvijek palilo.

Nitko se nije javljao.

Pozvonio je.

Brava je bila nova, ali nikada nije naišao na bravu koju nije mogao otvoriti. Potreban alat držao je u torbici koju je nosio oko struka. Izgledala je kao pojas za novac. Uvijek ga je zabavljalo to što je one večeri kad je pošao u stan Waringove ušao unutra pomoću ključa koji je držala na stoliću u predsoblju.

Za manje od četiri minute koliko je radio na bravi vrata koja su vodila u stan 4F, bio je unutra, s tim da je brava bila uredno vraćena na svoje mjesto. Pričekat će je ovdje. Bolje je tako. Zbog nečega je mislio da neće dugo ostati vani. Što će se iznenaditi!

Možda je otišla snimiti gležanj, pomisli.

Savine prste, zaštićene kirurškim rukavicama. Te večeri kad je bio u Farrelličinom stanu u New Yorku, bio je neuobičajeno neoprezan i na vratima je ostavio otisak prsta. Te večeri nije primijetio da se na desnoj rukavici potrgao kažiprst. Bila je to pogreška koju neće još jednom ponoviti.

Rečeno mu je neka pretraži Farrelličin stan da se uvjeri kako nije za sebe napravila primjerak dnevnika Heather Landi. Krenuo je prema pisaćem stolu da ondje počne tražiti.

Baš tada je zazvonio telefon. Okretnim, mačjim koracima prešao je preko sobe, stao pokraj njega zadovoljan kad je vidio da je uključena telefonska sekretarica.

Farrelličin glas na vrpici bio je tih i suzdržan. Rečeno je samo: Dobili ste broj 555-1247. Molim vas, ostavite poruku.

Zvao je muškarac. Glas mu je bio ozbiljan i služben. — Alice, ovdje George Svenson — rekao je. — Stižemo. Vaša majka je upravo nazvala broj u slučaju nužde u New Yorku i izvjestila da ste u nevolji. Ostanite unutra. Zaključajte vrata. Nemojte nikoga puštati dok ja ne dođem.

Savarano se sledio. Oni stižu! Ako odmah ne ode odavde, on će se naći u zamci. U trenu je izašao iz stana, našao se na hodniku pa na požarnim stubama.

Na sigurnom, u autu, uključio se u promet na Aveniji Hennepin baš kad je policijsko vozilo s uključenim svjetlima projurilo pokraj njega.

Ovo je bilo gusto kao nikad do tada. Kratko je vrijeme vozio bez cilja, prisiljavajući se da se smiri i pozorno promisli.

Kamo bi Farrellica otišla, pitao se? Bi li se skrivala kod prijatelja? Ili bi se zavukla u neki motel?

Ma gdje bila, zaključi da nema više od pola sata prednosti.

Mora pokušati otkriti na koji način razmišlja. Što bi on učinio da je u programu za zaštitu svjedoka i da mu uđu u trag?

Više ne bih imao povjerenja u šerife, kaza Sandy samome sebi. Ne bih se njima za ljubav preselio u drugi grad pitajući se koliko će vremena trebati da me opet pronađu.

Obično ljudi koji samovoljno napuste program za zaštitu svjedoka to učine zato jer im nedostaje obitelj i prijatelji. Obično se vrate kući.

Farrellica nije nazvala saveznu policiju kad je shvatila da je razotkrivena. Ne, nazvala je svoju majku.

Tamo je otišla, zaključi. Krenula je u zrakoplovnu luku pa u New York. Sandy je bio siguran u to.

I on ide onamo.

Žena je sigurno bila prestravljena. Ne vjeruje da će je policija zaštititi. Još uvijek ima stan u New Yorku. Njezina majka i sestra žive u New Jerseyju. Lako će je naći.

I drugi su mu neko vrijeme izmicali, ali zapravo mu nitko nije pobjegao. Na kraju je uvijek došao do svoje lovine. Lov je uvijek bio zabavan, ali sam čin ubojstva bio je najbolji.

Prvo je otišao na šalter Northwest Airlinesa. Po broju službenika to je očito bio najjači prijevoznik u Minneapolisu. Rečeno mu je da su trenutačno zbog snijega svi letovi otkazani. — Onda ću se možda moći pridružiti svojoj ženi — rekao je. Ona je otišla prije otprilike četrdeset minuta. Majka joj je stradala u prometnoj nesreći u New Yorku pa pretpostavljam da je odabrala prvi let na kojem je bilo mjesta. Zove se Alice Carroll.

Službenica koja je radila na prodaji karata bila je veoma susretljiva. — U posljednjih sat vremena nije bilo izravnih letova za New York, gospodine Carroll. Međutim, možda je našla vezu preko Chicaga. Da vidimo u računalu.

Prstima je lupkala po tipkama. — Evo ga. Vaša je žena na le-tu 62 za Chicago koji je otišao u 11:48. Uzdahnula je. — Ustvari, samo su se maknuli od izlaza. Njezin je zrakoplov prizemljen na pisti. Bojim se da vas ne mogu ukrcati na njega, ali biste li se voljeli naći s njom u Chicagu? Ima jedan zrakoplov na koji se putnici upravo ukrcavaju. Velika je vjerojatnost da će stići u razmaku od samo nekoliko minuta.

Detektiv Sloane i Priscilla Parker skupa su sjedili čekajući da se pojavi njezin sin, Rick. Dnevni boravak u Harding Manoru bio je iznimno udoban. Posjed je darovan za rehabilitacijski centar, a nekada je to bila obiteljska kuća bračnog para čiji je sin jedinač umro od predoziranja.

Sofa presvučena vedrom plavo-bijelom pamučnom tkaninom i isti takvi stolci pristajali su uz wedgewoodovski plave zidove i sag što je Sloaneu bio jasni pokazatelj da je to izvorni namještaj i da oni koji si mogu priuštiti da dođu ovamo riješiti se loših navika za to plaćaju cijelo bogatstvo.

Tijekom vožnje iz Greenwicha, gospođa Parker mu je rekla da barem pola pacijenata ne plaća ništa.

Sada, dok su čekali Ricka Parkera, uznemireno objasni: — Znam kakvo mišljenje imate o mojem sinu. Ali ne shvaćate koliko u njemu ima dobrote i koliko obećava. Rick još svašta može učiniti sa svojim životom. Znam da može. Otac ga je uvijek mazio, učio ga da bude iznad poslušnosti, čak iznad poštenja. Kad se u srednjoj školi uvalio u nevolje s drogom, preklinjala sam svog supruga neka ga pusti da snosi posljedice. Umjesto toga, potplatio je neke ljude. Rick je mogao biti dobar na fakultetu. Pametan je, ali jednostavno nije našao vremena da se upiše. Recite mi, što će sedamnaestogodišnjem momku mercedes kabriolet? Kako će mladi čovjek naučiti što je pristojnost kad njegov otac na sadašnju ljubavnicu stavi odoru kućne pomoćnice i dovede je u vlastiti dom?

Sloane se zagleda u kamin od talijanskog mramora, diveći se finom reljefu. — Čini mi se da ste dugo vremena svašta morali trpjeti, gospođo Parker. Vjerojatno mnogo više nego što ste trebali.

— Nisam baš imala izbora. Da sam otišla, potpuno bih izgubila Ricka. Mislim da sam svojim ostankom uspjela nešto postići. Potvrđuje mi to činjenica da je ovdje i da želi s vama razgovarati.

— Zašto se vaš muž promijenio prema Ricku? — upita Sloane. — Znamo da mu je prije otprilike pet godina uskratio prihod od njegove rente. Zbog čega?

— Nek' vam Rick kaže — odgovori Priscilla Parker. Okrene glavu, osluškujući. — To je njegov glas. Stiže. Gospodine Sloane, u velikoj je nevolji, zar ne?

— Nije, ako je nevin, gospođo Parker. I ako će surađivati... Ovisi o njemu.

Sloane ponovi te riječi Ricku Parkeru dok je čekao da potpiše kako je upoznat sa svojim pravima. Zaprepasti ga izgled Parkera mlađeg. U desetak dana otkako ga je posljednji put vidio, Rickov se izgled drastično promijenio. Lice mu je bilo mršavo i blijedo, a ispod očiju imao je tamne kolobare. Odvikavanje od droge nije baš zabavno, podsjeti se Sloane, ali mislim da je to više zbog promjene nego zbog samog programa rehabilitacije.

Parker mu pruži potpisani dokument. — Dobro, detektive — reče. — Što želite znati? Sjeo je na sofu pokraj majke. Sloane je promatrao kako je digla ruku i položila je na njegovu.

— Zašto ste poslali Curtisa Caldwell — zvat ću ga tako budući da koristi to ime — u stan Isabelle Waring?

Na Parkerovom čelu pojaviše se kapljice znoja dok je govorio: — U našoj agenciji... Prekinuo je i pogledao majku. — Ili sam trebao reći, politika u očevoj agenciji takva je da ne pokazujemo stan dok ne provjerimo moguće kupce. Čak i tada vam dođu ljudi koji nisu u mogućnosti kupiti stan, ali njihov je broj barem ograničen.

— Hoćete reći da tražite kupce koji si mogu priuštiti stan koji prodajete.

Rick Parker kimnu. — Znao sam zbog čega sam ovdje. Drogiram se. To je veoma skupa navika. Jednostavno nisam bio u stanju pokriti te troškove. Sve više sam kupovao na kredit. Početkom listopada nazvao me je moj preprodavač, onaj kojem sam dugovao novac, rekavši da poznaje nekoga tko želi pogledati taj stan. Također je rekao da zna da taj čovjek vjerojatno ne odgovara našim mjerilima, ali ako mu se sviđa da bi se stvari mogle srediti.

— Jesu li vam prijetili u slučaju da to ne učinite? — pitao je Sloane.

Parker protrlja čelo. — Gledajte, mogu vam samo reći da sam znao što moram učiniti. Bilo mi je jasno da od mene ne traže uslugu; rečeno mi je što moram učiniti. Zato sam izmislio priču. Na poslu smo upravo prodali nekoliko stanova nekim odvjetnicima iz tvrtke Keller, Roland i Smythe koji su se preselili na Manhattan pa sam izmislio ime Curtis Caldwell i rekao da je on iz te tvrtke. Niko nije posumnjao u to. To je sve što sam učinio — ražestio se. — Ništa drugo. Mislio sam si da je frajer pomalo mračan tip, ali nije mi bilo u peti da je tako opasan. Kad mi je Lacey Farrell rekla da je tip ubio Heatherinu majku, nisam znao što bih.

Sloane odmah primijeti da je Rick Parker na prislan način spominjao Heather Landi.

— Dobro. A sada, što se dogodilo između vas i Heather Landi? Sloane je vidio kako je Priscilla Parker stisnula sinovljevu ruku. — Moraš mu reći, Rick — reče tiho.

Parker pogleda ravno u Eda Sloanea. Patnja u njegovim očima detektivu je izgledala iskrena. — Heather sam upoznao prije gotovo pet godina, kad je došla u naš ured tražeći stan na West Sideu — rekao je. Počeli smo izlaziti. Bila je... bila je lijepa, puna života, zabavna.

— Znali ste da joj je Jimmy Landi otac? — pitao je Sloane prekinuvši ga.

— Jesam, i to je bilo nešto što me osobito zabavljalo. Jimmy me je jedne noći izbacio iz svog lokala jer sam bio pijan. Razbjesnio sam se. Nisam bio naviknut da mi se nešto brani. Pa kad je Heather htjela raskinuti ugovor za stan u Zapadnoj sedamdeset sedmoj ulici, vidio sam u tome priliku da se zabavim, barem posredno, na račun Jimmyja Landija.

— Potpisala je ugovor?

— Neraskidiv. Onda mi je došla sva u strahu. Saznala je da joj je otac već kupio stan u Istočnoj sedamdesetoj. Preklinjala me da poderem ugovor.

— Što se dogodilo?

Rick je zastao i spustio pogled na svoje ruke. — Rekao sam joj da ga neću poderati, ako mogu trgovati s njim.

Svinjo, pomisli Sloane, bila je dijete, tek je stigla u New York, a ti si to iskoristio.

— Vidite — reče Rick Parker, a Sloane je sada gotovo imao osjećaj da razgovara sam sa sobom — nisam bio dovoljno bistar da shvatim što stvarno osjećam za Heather. Da nisam ni maknuo prstom, svaka bi djevojka dotrčala. Heather se nije obazirala na moje pokušaje da je zavedem. Tako sam u poslu sklopljenom preko ugovora za stan, vidio mogućnost da dobijem što hoću i izravnam račune s njezinim ocem. Ali one noći kad je došla u moj stan, bilo je očigledno da je tako prestrašena da sam odlučio odustati. Stvarno je bila draga djevojka, od onih u koju bih se mogao zaljubiti. Zapravo, možda se i jesam zaljubio. Znam da mi je najedanput bilo strašno neugodno što je ondje. Malo sam je zadirkivao pa je počela plakati. I onda sam joj rekao nek' odraste i ode, da sam prestar za djecu. Pretpostavljam da sam je toliko ponizio da sam je zauvijek otjerao od sebe. Nakon toga sam je pokušavao nazvati, naći se s njom, ali više nije htjela sa mnom imati posla.

Rick je ustao i otišao do kamina kao da mu treba toplina vatre u njemu. — Te noći, nakon što je bila u mojem stanu, izašao sam i pio. Kad sam izašao iz lokala u Desetoj ulici u Villageu, iznenada me je netko ugurao u auto. Pošteno su me obradila dva tipa. Rekli su mi da, ako ne poderem taj ugovor i okanim se Heather, neću dočekati sljedeći rođendan. Imao sam tri slomljena rebra.

— Jeste li poderali ugovor?

— O, da, gospodine Sloane, poderao sam ga. Ali ne prije nego što je otac čuo za njega i natjerao me da mu kažem što se dogodilo. Naš glavni ured prodao je stan Jimmyju Landiju na East Sideu, za Heather, ali taj je posao bio beznačajan u usporedbi s jednim drugim poslom koji je bio na vidiku. U isto vrijeme moj otac je bio posrednik u prodaji posjeda u Atlantic Cityju za njega. Da je Landi otkrio što sam smjestio Heather, to bi mog oca stajalo milijune. Tada mi je tata rekao da zaboravim na to ili da se gubim. Nemojte zaboraviti, mom ocu, kad se radi o poslu, ne znači ništa to što sam njegov sin. Ako se umiješam, bit ću kažnjen.

— Imamo svjedoka koji tvrdi da je Heather ono popodne prije nego što je poginula, pobjegla iz motela u Stoweu jer vas je ugledala ondje — reče mu Sloane.

— Uopće je nisam vidio taj dan — odgovori Rick Parker, kimajući glavom. Činilo se da je iskren. — Nekoliko puta koliko sam naletio na nju, evo kako se ponašala; pobjegla je od mene što je brže mogla. Nažalost, to se nikako nije moglo promijeniti.

— Heather se očito nekome povjerila, tko je onda naredio da vas srede. Je li to bio njezin otac?

— Ma kakvi! Rick se skoro počeo smijati. — Pa da mu kažem da je potpisala ugovor! Šalite se. Ne bi se to usudila.

— Tko onda?

Rick Parker i njegova mama se pogledaše. — U redu je, Rick — reče, tapšajući ga po ruci.

— Moj otac je trideset godina redovito posjećivao Landijev lokal — kaza Rick. — Uvijek je pretjerivao kad se radilo o Heather. Mislim da je tata bio taj koji je poslao štemere da me srede.

Kad je njezin zrakoplov u tri popodne konačno uzletio, Lacey se nije pridružila spontanom izljevu veselja i pljeskanju koje je zahvatilo druge putnike. Umjesto toga naslonila se i sklopila oči osjećajući da polako popušta užas koji ju je poput ovratnika stezao oko vrata. Sjedila je na srednjem sjedalu, stiješnjena između starijeg muškarca koji je drijemao — i hrkao — gotovo cijelo vrijeme dok su čekali i nemirnog mladog čovjeka tipa direktora koji je vrijeme proveo radeći na svom laptopu, ali je ipak nekoliko puta pokušao zapodjenuti razgovor s njom.

Tri se sata bojala da će let biti otkazan, da će se zrakoplov s piste vratiti na rampu, da će ondje naći Curtisa Caldwellla koji je čeka.

Konačno su bili u zraku. Sljedećih sat vremena ili tako nešto — barem dok ne stignu u Chicago — na sigurnom je.

Još uvijek je na sebi imala istu trenirku i tenisice koje je ranije tog jutra imala u rekreacijskom centru Edina. Olabavila je tenisicu na desnoj nozi što je više mogla, ali nije ju skinula zbog straha da je neće više moći obuti. Otečeni

gležanj sada je bio dvostruko veći od normalnog, a probadajuća bol od povrede sijevala joj je sve do koljena.

Zaboravi, kaza samoj sebi. Ne smiješ dopustiti da te to zaustavi. Sretna si što si živa da možeš osjetiti bol. Moraš napraviti plan.

U Chicagu će uhvatiti prvi raspoloživi let za New York. Ali što mi je činiti kad dođem onamo, pitala se? Kamo da pođem? Svakako ne u svoj stan. A ni u kojem slučaju ne smijem otići u mamin stan ili Kitinu kuću — samo bih ih izložila opasnosti.

Kamo onda?

Kreditnom karticom na ime Alice Carroll već je platila punu cijenu jedne avionske karte. Sad će morati platiti drugu za New York.

Na kartici ima ograničenje na tri tisuće dolara pa možda neće imati dovoljno da plati hotelsku sobu na Manhattanu. Osim toga, bila je sigurna da će je iz ureda saveznog javnog tužitelja, čim saznaju da je nestala, pokušati naći preko kreditne kartice. Ako se prijavi u hotel, agenti Garyja Baldwina bit će ondje sredinom jutra. A onda će ponovno biti u zamci. U prvom redu, ima je pravo zadržati kao materijalnog svjedoka.

Ne, mora pronaći mjesto gdje će se smjestiti, takvo gdje nikoga neće dovesti u opasnost i gdje nikome neće pasti na pamet da je traži.

Dok je zrakoplov letio iznad snijegom pokrivenog srednjeg zapada, Lacey je razmatrala kakve sve mogućnosti ima. Može nazvati Garyja Baldwina i pristati da se vrati u program za zaštitu svjedoka. Šerif će je ponovno nekamo odvesti, nekoliko će tjedana boraviti u sigurnoj kući prije nego što je pošalju u neki drugi nepoznati grad, gdje će se pojaviti kao druga osoba.

Ni u ludilu, zakune se u sebi. Radije bih umrla.

Lacey se vrati na splet okolnosti koje su je dovele u ovaj položaj. Da barem nije nikada primila poziv Isabelle Waring, koji joj je omogućio isključivo pravo na prodaju stana Heather Landi. Da se barem javila na telefon i razgovarala s Isabelle kad ju je nazvala večer prije nego što je ubijena.

Da sam te večeri razgovarala s Isabelle, možda bi mi rekla ime, pomisli Lacey. Možda bi mi rekla što je otkrila u Heatherinom dnevniku. Man... to je bila njezina posljednja riječ. Što znači to man? Ali približavam se onome tko stoji iza svega toga. To je očito. Jedno od ovoga se dogodilo. Ili me je mama nekako odala, ili netko preko policije dobiva podatke o meni. Možda je Svenson trebao dobiti dopuštenje iz New Yorka da mi da još tisuću petsto dolara za članarinu u rekreacijskom centru Edina. Ako cure podaci iz ureda tužitelja SAD-a, taj je podatak vjerojatno proslijeđen dalje. Iako je ta pretpostavka malo vjerojatna. U tom je programu mnogo ljudi; sigurno one koji rade na tome pomnjivo odabiru i budno prate.

Što je s njezinom majkom? Mama je sinoć večerala u restoranu Alexa Carbina, pomisli Lacey. Alex mi se veoma sviđa. Bio je posebno pažljiv one večeri kad je ranjena Bonnie. Ali što stvarno znamo o njemu? Kad sam ga prvi

put srela, kad je došao Jayju i Kit na večeru, rekao nam je da je poznavao Heather.

Možda je i Jay poznavao Heather, šapne joj neki glas. On je to zanijekao. Ali kad je spomenuto njezino ime, zbog nečega se uznemirio i pokušao je promijeniti razgovor.

Nemoj ni pomišljati da bi Kitin suprug mogao biti umiješan u to, reče Lacey samoj sebi. Jay možda ima svoje žute minute, ali u osnovi je veoma dobra i čestita osoba.

Što je s Jimmyjem Landijem? Ne, to ne može biti on. Vidjela je bol u njegovim očima kad je od nje primio presliku Heatherinog dnevnika.

Što je s policajcima? Heatherin rukom pisani dnevnik nestao je nakon što sam ga njima predala, pomisli Lacey. Sada Jimmy Landi želi znati je li koji zapis s kraja dnevnika napisan na papiru bez crta. Sjećam se te tri stranice: bile su krvave mrlje na njima. Ako su kopije te tri stranice nestale dok su bile na čuvanju u policiji, onda je na njima bilo nešto važno.

Njezin primjerak dnevnika bio je u sportskoj torbi gurnutoj pod sjedište ispred nje. Lacey dođe u iskušenje da ga izvadi i pregleda, ali odluči pričekati dok neće u miru moći proučiti te stranice na neiscrtkanom papiru. Momak desno, s računalom, činio joj se kao osoba koja bi stavila primjedbe na njihov račun, a nije imala namjere ni s kim razgovarati o svemu ovome. Čak ni s potpuno nepoznatom osobom. Osobito ne s potpuno nepoznatom osobom!

— Počinje slijetanje...

Chicago, pomisli. Potom New York. Dom!

Stjuardesa je završila svoj govor o tome kako sjedala moraju biti uspravljena i da moraju biti vezani, a onda je dodala: — Kompanija Northtvest ispričava se zbog kašnjenja uzrokovanog lošim vremenom. Možda će vas zanimati da se vidljivost smanjila odmah nakon što smo uzletjeli. Mi smo posljednji zrakoplov koji je napustio zračnu luku i tek prije nekoliko minuta opet je uspostavljen promet.

Znači da imam barem jedan sat prednosti pred onim tko me možda slijedi, kaza Lacey samoj sebi.

Međutim, bez obzira na to koliko olakšanje je izazvala ta pomisao, pogodi je jedna druga mogućnost. Ako je netko slijedi i ako mu je palo na pamet da namjerava otići u New York, zar ne bi bilo pametno da se ukrcao na izravni let za New York i da je ondje čeka?

Sva osjetila u tijelu Toma Lyncha upozoravala su ga neka Lacey ne ostavlja samu. Vozio je desetak kilometara u smjeru svog doma u St. Paulu prije nego je okrenuo auto za sto osamdeset stupnjeva i pošao natrag. Jasno će joj dati do znanja da nema namjere miješati se u njezin razgovor s majkom ili s bilo kojim članom obitelji upletenim u ovaj sukob. Ali, razmišljao je, sigurno neće imati ništa protiv da čeka u predvorju njezine zgrade sve dok ne bude spremna doći gore. Očito je u nevolji i želim biti uz nju treba li pomoć, mislio je.

Odlučivši vratiti se, Tom je postao strašno nestrpljiv prema pretjerano opreznim vozačima koji su se zbog snijega koji je padao kretali puževim korakom.

Prvi znak nevolje bili su policijski automobili s upaljenim plavim svjetlima koje je ugledao ispred Aliceine zgrade. Policajac je usmjeravao promet, potičući odlučno radoznale vozače da voze dalje.

Mučan osjećaj jasno upozori Toma da prisutnost policije ima veze s Alice. Uspio je naći parking blok kuća dalje i trčeći se vrati natrag. Policajac ga zaustavi na ulazu u zgradu.

— Idem gore — reče policajcu. — Ovdje živi moja djevojka pa hoću vidjeti je li s njom sve dobro.

— Tko vam je djevojka?

— Alice Carroll, u 4F.

Promjena u policajčevom ponašanju potvrdi Tomove sumnje da se Alice nešto dogodilo. — Dođite sa mnom. Ja ću vas odvesti gore — reče mu policajac.

U dizalu, Tom se prisili pitati ono što se užasavao pretočiti u riječi. — Je li ona dobro?

— Zašto ne pričekate dok ne čujete čovjeka koji radi na slučaju, gospodine?

Vrata Aliceinog stana bila su otvorena. Unutra je vidio trojicu policajaca u odorama i starijeg čovjeka kojeg je prepoznao kao osobu koja je neku večer Alice dovezla kući.

Tom ga prekine. — Što se dogodilo Alice? — pitao je. — Gdje je ona?

Po iznenađenju na muškarčevom licu shvati da ga je prepoznao, ali nije imao vremena na gubljenje da ga pozdravi. — Otkud znate Alice, gospodine Lynch? — pitao je George Svenson.

— Gledajte — reče Tom — neću vam odgovoriti na pitanje dok vi ne odgovorite meni. Gdje je Alice? Zbog čega ste ovdje? Tko ste vi?

Svenson redom odgovori. — Ja sam zamjenik saveznog šerifa. Ne znamo gdje je gospođica Carroll. Znamo da su joj prijetili.

— Znači da se jučer u teretani, čovjek koji je tvrdio da joj je otac, lažno predstavljao — reče Tom bijesno. — To sam si i mislio, ali kad sam Alice rekao za njega ništa nije rekla osim da mora nazvati majku.

— Kakav čovjek? — upita Svenson. — Recite mi sve što znate o njemu, gospodine Lynch. To bi Alice Carroll moglo spasiti život.

Kad je Tom konačno stigao kući, bilo je već prošlo pola pet. Upaljena žaruljica na telefonskoj sekretarici pokazivala mu je da su stigle četiri poruke. Kao što je i očekivao, ni jedna nije bila od Alice.

Ne trudeći se skinuti jaknu, sjeo je za stol pokraj telefona uhvativši se rukama za glavu. Svenson mu je samo rekao da je gospođica Carroll primila prijeteće poruke i da se obratila njegovom uredu. Jutros se očito užasno

prestrašila i zato su bili ondje. — Možda je otišla posjetiti prijateljicu — reče mu Svenson neuvjerljivim glasom.

Ili je oteta, pomisli Tom. I dijete bi shvatilo da mu ne žele reći što se doista zbiva. Policija je pokušavala pronaći Ruth Wilcox iz teretane Twin Cities, ali ovaj vikend nije bila u službi. Rekli su da se nadaju da će dobiti cjelovitiji opis muškarca koji je tvrdio da je Alicein otac.

Tom je rekao Svensonu da je Alice obećala da će nazvati. — Ako se javi, recite joj da me nazove, odmah — kaza Svenson ozbiljno.

U mislima, Tom je vidio Aliee, tihu i ljupku, kako, prije samo tjedan dana, stoji pokraj prozora bankareve kuće u Wayzati. Zašto nisi imala povjerenja u mene, ljutio se na tu sliku? Jutros si jedva čekala da me se riješiš!

Policija mu je povjerila da postoji jedan mogući trag. Susjeda ih je obavijestila da misli da je vidjela Aliee kako oko jedanaest ulazi u svoj auto. Ostavio sam je u petnaest do jedanaest, pomisli Tom. Ako susjeda ima pravo, znači da je otišla samo deset minuta poslije mene.

Kamo je mogla otići, razmišljao je?

Tko je ona, zapravo, pitao se?

Tom je zurio u starinski crni telefon s okruglim brojčanikom. Nazovi me, Aliee, napola je zahtijevao, napola preklinjao. Ali, sati su odmicali, počelo se pojavljivati blijedo jutarnje svjetlo, snijeg je i dalje neprestano padao, a telefon nije zazvonio.

Lacey je stigla u Chicago u pola pet. Tamo je presjela na let za Boston u pet i petnaest. Još jednom je upotrijebila kreditnu karticu, ali let iz Bostona za New York namjeravala je platiti gotovinom. Zrakoplov je sletio na terminal Marine, dva kilometra od glavnog terminala u zrakoplovnoj luci La Guardia. Bila je uvjerenjena da je netko tko ju je slijedio u New York neće ondje tražiti, a ne bude li upotrijebila kreditnu karticu, možda će navesti Baldwinovu službu na pomisao da je ostala na području Bostona.

Prije nego se ukrcala na let iz Chicaga, kupila je The New York Times. Do pola puta pregledala je prvi dio novina. Uočivši da uopće ne zna što je pročitala, namjeravala je smotati ostatak novina. Odjednom uzdahne. S prve stranice drugog dijela novina gledalo ju je lice Ricka Parkera.

Jednom pa još jednom pročita članak pokušavajući shvatiti što to piše. Radilo se o ponovljenoj obavijesti o Ricku. Posljednji put viđen u srijedu popodne kad je mogućeg kupca odveo pogledati stan pokojne Isabelle Waring, Richard J. Parker, ml., policija je sada potvrdila, osumnjičen je za ubojstvo Waringove.

Skriva se, pitala se Lacey? Je li mrtav? Je li podatak koji je u utorak navečer dala Garyju Baldwinu igrao kakvu ulogu u tome? Sjetila se da se Baldwin uopće nije uznemirio kad mu je rekla da je Rick bio u Stoweu samo

nekoliko sati prije smrti Heather Landi. A sada je policija imenovala Ricka kao osumnjičenog za Isabellino ubojstvo. To mora imati veze, zaključiti.

Tek kad su sletjeli u Boston, Lacey shvati da je konačno otkrila jedino mjesto gdje može boraviti u New Yorku, a da nitko neće ni pomisliti da je ondje traži.

Bilo je 8 i 15 po mjesnom vremenu kad se u zrakoplovnoj luci Logan iskrcala iz zrakoplova. Moleći se u sebi da bude kod kuće, Lacey nazove Tima Powersa, nadstojnika zgrade u kojoj je bio stan Isabelle Waring.

Prije četiri godine, na odlasku iz zgrade broj 3 u Istočnoj sedamdesetoj ulici, Lacey je spriječila tešku nesreću za koju bi sigurno bio okrivljen Tim Powers. Sve se dogodilo tako brzo. Dijete se istrgnulo dadilji iz ruke i izletjelo na ulicu, zbog toga što je Tim ostavio otvorena ulazna vrata dok je nešto popravljao na njima. Brza Lacey na pomoć spriječila je da dostavno vozilo koje je prolazilo mimo pregazi dijete.

Tim, drhteći od šoka zbog nesreće koja se zamalo dogodila, obeća: — Lacey, ja bih bio kriv za to. Ako ćete ikada išta trebati — bilo što — možete računati na mene.

Trebam sada, Tim, pomisli čekajući da se javi.

Tim se zaprepastio kad ju je čuo. — Lacey Farrell — rekao je. — Mislio sam da ste nestali s lica zemlje.

Skoro da sam baš to učinila, pomisli Lacey. — Tim — reče — trebam pomoć. Jednom ste obećali...

Prekine je. — Bilo što, Lacey.

— Trebam smještaj — rekla je glasom malo glasnijim od šapta. Bila je jedina u nizu govornica. Usprkos tome, osvrtna se oko sebe u strahu da je netko ne čuje.

— Tim — reče brzo — netko me slijedi. Mislim da se radi o čovjeku koji je ubio Isabelle Waring. Ne bih vas htjela izložiti opasnosti, ali ne mogu ići ni u svoj stan, niti k obitelji. Neće me nikada tražiti u vašoj zgradi. Htjela bih ostati, makar jednu noć, u stanu Isabelle Waring. I molim vas, Tim, to je veoma važno, nemojte nikome govoriti o tome. Pravite se da uopće nismo razgovarali.

Za detektiva Eda Sloanea, dan očito još nije bio završio. Nakon što je ostavio Ricka Parkera u centru za rehabilitaciju u Hartfordu, odvezao se s Priscillom Parker na njezin posjed u Greenwichu gdje je uzeo svoj auto.

Tijekom vožnje na Manhattan, javio se u postaju. Nick Mars bio je ondje. — Baldwin te zove gotovo svake minute — kaza Sloaneu. — Želi te odmah vidjeti. Nije te mogao dobiti na telefon u autu.

— Ne — reče Sloane. — Znam da nije. Pitam se što bi rekao da zna da sam se vozikao okolo u limuzini s vozačem. — Što sad hoće?

— Sve je izmaklo nadzoru — reče mu Mars. — Lacey Farrell je gotovo uhvaćena u Minneapolisu kamo su je federalci smjestili. Nestala je i Baldwin misli da je pošla u New York. Želi suradnju s nama da je nađemo prije nego što

je ondje ulove. Želi je staviti u pritvor kao materijalnog svjedoka. Zatim doda:
— Kako si ti prošao, Ed? Je li ti se posrećilo da nađeš Parkera?

— Našao sam ga — reče Sloane. — Nazovi Baldwinu i dogovori sastanak. Pridružit ću ti se u njegovom uredu. Mogu onamo stići do sedam.

— Ima nešto bolje. U središtu grada je. Razgovarat će s nama ovdje u postaji.

Kad je detektiv Sloane stigao u 19. policijsku postaju, zaustavio se pokraj svog stola i skinuo sako. Zatim je zajedno s Nickom Marsom pošao na sastanak s javnim tužiteljem SAD-a, Garyjem Baldwinom koji je čekao u sobi za ispitivanje.

Baldwin je još uvijek bio ljut što je Lacey Farrell nestala, ali uspije naći toliko snage da čestita Sloaneu što je pronašao Ricka Parkera. — Što vam je rekao? — pitao je.

Pogledavši svoje bilješke samo jednom ili dva puta, Sloane ga izvijesti o svemu.

— Vjerujete mu? — upita Baldwin.

— Da, mislim da govori istinu — reče Sloane. — Znam momka koji Parkeru prodaje drogu. Ako je on rekao Parkeru da namjesti dogovor kako bi pomogao Savaranu da uđe u stan Isabelle Waring, radi se o nečemu što nije on sam smislio. On je bio samo glasnik. Netko mu je rekao što mora kazati.

— Što znači da preko Parkera nećemo uloviti glavešine — kaza Baldwin.

— Točno. Parker je kreten, ali nije zločinac.

— Vjerujete li da je njegov otac naredio da ga obrade nakon što je bio grub s Heather Landi?

— Mislim da je moguće — reče Sloane. — Ako je Heather Landi otišla Parkeru starijem i potužila se na Ricka, onda je čak i moguće. S druge strane, to mi se ne čini vjerojatnim, jer nisam siguran da bi vjerovala Parkeru starijem. Mislim da bi se bojala da ne kaže nešto njezinom ocu.

— Dobro. Pokupit ćemo snabdjevača Ricka Parkera i pritisnut ćemo ga, ali vjerujem da imate pravo. Velika je vjerojatnost da je on samo veza, a ne glavni igrač. A svakako ćemo se pobrinuti da Rick Parker ne pomoli nos iz rehabilitacijskog centra, a da ga ne prati netko od naših. Prijedimo sad na Lacey Farrell.

Sloane uzme cigaretu, a onda se namršti. — U mojem su sakou, Nick, hoćeš mi ih donijeti?

— Svakako, Ed.

Marsu je za to trebala otprilike jedna minuta. Tresnuo je polupraznu kutiju cigareta i pepeljaru pred Sloanea na stol.

— Jeste li ikada pomišljali na to da se odviknete pušenja? — upita Baldwin, s gađenjem gledajući i cigarete, i pepeljaru.

— Puno puta — odgovori Sloane. — Koje su najnovije vijesti o Farrellici?

Čim je Baldwin otvorio usta, Edu Sloanu posta jasno da je bijesan na Lacey. — Njezina majka priznaje da je znala da je u Minneapolisu, ali kune se da nikome nije rekla. Iako ni najmanje ne vjerujem u to.

— Možda je negdje drugdje procurilo — primijeti Sloane.

— Iz mojeg ureda, ili iz ureda saveznog šerifa nije ništa procurilo — reče Baldwin hladnim glasom. — Mi pazimo na sigurnost za razliku od ove postaje — doda.

S tim se moram složiti, prizna Sloane u sebi. — Što dalje namjeravate, gospodine? — pitao je. Načas osjeti zadovoljstvo znajući da Baldwin nije siguran obraća li mu se s gospodine iz poštovanja ili podrugljivo.

— Pratili smo trag kreditne kartice koju smo dali Farrellici. Znamo da ju je upotrijebila da odleti u Chicago, a potom u Boston. Sigurno je na putu za New York.

— Prisluškujemo telefon u njezinom stanu, ali mislim da nije tako glupa da ode tamo — nastavi Baldwin. — Zgrada je pod prismotrom. Prisluškujemo telefon njezine majke i sestre, a do ponedjeljka ćemo početi prisluškivati telefon u uredu njezinog svaka. Odredili smo pratnju svakom članu obitelji u slučaju da se pokušaju negdje sastati s njom.

Baldwin je zastao i ispitivački pogledao Sloanea. — Također mi je palo na pamet da bi Lacey Farrell jednostavno mogla izravno nazvati vas — reče. — Što vi mislite?

— Iskreno sumnjam. Nisam bio baš jako ljubazan prema njoj.

— Ni ne zaslužuje da čovjek bude ljubazan prema njoj — kaza Baldwin grubo. — Prikрила je dokaz u slučaju ubojstva. Odala je gdje se nalazi dok je bila pod našom zaštitom. A sad se dovela u iznimno opasan položaj. Potrošili smo vraški mnogo novaca da gospođicu Farrell održimo na životu, a zauzvrat smo od nje dobili samo prigovore i pomanjkanje suradnje. Čak i ako nije razumna, čovjek bi pomislio da će biti bar zahvalna.

— Siguran sam da nam je vječno zahvalna — reče Sloane kad je ustao. — Također sam siguran da bi ona rado ostala živa čak i da niste potrošili sve to vrijeme i novac.

Prema dogovoru, Lacey je nazvala Tima Powersa s terminala Marine. — Uzet ću taksu — rekla mu je. — Promet bi u ovo doba trebao biti slab tako da bih mogla stići za dvadeset minuta, najviše pola sata. Molim vas, budno pazite u moje ime, Tim. Veoma je važno da me nitko drugi ne vidi da dolazim.

— Poslat ću vratara na kavu — obeća Tim — a kod sebe ću imati ključ da vam ga odmah dam.

Čudan je osjećaj biti ponovno u New Yorku, pomisli Lacey dok je taksu jurio preko mosta Triborough na Manhattan. Dok je zrakoplov prilazio zračnoj luci neposredno prije slijetanja, pritisnula je lice uz prozor upijajući njujorški obzor, shvativši koliko joj je nedostajao.

Kad bih barem mogla otići kući u svoj stan, pomisli. Napunila bih jacuzzi, naručila nešto za jelo, nazvala majku i Kit. I Toma.

Što si Tom misli, pitala se.

Kao što se nadala, promet je bio slab i začas su išli južno prema FDR Driveu. Lacey je osjećala sve veću napetost. Daj Bože da Tim bude ondje. Neću da me Patrick vidi. A onda shvati daje malo vjerojatno da će Patrick biti ondje. Kad je posljednji put vidjela vratara, namjeravao je prvog siječnja otići u mirovinu.

Vozač je sišao s FDR Drivea skrenuvši u Sedamdeset treću ulicu i krenuo u u smjeru zapada prema Petoj aveniji. Skrenuo je lijevo u Petu, potom opet lijevo u Sedamdesetu i stao. Tim Powers stajao je ispred zgrade čekajući je. Otvorio je vrata i pozdravio ju osmijehom i srdačnim: — Dobra večer, gospođice — ali ničim nije pokazao da je poznaje. Lacey plati vozaču i išepesa iz taksija, vesela što će se konačno moći odmoriti. Baš u pravom trenutku jer više nije mogla nijekati bol u uganutom gležnju.

Tim joj otvori ulazna vrata u predvorje, a onda joj turne u ruku ključ Waringičinog stana. Otprati je do dizala, otključa ga svojim ključem i pritisne brojku 10.

— Uredio sam da se odvezete ravno gore — reče. — Tako nema opasnosti da ćete naletjeti na nekoga koga poznajete.

— To nikako ne želim, Tim. Ne mogu vam reći koliko... Prekinuo ju je. — Lacey, brzo idite gore i zaključajte vrata. U hladnjaku ima jela.

Njezin prvi dojam bio je da je u stanu sve kao i prije. Zatim Lacey svrne pogled na ormar u predsoblju gdje se sakrila one noći kad je Isabelle Waring umrla. Imala je osjećaj da će, ako otvori vrata, ondje ugledati svoju aktovku s okrvavljenim stranicama dnevnika, gurnutim unutra.

Dvapat zaključa vrata, a onda se sjeti da je Curtis Caldwell ukrao ključ koji je Isabelle držala na stoliću u predsoblju. Je li brava promijenjena, pitala se? Čak je stavila sigurnosni lanac iako je znala da od njega nema baš previše koristi ako netko doista želi ući.

Tim je navukao sve zavjese i upalio svjetla, pogrešno, pomisli, ako zavjese inače nisu navučene. Ako netko promatra stan bilo iz Pete avenije ili Sedamdesete ulice, mogao bi shvatiti da je netko ondje.

S druge strane, ako su zavjese stalno navučene, mogla bi se odati ako ih razmakne. O, Bože, nema recepta za sigurnost.

Uokvirene Heatherine fotografije koje su bile povješane po cijeloj sobi još uvijek su bile ondje. Zapravo, sve je uglavnom bilo onako kako je Isabelle ostavila. Lacey zadrhti. Gotovo je očekivala da će Isabelle sići stubama.

Shvati da još uvijek nije skinula perjanu vjetrovku. Jednostavnost njezine vjetrovke i trenirke toliko se razlikovala od odjeće koju je imala kad je inače dolazila u ovaj stan da je imala dodatan osjećaj da ovamo ne spada. Kad je otkopčala vjetrovku, Lacey ponovno zadrhti. Odjednom se osjećala kao uljez koji se uselio među duhove.

Prije ili kasnije morat će se prisiliti da ode na kat i baci pogled u spavaću sobu. Nije joj htjela ni blizu, ali znala je da se mora osloboditi osjećaja da je tijelo još uvijek ondje.

U knjižnici se nalazio kožnati kauč koji se razvlačio u ležaj, a pokraj knjižnice bila je kupaonica. Te će prostorije koristiti. Ni u kojem slučaju neće spavati u krevetu u kojem je Isabelle ubijena.

Tim je spomenuo da u hladnjaku ima jela. Kad je Lacey objesila vjetrovku u ormar u predsoblju, sjeti se kako se u njemu skrivala i kako je gledala kako Caldwell trči pokraj njega.

Pojedi nešto, reče samoj sebi. Gladna si, a uzrujanost uzrokovana glađu samo pogoršava sve ostalo.

Tim je dobro napravio što joj je ostavio jelo. U hladnjaku je bilo maleno pile s ražnja, zelena salata, pecivo, komad sira i nešto voća. Na polici je stajala poluprazna staklenka instant kave. Sjeti se da su ona i Isabelle pile kavu iz te iste staklenke.

— Gore — reče Lacey glasno. — Riješi to. Došepesala je do stubišta, onda se uhvatila za ogradu od kovanog željeza i oslanjajući se na nju popela se do spavaćeg dijela.

Prošla je kroz sobu za odmor, došla do spavaće sobe i pogledala unutra. I ovdje su bile navučene zavjese, a soba je bila u mraku. Upali svjetlo.

Soba je izgledala potpuno jednako kao onda kad je stajala ondje s Curtisom Caldwellom. Još uvijek si ga je mogla zamisliti kako se osvrće okolo, mudrog izraza lica. Čekala je u tišini, uvjerenjena da razmišlja hoće li dati ponudu za stan ili ne.

Sad joj je bilo jasno da je gledao može li Isabelle pobjeći kad je napadne.

Gdje je Caldwell sada, odjednom se zapita pri čemu je obuze strah i malodušnost. Je li došao za njom u New York?

Lacey pogleda na krevet i pred očima joj se stvori Isabellina okrvavljena ruka kako pokušava gurnuti stranice dnevnika pod jastuk. Gotovo je mogla čuti Isabellino umiruće preklinjanje.

Lacey... dajte Heatherin... dnevnik... njezinom ocu... Samo njemu... Zakunite se...

Odvratno jasno, Lacey se sjećala uzdaha i hroptanja između svake uz mnogo boli izgovorene riječi.

Vi... pročitajte ga... pokažite mu gdje... Onda je Isabelle posljednji put udahnula da nešto kaže. Umrla je šaptom izustivši... man...

Lacey se okrene, odhrama kroz sobu za odmor i spusti se niz stube. Pojedi nešto, otuširaj se i pođi u krevet, kaza samoj sebi. Smiri se. Svidjelo se to tebi ili ne, znaš da moraš ovdje ostati. Nemaš kamo ići.

Četrdeset minuta poslije sjedila je na kauču u knjižnici umotana u deku. Preslika dnevnika Heather Landi koju je napravila za sebe ležala je na pisaćem stolu, a tri stranice napisane na neisrtkanom papiru bile su složene jedna pokraj druge. Pod slabim svjetlom koje je dopiralo iz predsoblja, krv koja je zamrljala

Heatherin rukopis na izvornim stranicama sličila je mrljama Rorschachovog testa . Kao da su pitale što to njoj znači.

Što vidiš u njima, zapita se Lacey? Onako iscrpljena, znala je da neće zaspati tako skoro. Upali svjetlo i posegne za tri stranice napisane na papiru bez crta. Zbog krvavih mrlja, njih je bilo najteže pročitati.

Nešto joj pade na pamet. Je li moguće da je Isabelle učinila posebni napor da uzme baš te tri stranice u posljednjim trenucima svog života?

Lacey još jednom počne čitati te stranice, tražeći neki ključ zašto bi one bile tako važne da je netko ukrao preostale preslike koje su postojale. Uopće nije sumnjala da su to stranice zbog kojih je Caldwell ubio, ali zašto? Kakva se tajna skriva u njima?

Na tim je stranicama Heather napisala da se našla između čekića i nakovnja i da ne zna što da radi.

Posljednji važan zapis činio se onaj na vrhu prve neiscrtkane stranice kad je Heather napisala da će ručati s gospodinom Maxom ili Macom Hufnerom, bilo je teško reći. Dodala je: »Moglo bi biti zgodno. Kaže da je on ostario, a da sam ja odrasla.«

Čini se da se trebala sastati sa starim prijateljem, pomisli Lacey. Pitam se je li policija razgovarala s njim da čuje je li mu Heather što natuknula. Ili su se našli prije nego što joj je sve pošlo naopako?

Izvorni dnevnik policiji je ukraden. Jesu li načinili popis ljudi koji se spominju u njemu prije nego što je odnesen, pitala se Lacey?

Osvrne se po sobi pa zatrese glavom. Kad bih barem mogla s nekim razgovarati o tome, pomisli, nekoga kome bih mogla iznijeti svoja razmišljanja. Ali, naravno, nemam nikoga, reče samoj sebi. Potpuno si sama i pomiri se s tim.

Ponovno pogleda te stranice. Ni Jimmy Landi, ni policija nema te tri stranice, podsjeti se. Ja imam jedini primjerak.

Postoji li uopće način da otkrijem tko je taj čovjek, pitala se Lacey? Mogla bih potražiti u telefonskom imeniku, pomisli, nazvati neke brojeve. Ili bih jednostavno mogla nazvati samog Jimmyja Landija.

Opet zastane. Znala je da se mora baciti na posao kako bi pokušala otkriti tajnu skrivenu na tim stranicama. Ako će itko otkriti tu tajnu, to će očito biti ona. Ali može li to učiniti na vrijeme da spasi vlastiti život?

Kad je u zrakoplovnoj luci u Minneapolisu ponovno uspostavljen promet, Sandy Savarano ukrcao se na prvi zrakoplov koji je išao izravno u New York. Zaključio je da je Lacey uhvatila prvi zrakoplov koji je mogla i to je bio jedini razlog zbog kojeg je išla u Chicago. Bio je uvjeren da će odande proslijediti za New York. Kamo bi drugamo pošla?

Dok je čekao svoj let, nabavio je raspored letova glavnih zrakoplovnih tvrtki iz Chicagoa u New York. Okladio bi se da se Lacey i dalje držala Northwesta. Bilo bi razumljivo da je nakon slijetanja otišla do najbliže Northwestove poslovnice i ondje se raspitala za vezu.

Iako mu je predosjećaj govorio da je u tom zrakoplovu, Sandy je uspio pregledati većinu mjesta koja bi ljudi koji odlaze iz Chicaga morali proći.

Naći i ubiti Lacey Farrell postalo mu je više od običnog posla. U ovom trenutku to ga je žderalo. Ulog je postao mnogo veći nego što je bio spreman igrati. Sviđao mu se novi život u Costa Rici; uživao je u svojoj mladoj ženi. Svota koju je dobio da sredi Lacey Farrell bila je znatna, ali ne presudna za održavanje takvog načina života.

Njemu je važno da ne mora živjeti sa spoznajom da je zabrljao posljednji posao — to, i da se riješi osobe koja ga može poslati na doživotnu robiju.

Nakon što je u roku od pet sati provjerio sve odlaske za New York, Sandy odluči prekinuti. Bojao se da će samo svratiti pozornost na sebe bude li se dulje zadržavao ondje. Taksijem se odvezao do stana u kući od opeke u Zapadnoj desetoj ulici, koji je bio unajmljen za njega. Ondje će pričekati daljnje obavijesti o Lacey Farrell.

Uopće nije sumnjao da će se sutra do podneva opet približiti svom plijenu.

Jimmy Landi namjeravao je za vikend otići u Atlantic City da se sam uvjeri kako je sve spremno za otvorenje kockarnice. Za njega su to bili uzbudljivi trenuci i bilo mu je teško držati se po strani. Ondje će zarađivati milijune, osim toga, to je pravo zadovoljstvo, srdačno dočekivati gubitnike i dobitnike, osjećati uzbuđenje koje zavlada kad zazvone automati, a iz njih se izliju stotine kovanica zbog čega se igrači osjećaju kao veliki pobjednici.

Jimmy je znao da se pravi kockari užasavaju ljudi koji igraju na jednorukim banditima. Ali ne i on. On se samo grozio ljudi koji igraju s tuđim novcem. Poput onih koji su prokockali plaću kojom su trebali platiti kredit ili djetetu školarinu na fakultetu.

Ali ljudi koji si mogu dopustiti kockanje — daj im da kod njega potroše novaca koliko žele. Tako je on gledao na to. U novinskim člancima o novoj kockarnici neprestano su ponavljane njegove umišljene izjave:

— Dat ću vam bolje prostorije, bolju uslugu, bolju hranu, bolju zabavu nego bilo gdje drugdje, bilo da se radi o Atlantic Cityju, Vegasu ili Monacu. Predbilježbe za prve tjedne rada bile su sasvim pristojno rasprodane. Znao je da neki ljudi dolaze samo zato da se mogu okomiti na sve ono što im se možda neće svidjeti, da mogu prigovarati svemu i svačemu. Dakle, promijenit će ploču. U to se zakleo.

Znao je da je čovjeku važno da pred njim stoji neki izazov, ali to mu nije nikada bilo važnije nego sada, prizna Jimmy. Steve Abbot brinuo se za uobičajene svakodnevne obaveze oko vođenja posla što je njemu omogućavalo da vodi brigu o bitnim stvarima. Jimmyja nije bilo briga tko je tiskao jelovnike, ili izglačao ubruse. Njega je zanimalo koliko koštaju i kako izgledaju.

Ali izgleda da nije mogao misli usredotočiti na kockarnicu, bez obzira na to koliko se trudio. Poteškoća je bila u tome što je, otkako je prošli ponedjeljak dobio presliku Heatherinog dnevnika, postao njime opsjednut i previše je

vremena provodio neprestano ga čitajući ispočetka. Bilo je to kao bijeg u uspomene za koje nije bio siguran želi li ih se sjetiti. Po njemu, bilo je ludo da je Heather počela pisati dnevnik tek kad se doselila u New York, kad je pokušavala započeti karijeru u show-businessu, a u njemu se neprestano vraćala u prošla vremena kad je radila nešto s njim ili sa svojom majkom. Bila je to više kao knjiga sjećanja. Jedna ga je stvar u dnevniku mučila, izjava po kojoj se dalo naslutiti da ga se Heather bojala. Što je mislila, zbog čega se njega mora bojati? Naravno, nekoliko ju je puta dobro izgrdio, kao što je učinio sa svakim tko je prevršio mjeru, ali zbog toga ga se sigurno nije morala bojati. Nije htio ni pomisliti na to.

Što se dogodilo prije pet godina da je to tako zdušno nastojala sakriti od njega, pitao se? Nije se mogao otrgnuti od tog dijela dnevnika. Izluđivala ga je pomisao da je netko nešto skrivio Heather i da se izvukao. I nakon toliko godina, još uvijek je imao potrebu da sazna što je to bilo.

Još uvijek ga je mučilo pitanje onih stranica dnevnika na neiscrtkanom papiru. Mogao bi se zakleti da ih je vidio. Iskreno govoreći, one večeri kad je Lacey Farrell donijela dnevnik, samo ga je letimično pogledao, a sljedeće večeri kad ga je doista htio pročitati, napio se što mu se već dugo nije dogodilo. Svejedno, kroz maglu se sjećao da ih je vidio.

Policija je tvrdila da oni nisu imali nikakve stranice na neiscrtkanom papiru. Možda nisu, reče samome sebi, ali ako pretpostavimo da imam pravo i da su te stranice postojale, najvjerojatnije ne bi nestale da netko ne misli da su zbog nečega važne. Postoji samo jedna osoba koja bi mi možda mogla reći istinu, pomisli: Lacey Farrell. Radeći presliku dnevnika za mene, sigurno bi primijetila da se posljednje stranice razlikuju od drugih.

Na njima je bilo mrlja — nejasno se toga sjećao. Jimmy odluči ići dalje, nazvati majku Lacey Farrell i ponovno je zamoliti da prenese Lacey pitanje na koje je morao saznati odgovor: Jesu li te stranice postojale"!

Kad se probudila, Lacey pogleda na sat. Mora da je spavala skoro tri sata. Kad je otvorila oči, osjećala se isto onako kako se uvijek osjećala kad je sjedila u zubarskoj stolici pod utjecajem blagog sredstva za umirenje. Osjećala je da je nešto boli iako to ovaj put nije bio zub već gležanj. Imala je osjećaj da je izvan svega, ali opet ne toliko da ne bi bila svjesna što se događa. Sjeti se da je čula nejasni zvuk s ulice: hitnu, policijski automobil ili vatrogasce.

Bili su to poznati zvuci Manhattana koji su u njoj uvijek izazivali pomiješane osjećaje: osjećala je brigu za stradale, a istovremeno se u njoj javio osjećaj sigurnosti. Vani je netko tko je spreman pritrčati mi u pomoć, uvijek si je govorila.

Sad se ne osjećam tako, pomisli kad je maknula pokrivač i sjela. Detektiv Sloane bio je bijesan jer je uzela Heatherin dnevnik; javni tužitelj SAD-a sigurno je podivljao kad je saznao da je rekla majci gdje je, a onda je još pobjegla.

Zapravo, zaprijetio je da će je staviti u pritvor i zadržati je ondje kao materijalnog svjedoka, ne bude li poštivala pravila programa za zaštitu svjedoka i bila je sigurna da bi točno to učinio — kad bi je mogao naći. Ustala je, prebacivši nesvjesno svu težinu na lijevu nogu ugriznuvši se za usnu zbog naleta boli u otečenom desnom gležnju. Rukama se oslonila na stol da uspostavi ravnotežu. Ondje su još uvijek ležale tri stranice na papiru bez crta privlačeći istog trenutka svu njezinu pozornost. Još jednom je počela čitati prvi redak prve stranice. »Ručak s Maxom, ili Macom Hufnerom. Moglo bi biti zgodno. Kaže da je on ostario, a da sam se ja uozbiljila.«

Izgleda da Heather spominje nekoga koga je dugo poznavala, pomisli Lacey. Koga bih mogla pitati. Ima samo jedan suvisli odgovor: njezinog oca.

On je ključ svega, zaključila Lacey.

Morala se odjenuti i pojesti nešto. Također je morala ukloniti svaki trag svog boravka ovdje. Bila je nedjelja. Tim Powers je rekao da će je upozoriti ako se pojavi trgovac nekretninama s namjerom da mogućem kupcu pokaže stan, ali svejedno, mučilo ju je da bi netko mogao doći nenajavljen. Ogleda se dobro pregledavši sve oko sebe. Hrana u hladnjaku bit će glavni dokaz da je netko bio u stanu. Kao i mokri ručnik i ogrtač.

Zaključila da će se lakše razbuditi bude li se na brzinu otuširala. Željela se odjenuti, skinuti spavaćicu koja je pripadala Heather Landi. Ali što ću odjenuti, pitala se, ljutita zbog spoznaje da će još jednom morati nešto potražiti u Heatherinom ormaru s odjećom.

Ubrzo po dolasku u stan, otuširala se, potom je oko sebe omotala veliki ručnik za kupanje i natjerala se da ode na kat kako bi pronašla nešto u čemu će spavati. Osjećala se poput lešinara dok je otvarala vrata garderobe smještene pokraj kupaonice. Iako je samo htjela zgrabiti nešto što će odjenuti za krevet, nije mogla ne primijetiti da se na vješalicama nalaze dvije različite vrste odjeće. Isabelle je imala besprijekoran, staromodni ukus. Bilo je lako reći koji su kostimi i haljine bili njezini. Na ostalim vješalicama i policama nalazila se zbirka mini i dugačkih suknji, lude košulje, staromodne haljine, koktel-haljina u kojima valjda nije bilo više od metar materijala, široki ogromni puloveri i najmanje deset pari traperica, očito sve Heatherino.

Lacey je zgrabila jednu veliku spavaćicu s crvenim i bijelim prugama, koja je sigurno bila Heatherina.

Ako odem van, ne mogu imati trenirku i jaknu, pomisli. To sam nosila jučer. Netko bi me lako mogao prepoznati.

Skuhala si je kavu i prepekla pecivo, a zatim se otuširala. Donje rublje koje je prije oprala, osušilo se, ali debele sokne bile su još uvijek vlažne. Još jednom je morala pregledati odjeću dviju mrtvih žena kako bi se odjenula.

U osam se javio Tim Powers na interfon. — Nisam htio koristiti telefon u stanu — rekao je. — Bolje da Carrie i djeca ne znaju da ste ovdje. Smijem li doći gore?

Zajedno su popili kavu u knjižnici. — Kako vam mogu pomoći, Lacey?
— pitao je Tim.

— Već ste pomogli — odgovorila je uz zahvalni osmijeh. — Vodi li još uvijek Parker i Parker prodaju ovoga stana?

— Koliko ja znam. Čuli ste da je mladac nestao?

— Pročitala sam. Je li netko drugi iz njihove tvrtke doveo nekoga pogledati stan?

— Nije, a neki dan je nazvao Jimmy Landi i pitao istu stvar. Već je poprilično bijesan na Parkera. Hoće da se stan proda i to brzo. Otvoreno sam mu rekao da mislim da će ga lakše prodati ako ga ispraznimo.

— Imate li njegov privatni broj, Tim?

— Mislim da imam njegov broj na poslu. Bio sam vani kad je nazvao pa sam ja morao zvati njega. Javio se on sam.

— Tim, dajte mi taj broj, molim vas.

— Naravno. Znaite da je ovaj broj još uključen. Nisu se potrudili isključiti ga. Nekoliko puta sam razgovarao s Parkerom kad sam vidio da dolazi račun, ali mislim da je on htio ovdje imati telefon u slučaju da želi nazvati. Više puta je sam dolazio ovamo.

— Što znači da još uvijek može to učiniti — reče. Zнала je da bi Tim ostao bez posla da se otkrije da ona koristi stan i zato se nije smjela igrati i ostati dulje. Ipak, morala ga je moliti da još nešto učini. — Tim, moram javiti svojoj majci da sam dobro. Sigurna sam da prisluškuju njezin telefon kako bi, ako se javim, otkrili otkud zovem. Hoćete li otići u govornicu i nazvati je? Nemojte se predstaviti i nemojte razgovarati dulje od nekoliko sekundi ili će otkriti otkud zovete, ali ako i otkriju, barem nećete zvati odavde. Samo joj recite da sam dobro i na sigurnom i da ću joj se javiti čim budem mogla.

— Svakako — reče Tim Powers dignuvši se. Pogledao je listove na stolu, a onda ostao zabezeknut. — Je li to preslika dnevnika Heather Landi?

Lacey se zagleda u njega. — Da, je. Otkud znate, Tim?

— Dan prije nego što je gospođa Landi stradala, bio sam ovdje i mijenjao filtre u klimi. Znaite da ih oko prvog listopada mijenjamo kad prestajemo s hlađenjem i počinjemo grijati. Ona je čitala dnevnik. Pretpostavljam da ga je istom taj dan našla jer je bila veoma osjetljiva i očigledno potresena, osobito kad je pročitala posljednjih nekoliko stranica.

Lacey je imala osjećaj da bi mogla saznati nešto važno. — Je li razgovarala o tome s vama, Tim? — upita.

— Zapravo, nije. Otišla je ravno na telefon, ali koga god da je pokušala nazvati, taj ima tajni broj.

— Ne znate tko je to bio?

— Ne, ali mislim da sam vidio kako je zaokružila jedno ime kad je naišla na njega. Sjećam se da je bilo negdje pri kraju. Lacey, dajte mi broj vaše majke. Nazvat ću vas na interfon i dati vam Landijev.

Kad je Tim otišao, Lacey se vrati za pisaći stol, uzme prvu stranicu od onih napisanih na neiscrtkanom papiru i odnese je do prozora. Koliko god stranica bila zamrljana, otkrila je tanku crtu oko prezimena Hufner.

Tko je on? Kako da sazna?

Razgovaraj s Jimmyjem Landijem, zaključi. To je jedini način.

S interfona u predvorju, Tim Powers je Lacey javio Landijev broj, a onda je otišao u šetnju u potrazi za javnom govornicom. Sa sobom je imao zalihu sitniša.

Pet blokova dalje, u Aveniji Madison, našao je telefon koji je radio.

Četrdesetak kilometara dalje u Wyckoffu u New Jerseyju, Mona Farrell skoči kad začuje zvonjavu telefona. Bože, daj da to bude Lacey, molila je.

Snažan, umirujući muški glas, rekao je: — Gospodo Farrell, zovem u Laceyino ime. Ne može razgovarati s vama, ali poručuje vam da je dobro i da će vam se sama javiti čim bude u mogućnosti.

— Gdje je ona? — upita Mona. — Zašto ne može sama razgovarati sa mnom?

Tim je znao da bi trebao prekinuti, ali Laceyina majka činila mu se tako očajna da nije mogao tek tako spustiti slušalicu. Bespomoćan, dopustio joj je da se izjada dok je on ponavljao. — Dobro je, gospodo Farrell, vjerujte mi, dobro je.

Lacey ga je upozorila da ne ostane predugo na vezi. Teška srca, spustio je slušalicu dok ga je glas Mone Farrell još uvijek preklinjao da joj kaže nešto više. Krenuo je kući, odlučivši ići pješice Petom avenijom. Tako nije primijetio policijsko vozilo bez oznaka koje je dojurilo do telefonske govornice koju je malo prije koristio. Kao što nije znao da su iz govornice odmah uzeti otisci njegovih prstiju.

Svaki sat koji provedem ovdje ne poduzimajući ništa, znači da sam jedan sat bliže tome da me Caldwell otkrije ili da me Baldwin strpa u pritvor, pomisli Lacey. Kao da je uhvaćena u paukovu mrežu.

Kad bi barem mogla razgovarati s Kit. Kit na ramenima ima pametnu glavu. Lacey ode do prozora i malo razmakne zavjese tek toliko da proviri na ulicu.

Central Park bio je pun trkača, ljudi na koturaljkama, šetača i onih koji su gurali kolica.

Pa naravno, pomisli. Nedjelja je. Gotovo deset sati u nedjelju ujutro. Kit i Jay su sada sigurno u crkvi. Uvijek idu na misu u deset.

Uvijek idu na misu u deseti

— Mogu razgovarati s njom! — reče Lacey glasno. Kit i Lacey već godinama su župljani župe svete Elizabete. Svi ih znaju. Odjednom oraspoložena, nazvala je obavijesti New Jerseyja i tražila broj župnog ureda.

Daj da netko bude ondje, molila je, ali onda začu da se uključila telefonska sekretarica. Mogla je jedino ostaviti poruku u nadi da će je Kit primiti

prije nego što odu iz crkve. Bilo bi suviše opasno ostaviti svoj telefonski broj, čak i u župnom uredu.

Govorila je razgovjetno i polagano. — Hitno moram razgovarati s Kit Taylor. Vjerujem da je na misi u deset. Ponovno ću nazvati ovaj broj u jedanaest i petnaest. Molim vas, pokušajte je naći.

Lacey je prekinula, osjećajući se beznadno i uhvaćena u zamku. Mora nekako ubiti još jedan sat.

Nazvala je broj Jimmyja Landija koji je dobila od Tima. Nitko se nije javljao, a kad se uključila sekretarica, odluči ne ostaviti nikakvu poruku.

Lacey nije znala da je već ostavila poruku. Na telefonu Jimmyja Landija vidjelo se s kojeg je telefona zvano kao i ime i adresa osobe na koju telefon glasi.

Zapis je pokazivao da je poziv upućen s broja 555-8093, s broja registriranog na ime Heather Landi u Istočnoj sedamdesetoj ulici 3.

Detektiv Sloane nije namjeravao u nedjelju ići na posao. Bio je slobodan, a njegova žena Betty htjela je da počisti garažu. Ali kad je dežurni narednik nazvao iz postaje i rekao da je prijatelj Lacey Farrell nazvao njezinu majku iz javne govornice na uglu Sedamdeset četvrte ulice i Madison avenije, ništa ga nije moglo zadržati kod kuće.

Kad je stigao u postaju, narednik glavom pokaže u smjeru zapovjednikovog ureda. — Šef hoće razgovarati s tobom — rekao je.

Zapovjednik Frank Deleo bio je sav zajapuren što je obično značilo da je nešto ili netko izazvao njegov gnjev. Danas je, međutim, Sloane odmah primijetio da je Deleov pogled zabrinut i tužan.

Znao je što to znači. Namještaljka je upalila. Otkriven je identitet policajca izdajice.

— Momci iz laboratorija sinoć su poslali ovu vrpcu — rekao mu je Deleo. — Neće ti se svidjeti.

Tko, pitao se Ed, dok mu se u glavi stvorila prava galerija likova njegovih dugogodišnjih kolega. Tony... Leo... Adam... Jack... Jim W... Jim M.

Pogleda televizijski ekran. Deleo upali video i stisne PLAY.

Ed Sloane se nagne naprijed. Gledao je svoj vlastiti hrapav i natrpani stol. Sako je bio obješen na naslon stolice, ondje gdje gaje ostavio s ključevima koji su namjerno virili iz džepa u nastojanju da namame lopova koji je uzimao dokaze iz njegovog ormarića.

U gornjem lijevom uglu ekrana vidio je stražnju stranu svoje glave kad je sjedio u sobi za ispitivanje. — To je snimljeno sinoć! — poviče.

— Znam da je. Gledaj što će se sada dogoditi.

Sloane je nepomično zurio u ekran kako Nick Mars brzo izalazi iz sobe za ispitivanje i ogledava se okolo. U zajedničkoj prostoriji bila su samo dva detektiva. Jedan je telefonirao, leđima okrenut Nicku, drugi je dremuckao.

Promatrali su kako Mars gura ruku u džep Sloaneova sakoa, vadi privjesak s ključevima, obuhvativši ih dlanom tako da ga sakrije. Okrenuo se prema ormaru u kojem je svatko imao svoj pretinac, potom se brzo okrenuo i vratio ključeve na svoje mjesto. Onda je iz gornjeg džepa Sloaneova sakoa izvadio cigarete.

— U tom trenutku sam ja nezgodno upao — kaza Deleo suho. — On se vratio u sobu za ispitivanje.

Ed Sloane se sledio. — Otac mu je policajac, djed mu je bio policajac; imao je lijepu priliku za napredovanje. Zašto?

— Zašto je bilo koji policajac pokvaren? — upita Deleo. — Ed, za sada to mora ostati među nama. Ovaj kratki film sam po sebi nije dovoljan da ga proglasimo krivim. On je tvoj suradnik. Može prilično uvjerljivo tvrditi da je pregledavao tvoj džep jer si postao nemaran pa se bojao da će te kriviti bude li još što nestalo. S tim njegovim plavim djetinjim očima, može se dogoditi da mu povjeruju.

— Moramo nešto poduzeti. Ne želim sjediti s njim za istim stolom niti raditi zajedno s njim na slučaju — kaza Sloane utučeno.

— O, da, želiš. Baldwin ponovno dolazi ovamo. Misli da je Lacey Farrell negdje u blizini. Najviše od svega želim da riješimo ovaj slučaj i nabijemo to Baldwinu na nos. Tvoj je zadatak, što jako dobro znaš, pobrinuti se da Nick ne dođe u priliku da digne ili uništi još koji dokaz.

— Samo ako mi obećaš pet minuta nasamo s tim kretenom kad ga konačno stisnemo.

Zapovjednik je ustao. — Hajde, Ed. Baldwin će svaki čas doći.

Danas je dan istine, pomisli Ed Sloane gorko kad je jedan od pomoćnika saveznog tužitelja pustio snimljeni razgovor koji je majka Lacey Farrell vodila s nepoznatim čovjekom koji ju je nazvao.

Kad se vrpca počela vrtjeti, Sloaneove podignute obrve bile su jedini znak čuđenja zbog zaprepaštenja koje je doživio. Glas mu je bio poznat jer je bezbroj puta bio u Istočnoj sedamdesetoj ulici 3. Bio je to Tim Powers, nadstojnik ondje. On je zvao.

Tim skriva Farrellicu u toj zgradi, zaključa Sloane!

Ostali su sjedili u tišini, pozorno slušajući razgovor. Baldwin je imao pogled mačke koja je uhvatila miša. Misli da nam pokazuje što znači dobro obavljen policijski posao, pomisli Sloane. Nick Mars je sjedio ruku sklopljenih u krilu, namršten — slika i prilika Dicka Tracyja, reče Sloane u sebi. Kome bi taj gad to otkucio kad bi saznao da je Powers Laceyin anđeo čuvar, pitao se?

Ed Sloane odluči da će barem za sada još samo jedna osoba uz Tima Powersa znati gdje je Lacey Farrell.

On.

Tim Powers pokucao je na vrata stana u pola jedanaest, a onda je ušao upotrijebivši svoj ključ. — Zadaća izvršena — rekao je Lacey uz osmijeh, ali ona je primijetila da nešto nije u redu.

— Što je, Tim?

— Upravo me je nazvala agentica tvrtke za promet nekretninama Douglaston i Minor. Jimmy je njima povjerio prodaju stana i agentica mi je rekla da on hoće ukloniti sav namještaj i osobne stvari što je moguće prije. Ona stiže u pola dvanaest s još nekim da pregledaju stan.

— To je za samo jedan sat!

— Lacey, žao mi je što...

— Ne mogu ostati ovdje. Oboje to znamo. Uzmite kutiju i ispraznite hladnjak. Ja ću uzeti ručnike koje sam koristila i metnuti ih u jastučnicu pa ih odnesite u svoj stan. Da zavjese ostanu navučene ili ne?

— Ne.

— Ja ću se za to pobrinuti. Tim, kako vam se činila moja majka?

— Prilično potreseno. Pokušao sam joj objasniti da ste dobro. Lacey osjeti jednaku slabost kao onda kad je majci otkrila da živi u Minneapolisu. — Niste predugo ostali na telefonu? — pitala je.

Usprkos njegovom uvjeravanju, bila je uvjerena da u ovom trenutku policija već pretražuje ovo područje u potrazi za njom.

Kad je Tim otišao noseći izdajničke dokaze da je stan bio korišten, Lacey pokupi stranice Heatherinog dnevnika i gurne ih u svoju sportsku torbu. Još će jednom pokušati doći do Kit u župi sv. Elizabete, ali onda se mora maknuti odavde. Pogleda na sat. Imala je dovoljno vremena da još jednom pokuša nazvati Jimmyja Landija.

Ovaj put javio se nakon što je telefon četiri puta zazvonio. Lacey je znala da ne smije gubiti vrijeme. — Gospodine Landi, Lacey Farrell ovdje. Baš sam sretna što sam vas dobila. Pokušavala sam doći do vas malo prije.

— Bio sam dolje — kaza Jimmy.

— Znam da imam mnogo toga objasniti, gospodine Landi, ali nemam vremena pa me pustite da govorim. Znam zašto ste htjeli razgovarati sa mnom. Odgovor je da, na kraju Heatherinog dnevnika postojale su tri stranice napisane na papiru bez crta. Te stranice govorile su o njezinoj brizi da će vas povrijediti. Heather je nekoliko puta napisala da je stiješnjena »između čekića i nakovnja«. Jedina vedra rečenica bila je odmah na početku kad je pisala da je bila na ručku s nekim čovjekom koji mora da joj je bio stari prijatelj. Heather je napisala da joj je rekao nešto o tome kako je ona odrasla, a on ostario.

— Kako se zove? — upita Jimmy.

— Nešto kao Mac ili Max Hufner.

— Ne znam ga. Možda se radi o nekome koga je znala njezina majka. Isabellin drugi muž bio je nešto stariji. Zastane. — U velikoj ste nevolji, zar ne, gospođice Farrell?

— Da, jesam.

— Što ćete učiniti?

— Ne znam.

— Gdje ste sada.

— Ne mogu vam reći.

— I sigurni ste da su na kraju dnevnika bile stranice na neiscrtnanom papiru? Bio sam poprilično siguran da sam ih vidio među onima koje ste mi dali, ali nisam mogao sto posto tvrditi.

— Da, bile su u toj kopiji. Sigurna sam. Napravila sam i jednu presliku za sebe i te stranice su ondje. Gospodine Landi, uvjereni sam da je Isabelle nešto otkrila i da je zato ubijena. Žao mi je; moram ići.

Jimmy Landi je čuo klik kad je Lacey prekinula vezu. Spustio je slušalicu kad je Steve Abbott ušao u njegov ured. — Što je? Jesu li zatvorili Atlantic City? Rano si se vratio.

— Upravo sam stigao — kaza Abbott. — Ondje je mirno. Tko je to bio?

— Lacey Farrell. Pretpostavljam da joj je majka prenijela moju poruku.

— Lacey Farrell! Mislilo sam da je u programu za zaštitu svjedoka.

— Valjda je bila, ali više nije.

— Gdje je sada?

Jimmy pogleda prikaz poziva. — Nije rekla, a valjda ovo čudo nije bilo uključeno. Steve, je li ikada za nas radio neki Hufner?

Abbott je malo razmišljao, a onda zatrese glavom. — Mislim da nije, Jimmy, osim ako nije pomagao u kuhinji. Znaš kako oni dolaze i odlaze.

— Da, znam kako dolaze i odlaze. Pogledao je prema otvorenim vratima koja su vodila u malu čekaonicu. Netko se ondje motao. — Tko je taj momak ondje? — pitao je.

— Carlos. Želi se vratiti. Kaže da je posao kod Alexa za njega premiran.

— Makni tu budalu odavde. Ne volim kad se netko šulja oko mene.

Jimmy je ustao i otišao do prozora pogleda uprta nekud u daljinu kao da Abbotta nema. — Između čekića i nakovnja, ha? A nisi se mogla obratiti svom babi, je li?

Abbott je znao da razgovara sam sa sobom.

U jedanaest i deset, Lacey je nazvala župni ured sv. Elizabete u Wyckoffu, New Jersey. Ovaj put netko se javio čim je telefon zazvonio. — Otac Edwards — rekao je glas.

— Dobro jutro, oče — kaza Lacey. — Zvala sam prije i ostavila poruku moleći da Kit Taylor...

Prekinuo ju je. — Ovdje je. Samo trenutak.

Prošla su dva tjedna otkako je Lacey razgovarala s Kit, a gotovo pet mjeseci otkako ju je vidjela. — Kit — reče, a onda stane stegnuta grla zbog siline osjećaja.

— Lacey, nedostaješ nam. Tako se bojimo za tebe. Gdje si? Lacey se uspjela plašljivo nasmiješiti.

— Vjeruj mi, bolje da ne znaš. Ali mogu ti reći da moram zbrisati odavde za pet minuta. Kit, je li Jay s tobom?

— Naravno da je.

— Daj mi ga, molim te.

Umjesto pozdrava, Jay oštro reče: — Lacey, ovako dalje ne može. Unajmit ću ti tjelesnog čuvara dvadeset četiri sata dnevno, ali prestani bježati i dopusti nam da ti pomognemo.

U drugoj prilici vjerojatno bi pomislila da Jay djeluje mrzovoljno, ali jutros je u njegovom glasu jasno zamijetila brigu. Na isti je način Tom Lynch razgovarao s njom na parkiralištu. Zar je to bilo jučer, pomisli Lacey na brzinu? Čini se tako davno.

— Jay, moram otići odavde, a ne mogu te nazvati doma. Sigurna sam da vam prisluškuju telefon. Jednostavno ne mogu dalje ovako živjeti. Ne želim ostati u programu za zaštitu svjedoka, a znam da me savezni tužitelj SAD-a želi pritvoriti i zadržati me u pritvoru kao materijalnog svjedoka. Sada sam uvjeren da je ključ cijele ove zbrke u pronalaženju osobe odgovorne za smrt Heather Landi. Kao i njezina majka, uvjeren sam da je ubijena, a ključ za otkrivanje osobe koja je to učinila mora biti u njezinom dnevniku. Hvala Bogu da sam zadržala jedan primjerak za sebe pa ga proučavam. Moram točno otkriti zbog čega je Heather Landi bila tako uznemirena posljednjih nekoliko dana svog života. Rješenje leži na stranicama njezinog dnevnika, samo moram otkriti što je to. Mislim da je Isabelle Warring nastojala otkriti što se dogodilo i da je zato ubijena.

— Lacey...

— Dopusti da dovršim, Jay. Postoji jedno ime za koje mislim da je važno. Nekoliko tjedana prije svoje smrti, Heather je ručala s nekim starijim muškarcem kojeg je očito dugo poznavala. Nadam se da je imao neke veze s poslom u restoranu i da ga možda poznaješ, ili da se možeš raspitati za njega.

— Kako se zove?

— Tako je zamrljano da ga je teško pročitati. Izgleda kao Mr., ili Max, ili Mac. Hufner.

Kad je izgovorila ime Hufner čula je kako je na vratima župnog ureda glasno zazvonilo zvonce.

— Jesi li me čuo, Jay? Mr., ili Max, ili Mac Huf...

— Max Hoffman? — zapita Jay. — Naravno da sam ga znao. Godinama je radio kod Jimmyja Landija.

— Nisam rekla Hoffman — kaza Lacey. — Ali, dragi Bože, to je...

Isabelline posljednje riječi... »pročitaj ga... pokaži mu...« a onda posljednji drhtavi uzdah »...man.«

Isabelle je umrla pokušavajući izgovoriti njegovo ime, Lacey odjednom shvati. Pokušavala je odvojiti te stranice od ostalih. Htjela je da ih vidi Jimmy Landi.

Tada Lacey shvati što je Jay upravo rekao i prođe je jeza. — Jay, jesi li rekao da si ga poznavao?

— Lacey, Max je poginuo prije više od godinu dana, pregazio ga je auto u blizini njegovog doma u Great Necku. Bio sam na pogrebu.

— Točno koliko više od godinu dana? — upita Lacey. — To bi moglo biti veoma značajno.

— Pa, da malo razmislim — kaza Jay. — Bilo je to nekako u isto vrijeme kad sam dao ponudu za opremanje restorana Red Roofu

Southamptonu, to bi značilo prije četrnaest mjeseci. Bio je prvi tjedan u prosincu.

— Prvi tjedan u prosincu — prije četrnaest mjeseci! Tada je ubijena Heather Landi — poviče Lacey. — Dvije nesreće u razmaku od nekoliko dana... — glas joj utihne.

— Lacey, misliš li da... — počeo je Jay.

U stanu zazvoni interfon, niz tihih, kratkih zvrndaja. Tim Powers joj je davao znak da ode. — Jay, moram ići. Ostani ondje. Nazvat ću te opet. Samo još jedno, je li Max Hoffman bio oženjen?

— Četrdeset pet godina.

— Jay, saznaj mi njezinu adresu. Moram doći do nje. Lacey zgrabi svoju sportsku torbu i crni kaput s kapuljačom koji je našla u Isabellinom ormaru. Šepajući, izašla je iz stana i krenula hodnikom prema dizalu. Brojač katova pokazivao je da je dizalo na devetom katu i da se penje. Uspjela je stići do požarnih stuba, na sigurno, u pravom trenutku da izbjegne da je vide.

Srela se s Timom Powersom na stubištu na razini prizemlja. Gurnuo joj je smotuljak novčanica u ruku i spustio mobitel u džep. — Uz ovo će im trebati neko vrijeme da otkriju odakle dolazi poziv.

— Tim, neizmjereno sam vam zahvalna. Srce joj je snažno tuklo. Klupko se odmotava. Znala je.

— Vani vas čeka taksi s otvorenim vratima — reče Tim. — Metnite kapuljaču. Stegne joj ruku. — U stanu G šest je neko obiteljsko sijelo. Mnogo ljudi dolazi u isto vrijeme. Možda vas neće primijetiti. Idite.

Taksist je očito bio ljut što je morao čekati. Taksist se naglo uključi u promet prilijepivši Lacey za naslon. — Kamo, gospođice? — pitao je.

— Great Neck, Long Island — kaza Lacey.

Nadam se da će mama stići prije nego što Lacey ponovno nazove — reče Kit živčano.

Pili su kavu sa župnikom u njegovoj radnoj sobi. Telefon je stajao nadohvat Kit.

— Trebala bi doći za desetak minuta — reče Jay smireno. — Trebala se u New Yorku naći s Alexom na ručku i baš je bila na odlasku.

— Mama je već luda zbog svega ovoga — objasni Kit svećeniku. — Zna da je u uredu javnog tužitelja SAD-a krive za odavanje tajne, što je smiješno.

Čak ni meni nije rekla gdje je Lacey. Pobjesnila bi da joj sada ne omogućimo da razgovara s Lacey.

— Ako opet nazove — upozori Jay. — Možda neće imati priliku, Kit.

Slijedi li je tko, pitala se Lacey? Nije bila sigurna. Jedna crna toyota sedan kao da je cijelo vrijeme vozila na istoj udaljenosti od taksija.

Možda nije, pomisli dišući malo lakše. Kad su prošli tunel Midtown, auto je na prvom silasku skrenuo s autoputa.

Tim je na poleđinu mobitela koji joj je posudio nalijepio cedulju s pinom. Lacey je znala da Kit i Jay u župnom uredu čekaju njezin poziv, ali ako može na drugi način doći do obavijesti koju treba, bilo bi joj draže. Mora saznati adresu na kojoj je živio Max Hoffman i gdje, ako Bog da, još uvijek živi njegova žena. Mora otići onamo, razgovarati s njom i iz nje izvući sve što bi mogla znati o razgovoru svog muža s Heather Landi.

Lacey prvo odluči preko telefonskih obavijesti pokušati saznati adresu gospođe Hoffman. Nazvala je i rekla što treba.

— Max Hoffman, Great Neck. Ne znam adresu.

Nasta stanka. — Na zahtjev pretplatnika, ne možemo vam dati broj.

Promet je bio prilično slab i Lacey primijeti da se približavaju Little Necku. Great Neck je susjedni gradić. Što će se dogoditi ako dođu onamo, a ona neće moći vozaču dati adresu? Kao prvo, znala je da mu uopće nije bilo drago voziti tako daleko od Manhattana. Ako dospije do kuće u kojoj živi gospođa Hoffman, a žene nema kod kuće ili ne želi otvoriti vrata, što će onda učiniti?

A što ako je slijede?

Ponovno je nazvala župni ured. Kit se odmah javila. — Mama je upravo stigla, Lacey. Umire od želje da razgovara s tobom.

— Kit, molim te...

Na telefonu je bila njezina majka. — Lacey, nikom živom nisam rekla gdje si!

Tako je uzbuđena, pomisli Lacey. Teško joj je, ali sad jednostavno ne mogu s njom razgovarati o tome.

Onda je, hvala Bogu, njezina majka rekla: — Jay ti mora nešto reći.

Ulazili su u Great Neck. — Koja adresa? — upita vozač.

— Čekajte malo — reče mu Lacey.

— Gospođo, ne bih htio ovdje provesti cijelu nedjelju. Lacey osjeti kako joj igraju živci. Crna toyota je usporila i skrenula na parkiralište. Ipak je slijede. Oblije je znoj. A onda odahne s olakšanjem kad je vidjela mladu ženu s djetetom kako izlazi iz auta.

— Lacey? — govorio je Jay upitnim glasom.

— Jay, jesi li mi saznao Hoffmanovu adresu u Great Necku?

— Lacey, nemam pojma gdje da je nađem. Morao bih otići u ured i nazvati neke ljude da vidim zna li tko. Nazvao sam Alexa. Dobro je poznavao

Maxa. Kaže da negdje na popisu ljudi kojima mora čestitati Božić ima njegovu adresu. Traži je.

Po prvi put u mjesec dana teške kušnje, Lacey osjeti potpuni očaj. Došla je tako blizu podacima koje je smatrala presudnima i sad je zapela. A onda je čula kako Jay pita: — Što možete učiniti, oče? Ne, ne znam koji pogrebnik.

Otac Edwards uze stvar u svoje ruke. Dok je Lacey ponovno razgovarala sa svojom majkom, župnik je nazivao pogrebne u Great Necku. Uz samo malo lukavstva, predstavio se i rekao da bi jedan od njegovih župljana htio platiti misu za gospodina Hoffmana koji je umro prošle godine u prosincu.

Drugi pogrebnik potvrdio je da je obavio sve za pogreb gospodina Hoffmana. Drage su volje ocu Edwardsu dali adresu gospođe Hoffman.

Jay je proslijedi Lacey. — Poslije ću razgovarati sa svima vama — kaza ona. — Za ime Boga, nemojte nikome reći kamo idem.

Barem se nadam da ćemo razgovarati poslije, pomisli dok je taksi prošao zavoj i krenuo ka benzinskoj postaji na putu prema Adams Placeu broj 10.

Detektiv Ed Sloane ježio se dok je sjedio pokraj Nicka Marsa, a morao se praviti da je sve u redu — »svi smo braća«, kažu riječi himne, pomisli s gorčinom.

Sloane je znao da mora dobro paziti da ne pokaže nikakvo neprijateljstvo koje bi Nick mogao primijetiti, ali obećao si je da će mu reći svoje kad sve konačno izađe na vidjelo.

Počeli su s noćnim promatranjem stambene zgrade na broju tri u Istočnoj sedamdesetoj ulici oko jedanaest i petnaest, odmah po završetku sastanka s Bakhyinom.

Nicku, naravno, ništa nije bilo jasno. Kad su parkirali auto pola bloka dalje, bunio se. — Ed, gubimo vrijeme. Ne misliš valjda da se Lacey Farrell vratila starom poslu prodaje stanova, je li?

Jako duhovito, momče, pomisli Sloane. — Nazovi to predosjećajem starog lisca, Nick, dobro? Nadao se da zvuči ljubazno.

Bili su ondje samo nekoliko minuta kad je žena u dugačkom kaputu s kapuljačom izašla iz zgrade i ušla u taksi koji je čekao. Sloane nije mogao vidjeti ženino lice. Kaput je bio od onih ogromnih koji prekriju tijelo, s mnogo nepotrebnog materijala tako da nije mogao vidjeti ni njezin stas, ali promatrajući njezine kretnje primijetio je nešto poznato od čega mu se digla kosa na glavi.

I čuva desnu nogu, primijeti. U izvještaju iz Minnesote spominje se da je Farrellova jučer popodne u dvorani povrijedila gležanj.

— Idemo — kaza Sloane Marsu. — Ona je u taksiju.

— Zezaš se! Jesi li poludio, Ed, ili si mi nešto prešutio?

— Samo predosjećaj. Telefonski poziv njezinoj majci upućen je pet blokova odavde. Možda ima momka u ovoj zgradi. Dovoljno često bila je ovdje.

— Presrest ćemo ih — kaza Nick.

— Ne, još ne.

Slijedili su taksi kroz Midtown tunel na L.I.E. Nick Mars duhovito primijeti da skraćunica za Long Island Expressway na engleskom znači laž. Nasmijao se naglasivši svoje zapažanje.

Sloane mu je htio reći da ta kratica savršeno opisuje njega samoga. Umjesto toga, rekao je: — Nick, nitko tako dobro ne prati kao ti.

To je bilo istina. Nick je mogao upravljati automobilom u svakoj prometnoj vrevi, nikada nije bio uočljiv, nikada preblizu, ponekad bi krenuo naprijed, a ponekad bi prešao u sporiju traku dopustivši da drugi vozač pretekne njega. To je bila nadarenost i prava blagodat za dobrog policajca. I za pokvarenog, pomisli Sloane mrko.

— Što misliš kamo ide? — pita ga Nick.

— Znam koliko i ti — odgovori Sloane, a onda ga odluči izazvati. — Znaš, uvijek sam mislio da je Lacey Farrell možda za sebe umnožila dnevnik Heather Landi. Ako je, onda je ona možda jedina osoba koja ima cijeli dnevnik. Možda ima nečega važnoga na te tri stranice za koje Jimmy Landi kaže da nedostaju. Što ti misliš, Nick?

Vidio je kako ga Nick sumnjičavo gleda. Sad je dosta, upozori se Sloane. Nemoj dopustiti da se uzruja.

Bio je red na Nicku da odgovori. — Ne znam ništa više od tebe.

U Great Necku, taksi uspori. Farrellica izlazi, pitao se Sloane? Pripremio se na to da je, bude li potrebno, slijedi pješice.

Međutim, ostala je u taksiju. Nakon nekoliko minuta, opet je krenuo i zaustavio se dva bloka dalje na benzinskoj postaji, gdje je taksist pitao za put.

Slijedili su je kroz grad prolazeći uz neke očigledno skupe kuće. — Koju hoćeš? — pitao je Nick

— U tome je stvar, pitao se Sloane? Plaća policajca nije ti dovoljna? Mali, samo si morao dati otkaz, pomisli. Mogao si promijeniti posao. Nisi trebao promijeniti stranu.

Postupno se promijenila okolica kroz koju su se vozili. Kuće su bile mnogo manje, bliže jedna drugoj, ali dobro održavane, kraj u kakvom se Sloane ugodno osjećao. — Pazi — upozori Nicka. — Traže određeni kućni broj.

Bili su u Adams Placeu. Taksi je stao ispred broja deset. S druge strane ulice, na udaljenosti dugačkoj otprilike kao duljina pet automobila, našao je mjesto za parking iza jednog kombija. Savršeno, pomisli Sloane.

Gledao je kako Lacey Farrell izlazi iz taksija. Činilo se da nešto moli vozača pružajući ruku kroz prozor nudeći mu novac. On je i dalje odmahivao glavom. Potom je zatvorio prozor i odvezao se.

Farrellica je gledala dok joj taksi nije izmaknuo iz vida. Po prvi put joj je mogao vidjeti lice. Sloane pomisli da izgleda mlado, ranjivo i jako prestrašeno. Okrenula se i hramajući se uspjela puteljkom. Onda je pozvonila.

Činilo se da ju žena koja je otvorila samo malo odškrinuvši vrata, neće pustiti unutra. Lacey Farrell joj je i dalje pokazivala gležanj.

— Boli me noga. Molim vas, pustite me unutra, draga gospođo. Onda ću vas orobiti — cerekao se Nick.

Sloane pogleda svog suradnika, pitajući se zbog čega ga je prije smatrao zabavnim. Došlo je vrijeme da pribavi materijal za izvještaj. Bio je veoma zadovoljan što će on privesti Laeey Farrell, iako je to značilo da će je morati predati Baldwinu.

Nije znao da ga iz spavaće sobe na drugom katu kuće u Adams Placeu broj deset, gdje je strpljivo čekao dolazak Lacey Farrell, gleda raspoloženi i jednako tako zadovoljni Sandy Savarano.

Mona Farrell vratila se kući s Kit i Jayjom. — Ne mogu ići u New York na ručak dok sam ovako zabrinuta — rekla je. — Nazvat ću Alexa i reći mu da on dođe ovamo.

Kitina dva sina, Todd i Andy s prijateljima su otišli na jedan dan na skijanje na planinu Hunter. Jedna djevojka je čuvala Bonnie koja se opet prehladila.

Kad je čula da dolaze, Bonnie je dotrčala do vrata.

— Sve mi je ispričala o tome kako će za rođendan s tetom Lacey ići u Disneyland — rekla je djevojka.

— Rođendan će mi biti jako brzo — reče Bonnie odrješito. — Sljedeći mjesec.

— A rekla sam joj da je veljača najkraći mjesec u godini — kaza djevojka oblačeći kaput spremajući se za odlazak. — Bila je stvarno vesela zbog toga.

— Dođi sa mnom telefonirati — Mona će Bonnie. — Možeš pozdraviti strica Alexa.

Digla je unučicu i zagrlila je. — Znaš li da si ista kakva je bila tvoja teta Lacey kad je imala blizu pet godina?

— Ja jako volim strica Alexa — kaza Bonnie. — I ti ga voliš, zar ne, bako?

— Ne znam što bih bez njega ovih posljednjih nekoliko mjeseci — kaza Mona. — Dođi dušo, idemo gore.

Jay i Kit se pogledaše. — Misliš isto što i ja — reče Jay nakon nekoliko trenutaka šutnje. — Mona priznaje da ju je Alex poticao da navede Lacey da joj kaže gdje živi. Možda mu nije rekla gdje Laeey doista jest, ali postoje drugi načini da to otkrije. Kao što je Mona neki dan za večerom rekla da se Lacey učlanila u novootvoreni rekreacijski centar koji ima veliko igralište za skvoš. Za manje od dvanaest sati, netko je pratio Lacey iz rekreacijskog centra, vjerojatno s namjerom da je ubije. Teško je povjerovati da je to bila samo slučajnost.

— Ali Jay, isto je tako teško povjerovati da bi Alex bio umiješan u sve to — kaza Kit.

— Nadam se da nije, ali rekao sam mu kamo Lacey ide, ali sad ću nazvati i saveznog tužitelja na broj u slučaju nužde pa ću reći i njemu. Može me mrziti

zbog toga, ali draže mi je da je strpa u pritvor kao materijalnog svjedoka nego da je ubiju.

Zašto ste došli ovamo? — pitala je Lottie Hoffman nakon što je Lacey nevoljko pustila u kuću. — Ne možete ostati ovdje. Pozvat ću vam drugi taksi. Kamo želite ići?

Sad kad se našla oči u oči s jedinom osobom koja joj može pomoći, Lacey je imala osjećaj da je na rubu živčanog sloma. Još uvijek nije bila sigurna je li je netko slijedio, ili nije. U ovom trenutku to je bilo nevažno. Lacey je samo u jedno bila sigurna: više ne može bježati.

— Gospođo Hoffman, nemam kamo ići — osorno je izjavila.

— Netko me pokušava ubiti, a mislim da ga šalje ista osoba koja je naredila da se ubije vaš suprug, Isabelle Waring i Heather Landi. To mora prestati i mislim da ste vi ta koja može učiniti da se to prekine, gospođo Hoffman. Molim vas, pomozite mi!

Pogled Lottie Hoffman se smekša. Primijetila je kako se Lacey čudno drži, da očito štedi jednu nogu. — Boli vas. Dođite. Sjednite.

Dnevna soba bila je mala, ali veoma uredna. Lacey sjedne na kauč i skine težak kaput. — Nije moj — reče. — Ne mogu otići u vlastiti stan i ući u svoj ormar. Ne mogu ni blizu obitelji. Moja mala nećakinja je ustrijeljena i gotovo je poginula zbog mene. Živjet ću ovako do kraja života ukoliko onaj tko stoji iza svega ovoga ne bude pronađen i uhićen. Molim vas, gospođo Hoffman, recite mi — je li vaš suprug znao tko stoji iza ovoga?

— Bojim se. Ne mogu govoriti o tome. Lottie Hoffman držala je pognutu glavu, gledajući u pod dok je govorila gotovo šapćući. — Da je Max držao jezik za zubima, bio bi još uvijek živ. Kao i Heather. Kao i njezina majka. Konačno je digla glavu i pogledala Lacey ravno u oči.

— Je li istina vrijedna tolikih smrti? Ja mislim da nije.

— Svako se jutro budite u strahu, zar ne? — upita Lacey. Posegnula je i uhvatila ženinu mršavu ruku plavu od vena. — Recite mi što znate, molim vas, gospođo Hoffman. Tko stoji iza svega ovoga?

— Istina je da ne znam. Ne znam mu čak ni ime. Max je znao. Max je bio taj koji je radio za Jimmyja Landija. Max je bio taj koji je znao Heather. Da je barem taj dan u Mohonku nisam vidjela. Rekla sam Maxu za to i opisala muškarca s kojim je bila. Strašno se uzrujao. Rekao je da je taj muškarac preprodavač droge i reketar, ali da to nitko ne zna, da svi misle da je pristojan, čak dobar čovjek. Zato je Max dogovorio ručak s Heather, da je upozori — i dva dana poslije, bio je mrtav.

Oči Lottie Hoffman napuniše se suzama. — Strašno mi nedostaje Max i strašno se bojim.

— Imate zbog čega — nježno joj reče Lacey. — Ali to što držite zaključana vrata nije rješenje. Jednog dana će ta osoba, tko god ona bila, zaključiti da ste joj i vi moguća opasnost.

Sandy Savarano pričvrstio je prigušivač na pištolj. Bila je dječja igra ući u ovu kuću. Može izaći na isti način na koji je ušao — kroz stražnji prozor ove spavaće sobe. Drvo vani bilo je poput stubišta. Auto mu je bio u pokrajnjoj ulici, do njega je mogao doći ravno kroz susjedovo dvorište. Bit će kilometrima daleko prije nego što policajci koji vani sjede posumnjaju da nešto nije u redu. Pogleda na sat. Vrijeme je.

Stara će biti prva. Ona samo smeta. Najviše si je želio vidjeti izraz u očima Lacey Farrell kad uperi pištolj u nju. Neće joj dati vremena da vrisne. Ne, imat će samo toliko vremena da tiho zaječi kad ga prepozna, bit će to uzbudljivo čuti, kad shvati da će umrijeti.

Sada.

Sandy položi desnu nogu na prvu stubu i onda, beskrajno oprezno, počne silaziti.

Alex Carbine nazvao je Landijev restoran i zatražio da razgovara s njim. Čekao je, a onda začuje glas Stevea Abbotta. — Alex, mogu li vam ja kako pomoći? Ne bih volio gnjaviti Jimmyja. Danas je grozno neraspoložen.

— Žao mi je zbog toga, ali moram razgovarati baš s njim — kaza Carbine. — Usput, Steve, je li Carlos dolazio k vama tražeći posao?

— Da vam pravo kažem, je. Zašto?

— Zato jer ako je još uvijek ondje, možete mu reći da ga je ovdje izgubio. Sad me spojite s Jimmyjem.

Ponovno je čekao. Kad se Jimmy Landi javio na svoj telefon, po njegovom glasu bilo je očito da je užasno napet.

— Jimmy, vidim da nešto nije u redu. Mogu li pomoći?

— Ne, svejedno hvala.

— Dobro, gledaj, žao mi je što te gnjavim, ali nešto sam saznao i htio sam te obavijestiti o tome. Čujem da se Carlos mota oko vas i da traži posao. Dakle, slušaj me: nemoj ga uzeti natrag!

— Ni ne namjeravam, ali zašto ne? — odgovori Jimmy.

— Zato jer mislim da ga je netko potplatio. Poludio sam što je taj ubojica našao Lacey Farrell ondje u Minneapolisu gdje su je skrivali.

— O, ondje je bila? — primijeti Jimmy Landi. — Nisam znao.

— Da, ali to je znala samo njezina majka. Navela je Lacey da joj kaže. A budući da sam ja bio taj koji joj je rekao da nagovori Lacey da joj kaže gdje živi, osjećam se odgovornim.

— To ti baš nije bilo pametno — kaza Jimmy Landi.

— Nikad se nisam pretvarao da sam pametan. Samo primjećujem da je Mona izvan sebe. Usput, one večeri kad je saznala da je Lacey u Minneapolisu, kupila je primjerak Minneapolis Star Tribunea i imala ga sa sobom na večeri. Vidio sam da ga je gurnula natrag u torbu kad sam došao za stol, ali nikada je nisam ništa pitao o tome i više ih nisam vidio. Ali, evo što ti hoću reći, u jednom

sam trenutku primijetio, dok je Mona bila u toaletu, a ja sam otišao pozdraviti jednog gosta, da je Carlos došao za naš stol i tobože poravnavao naše ubruse. Vidio sam ga kako miče torbu i sasvim je moguće da je zavirio unutra.

— To je sasvim slično Carlosu — odvrti Landi. — Nikada mi se nije sviđao taj momak.

— A onda je u petak opet bio naš konobar kad je Mona govorila o tome kako se Lacey učlanila u novi rekreacijski centar. Onaj s igralištem za skvoš. Meni se čini da je to više nego slučajno što se netko pojavio u tom centru nekoliko sati poslije, tražeći je. Čovjek samo mora zbrojiti dva i dva, nije li tako?

— Hmmm — promrmlja Jimmy — čini mi se da je Carlos u petak možda radio za nešto više od obične napojnice. Moram ići, Alex. Čujemo se skoro.

Ed Sloane je vidio da njegovog suradnika nešto muči. Iako je u autu bilo hladno, oko Nicka Marsa širio se kiselkasti miris znoja. Blistave kapljice znoja prekrile su čelo njegovog dječaćkog lica.

Predosjećaj koji ga nikada nije prevario, govorio je Sloaneu da nešto ozbiljno nije u redu. — Mislim da je vrijeme da odemo unutra i pokupimo gospođicu Farrell — reče.

— Zbog čega, Ed? — upita Mars, iznenađen. — Pokupit ćemo je kad izađe.

Sloane otvori vrata auta i izvadi pištolj. — Idemo.

Lacey nije bila sigurna čuje li doista neki zvuk na stubištu. Stare kuće kao da ponekad imaju svoju vlastitu dušu. Međutim, bila je svjesna da se ozračje u sobi nekako promijenilo, kao da je iznenada narasla temperatura. Lattie Hoffman je osjećala isto; Lacey je to vidjela po njezinim očima.

Poslije je shvatila da je to bila prisutnost zla, gmizavog, koje se prikrada i obavija je, tako stvarnog da ga je gotovo mogla opipati.

Istu je jezu osjetila dok se skrivala u ormaru kad je Curtis Caldwell silazio niz stube nakon što je ubio Isabelle.

A onda je ponovno čula. Tihi zvuk, no svejedno veoma stvaran. Ne umišlja si! Sada je bila sigurna i shvativši to, srce joj poče ubrzano tući. Netko je na stubama! Umrijet ću, pomisli.

Vidjela je kako u očima gospođe Hoffman raste užas pa kao znak upozorenja stavi prst na usta, potičući je da ostane tiho. Silazio je niz stube tako polagano igrajući se s njima mačke i miša. Lacey se osvrne po sobi — postojala su samo jedna vrata i to odmah pokraj stuba. Nije bilo izlaza. Nalaze se u zamci!

Zadrži pogled na kristalnom pritiskivaču za papir koji je stajao na stoliću. Otprilike je bio veličine lopte za bejzbol i djelovao je težak. Ne može ga dohvatiti a da se ne digne, a bojala se izložiti toj opasnosti. Umjesto toga, lupnula je gospođu Hoffman po ruci i pokazala na pritiskivač.

Donji dio stuba bio je izložen Laceyinom pogledu. Sada je došao dovde. Kroz drvene prečkice vidjela mu je savršeno ulaštenu cipelu.

Slaba i drhtava ruka uhvatila je pritiskivač za papir i dodala ga Lacey. Lacey se digla, zamahnula rukom i kad se cijeli ubojica, kojeg je poznavala pod imenom Caldwell, pojavio u njezinom vidokrugu, svom snagom koju je smogla, bacila je pritiskivač papira u njegova prsa.

Težak komad kristala pogodio ga je točno iznad želuca baš kad se spremao brzo sići niz preostale stube. Od udarca je posrnuo i ispustio pištolj. Lacey se odmah bacila kako bi ga gurnula izvan njegovog dohvata u istom trenutku kad se gospođa Hoffman neodlučnim koracima uputila prema ulaznim vratim i širom ih otvorila. Zavrištala je.

Detektiv Sloane žurno je prošao pokraj nje u predsoblje. Baš u trenutku kad su se Savaranovi prsti domogli pištolja, Sloane je digao nogu i spustio je na njegov ručni zglob. Iza njega, Nick Mars uperio je pištolj u Savaranovu glavu i počeo potezati obarač.

— Nemojtel — vrisne Lacey.

Sloane se okrenuo udarivši kolegu po ruci zbog čega je metak namijenjen Savaranovoj glavi prošao kroz njegovu nogu. Zaurlao je od bola.

Ošamućena, Lacey je promatrala kako Sloane ubojici Isabelle Waring stavlja lisice dok se izvana čulo zavijanje sirena koje su se približavale. Konačno je pogledala te oči koje su je proganjale protekla dva mjeseca. Ledeno plave šarenice, mrtvački crne zjenice — oči ubojice. Odjednom shvati da u njima vidi nešto novo.

Strah.

Iznenada se pojavio javni tužitelj SAD-a Gary Baldwin okružen svojim agentima. Pogledao je Sloanea, pa Lacey, pa Savarana.

— Dakle, vi ste ga uhvatili — rekao je, nevoljko mu to priznajući. — Nadao sam se da ćemo ga mi uhvatiti, ali nema veze — dobro obavljen posao. Čestitam.

Nagnuo se nad Savarana. — Bog, Sandy — reče tiho. — Tražio sam te. Pripremio sam krletku s tvojim imenom na njoj — najmračniju, najmanju ćeliju u Marionu, najgorem zatvoru u zemlji. Bit ćeš zaključan dvadeset tri sata dnevno. U samici, naravno. Postoji mogućnost da ti se neće svidjeti, ali nikad se ne zna. Neki ljudi tako brzo polude u samici da to više nije ni važno. U svakom slučaju, razmisli o tome, Sandy. Krletka. Samo za tebe. Uska, majušna krletka. Samo tvoja do kraja života.

Uspravio se i okrenuo Lacey. — Dobro ste, gospođice Farrell?

Kimnula je.

— Netko nije. Sloane ode do Nicka Marsa čije je lice bilo blijedo poput krede. Uzeo mu je pištolj, zatim je svom kolegi rastvorio sako i izvadio njegove lisice. — Otudivanje dokaza ozbiljna je stvar. Pokušaj ubojstva mnogo je gore. Znaš što ti je činiti, Nick.

Nick je stavio ruke na leđa i okrenuo se. Sloane ga je sputao njegovim vlastitim lisicama. — Sad su doista tvoje, Nick — rekao je uz jeziv osmijeh.

Jimmy Landi cijelo popodne nije izašao iz svog ureda. Steve Abbott ga je nekoliko puta došao pogledati. — Jesi li dobro, Jimmy? — pitao je.

— Nikad bolje, Steve — rekao je kratko.

— Baš ne izgledaš. Volio bih da prestaneš čitati Heatherin dnevnik. Ubija te.

— Ja bih volio da mi prestaneš govoriti da ga više ne čitam.

— Touche. Obećajem da te više neću gnjaviti, ali zapamti ovo, Jimmy — ako me trebaš, tu sam.

— Da, Steve, jesi. Znam.

U pet sati Landi je primio telefonski poziv od detektiva Sloanea. — Gospodine Landi — rekao je — u postaji sam. Osjećam potrebu da vas obavijestim da je ubojica vaše žene uhićen. Gospođica Farrell ga je prepoznala. Optužen je također za ubojstvo Maxa Hoffmana. A možda ćemo moći dokazati da je on bio taj koji je isto tako izgurao s ceste auto vaše kćeri.

— Tko je on? Jimmy Landi na trenutak pomisli da ništa ne osjeća — ni iznenađenje, ni bijes, čak ni bol.

— Zove se Sandy Savarano. On je plaćeni ubojica. Očekujemo da će u potpunosti surađivati u istrazi. Ne želi ići u zatvor.

— Nitko od njih ne želi — kaza Jimmy. — Tko ga je platio?

— Očekujemo da ćemo ubrzo saznati. Samo čekamo da se Sandy opameti. Usput, ima još nešto važno, imamo osumnjičenog za krađu dnevnika vaše kćeri.

— Osumnjičenog?

— Da u pravnom smislu, iako je priznao. Ali kune se da on nije uzeo tri stranice na papiru bez crta koje ste mislili da smo izgubili. Mislim da je vaš ortak bio u pravu. Nikada nisu ni bile kod nas.

— Nisu ni bile kod vas — složi se Jimmy. — Sad mi je to jasno. Izgleda da će moj ortak morati odgovoriti na mnoga pitanja.

— Gospođica Farrell je ovdje i daje izjavu, gospodine. Htjela bi razgovarati s vama.

— Dajte mi ju.

— Gospodine Landi — kaza Lacey — strašno mi je drago da je sve gotovo. Za mene je to bila užasna kušnja, a znam da je i vama bilo grozno. Sa mnom je supruga Maxa Hoffmana. Mora vam nešto reći.

— Dajte mi ju.

— Vidjela sam Heather u Mohonku — započe Lottie Hoffman. — Bila je s jednim muškarcem, a kad sam ga opisala Maxu, jako se uzrujao. Rekao je da je taj čovjek reketaš, preprodavač droge, a da nitko ne sumnja na njega, a najmanje Heather. Nije joj bilo na kraj pameti da...

Iako je sve to već čula, Lacey zadržti kad se sjeti svih zločina počinjenih nakon što je Max upozorio Heather na muškarca s kojim se sastajala.

Slušala je kako gospođa Hoffman opisuje muškarca kojeg je taj dan vidjela. Očito se ne radi ni o kome koga ona poznaje, pomisli Lacey s olakšanjem.

Sloane uze slušalicu gospođi Hoffman. — Odgovara li ovaj opis nekome koga poznajete, gospodine?

Jedan trenutak je slušao, a onda se okrene Lacey i gospođi Hoffman. — Gospodin Landi bi vam bio veoma zahvalan kad biste odmah navratili u njegov ured.

Lacey je jedino željela otići kući u svoj vlastiti stan, ući u kadu, odjenuti vlastitu odjeću i otići do Kit vidjeti se sa svima. Kasno večeraju i Bonnie je zbog toga budna. — Samo ako neće trajati dulje od nekoliko minuta — odgovori.

— Samo toliko — obeća Sloane. — Onda ću gospođu Hoffman odvesti kući. Sloanea su pozvali na telefon baš kad su odlazili iz postaje. — Kad se vratio, rekao je. — Imat ćemo društvo kod Landija. Baldwin je već krenuo.

Recepcionarka ih je odvela gore gdje ih je čekao Landi. Kad je Lottie Hoffman pohvalila lijepi namještaj, Jimmy reče: — Restoran je nekad bio upola manji. Kad je Heather bila mala, ovo je bila njezina soba.

Lacey pomisli kako u Landijevom jednoličnom, gotovo ravnodušnom glasu ima nečega što je podsjeća na neprirodno miran ocean — čije podvodne struje prijete da se pretvore u plimni val.

— Molim vas, gospođo Hoffman, opišite još jednom muškarca kojeg ste vidjeli s mojom kćeri.

— Bio je veoma zgodan...

— Pričekajte. Volio bih da moj ortak ovo čuje. Uključio je interfon. — Steve, imaš malo vremena?

Steve Abbott ušao je u ured smiješeći se. — Znači, konačno si se ipak izvukao iz svoje čahure, Jimmy. O, oprosti. Nisam znao da imaš društvo.

— Zanimljivo društvo, Steve. Što se dogodilo, gospođo Hoffman?

Lottie Hoffman je uperila prst u Abbotta. Lice joj je bilo užasno blijedo. — Vi ste taj koga sam vidjela s Heather. Vi ste taj za koga je Max rekao da je preprodavač droge, reketar i lopov. Zbog vas sam sama...

— O čemu vi to govorite? — kaza Abbott mršteći se, zbacivši u trenu ljubaznu masku s lica. Odjednom, Lacey pomisli da si može ovog zgodnog, ljubaznog muškarca zamisliti kao ubojicu.

Praćen gomilom agenata, u prostoriju je upao javni tužitelj Gary Baldwin.

— Govori o tome da ste vi, gospodine Abbott, ubojica, da ste naredili da se ubije njezin muž zato jer je previše znao. Prestao je raditi ovdje jer je vidio čime se bavite i znao je da njegov život neće vrijediti ni novčića ako to saznate. Otkazali ste starim dobavljačima kakav je Jay Taylor i kupovali robu od mafijaša, a većina njihovih stvari bila je ukradena. To ste učinili i u kockarnici. A to je samo jedna od vaših djelatnosti.

— Max je morao reći Heather kakvi ste. A ona se morala odlučiti hoće li vam dopustiti da i dalje varate njezinog oca ili će mu reći što je saznala o vama.

— Niste smjeli biti u opasnosti. Savarano nam je rekao da ste nazvali Heather i rekli joj da je Jimmy doživio teški srčani udar i da bi se odmah trebala vratiti kući. Savarano ju je čekao. Kad Isabelle Waring nije prestala tražiti razloge kako bi dokazala da Heatherina smrt nije bila nesretni slučaj, postala je suviše opasna.

— To je laž — vikao je Abbott. — Jimmy, nisam...

— Da, jesi — smireno će Jimmy — ubio si Maxa Hoffmana, a isto si učinio majci moje kćeri. I Heather. Ubio si je. Zašto si se morao spetljati s njom? Mogao si imati svaku ženu koju si poželio. Jimmyjeve oči sijevale su od bijesa; ruke je stisnuo u šake; njegov bolni krik odjeknuo je prostorijom. — Dopustio si da moje dijete živo izgori — urlao je. — Ti... ti...

Nagnuo se preko stola i snažnim rukama zgrabio Abbotta za vrat. Sloaneu i agentima trebalo je vremena da mu rastvore prste.

Jimmyjevi isprekidani jecaji odzvanjali su zgradom dok je Baldwin odvodio Stevea Abbotta u pritvor.

Sandy Savarano izvršio je svoj dio pogodbe iz bolničkog kreveta.

U osam sati, vozač kojeg je Jay poslao po Lacey u njezin stan, javio se i rekao da je dolje. Lacey je jedva čekala da vidi obitelj, ali još je morala obaviti jedan telefonski razgovor. Toliko toga je morala ispričati Tomu, toliko toga objasniti. Baldwin, odjednom njezin prijatelj i saveznik, rekao joj je: — Sad ste izvan opasnosti. Nagodili smo se sa Savaranom tako da vi nećete morati svjedočiti kako bismo optužili Abbotta. Bit će sve u redu. Ali držite se neko vrijeme po strani. Kako bi bilo da odete na odmor dok se ne srede stvari?

Odgovorila je samo napola u šali: — Znate da imam stan i posao u Minnesoti. Možda bih se jednostavno trebala vratiti onamo.

Nazvala je Tomov broj. Sada već poznati glas zvučao je napeto i prestrašeno. — Halo — rekao je.

— Tom?

Radosni povik. — Alice, gdje si? Jesi li dobro?

— Nikad bolje, Tom. A ti?

— Bolestan od brige! Izludio sam otkako si nestala.

— To je duga priča. Čut ćeš sve. Zastane. — Samo još nešto. Alice više ne stanuje ovdje. Misliš li da bi se mogao priviknuti da me zoveš Lacey? Zovem se Lacey Farrell.

KRAJ

